ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954 | ΤΕΥΧΟΣ 33ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1954)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'.

ΙΑ'. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

1.—Ἐγκατάστασις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς Ἀθήνας.
2.—Θρῦλοι γύρω ἀπὸ τὸ νέον Ἀστυνομικὸν Σῶμα.
3.—Βαθμιαία ἐφαρμογὴ τοῦ νέου συστήματος τάξεως καὶ Ἀσφαλείας εἰς τὴν Πρωτεύουσαν.
4.—Ἡ ἀστυνομικὴ σιρίκτρα ὡς ὅπλον κατὰ τῶν κακοποιῶν.
5.—Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κατὰ τοῦ ἐγκλήματος.
6.—Ἐφαρμογὴ διὰ πρώτην φορὰν συστήματος ρυθμίσεως τῆς τροχαίας κινήσεως.
7.—Συμβολὴ τοῦ κοινοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας.
8.—Περίοδος δοκιμασίας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων (1925 - 1929).

1. Ἀφοῦ ἡ Ἀστυνομία Πόλεων ἐσημείωσεν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν, εἰς τὴν Κέρκυραν τὰς Πάτρας καὶ τὸν Πειραιᾶ, διετάχθη ὅπως ἀπὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου 1925 ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν Πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, τὰς Ἀθήνας.

ΑΘΗΝΑΙ: Στῆλαι Ὀλυμπίου Διὸς

Οὕτω, ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς ὥρας τῆς 15ης Ἰανουαρίου τοῦ 1925 οἱ Ἀθηναῖοι εἶδον τοὺς πρώτους ἀστυφύλακας, τοὺς πόλισμαν ὅπως τοὺς ἔλεγον, μὲ τὸ ὡραῖον παράστημα καὶ τὴν περιποιημένην στολήν νὰ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσίαν των εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος μὲ τὸ βραδὺ καὶ ρυθμικόν τους βῆμα.

Αἱ πληροφορίαι περὶ τῆς νέας Ἀστυνομίας, ποὺ εἶχαν φθάσει ἀπὸ τὴν Κέρκυραν τὰς Πάτρας καὶ τὸν Πειραιᾶ εἶχον προπαρασκευάσει ψυχολογικῶς τὸ ἔδαφος καὶ εἶχον δημιουργήσει μίαν ἀγωνιώδη, δύναταί τις εἰπεῖν, ἀναμονὴν τῶν κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

2. Ἀξίζει ν' ἀναφέρωμεν μερικοὺς θρύλους, ποὺ ἐδημιουργήθησαν γύρω ἀπὸ τοὺς νέους ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ἐγένοντο πιστευτοὶ καὶ ἀπὸ σοβαροὺς ἀκόμη ἀνθρώπους, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον ἔπαιζαν αἱ ἀφηγήσεις αὐταί.

Διηγοῦντο, ἐπὶ παραδείγματι, ταξιδιῶται διελθόντες ἐκ Κερκύρας ὅτι οἱ πόλισμαν ἐχρησιμοποίουν κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν των μίαν ΡΑΒΔΟΝ, ἡ ὁποία εἶχεν κατ' αὐτοὺς ἀσφαλῶς μαγικὴν ἰδιότητα, διότι ὅταν κατεδίωκον κανένα κακοποιὸν τὴν ἐξεσφενδόνιζον ἐναντίον του καὶ τότε αὐτὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὑπερβῇ τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε φθάσει ἡ Ράβδος, ἀλλ' ἐσταματοῦσε καὶ ὁ πόλισμαν τὸν συνελάμβανε. Τώρα τὸ διατὶ ὁ κακοποιὸς δὲν ἠμποροῦσε ν' ἀντιπαρέλθῃ τὴν Ράβδον, οἱ διηγούμενοι τὸ ἀνωτέρω δὲν τὸ ἐξηγοῦσαν καὶ αὐτὸ τὸ κενὸν παρουσίαζε τὴν Ράβδον αὐτὴν ἐφωδιασμένην μὲ κάποιαν ἄγνωστον καὶ ἀόρατον δύναμιν. Ὅταν βραδύτερον μερικοὶ ἀπορροῦσαν καὶ διεκινδύνευον τὴν ἐρώτησιν, διατὶ δὲν ἠμποροῦσεν ὁ κακοποιὸς νὰ προσπεράσῃ τὴν ἐκσφενδονιζομένην Ράβδον, ἐδίδετο ἀπὸ τοὺς διηγουμένους ἡ ἀπάντησις: «Διότι ὁ πόλισμαν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολῇ τὸν φεύγοντα καὶ νὰ τὸν φονεύῃ, ἀπαλλασσόμενος πάσης εὐθύνης».

Ἕν ἄλλο, ἐπίσης χαρακτηριστικὸν καὶ ἀνεξήγητον, τὸ ὁποῖον διηγοῦντο καὶ τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐγένετο ἀνεπιφυλάκτως πιστευτόν, ἦτο ὅτι «οἱ πόλισμαν συλλαμβάνοντες ἕνα παραβάτην, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρίνωνται ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ ἦσαν σκοποί, ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ χέρι τοῦ συλλαμβανομένου ἕνα Μυστηριῶδες Μηχάνημα (βραχιόλι) καὶ τοῦ ἔδιδον ἕνα σημείωμα εἰς τὸ ὁποῖον τοῦ ὥριζαν ἓν μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὤφειλε νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ Τμῆμα καὶ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας. Ἐὰν ὁ συλλαμβανόμενος δὲν παρουσιάζετο εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποὺ τοῦ ἐτάσσετο εἰς τὸ σημείωμα, τότε τὸ Μηχάνημα ἤρχιζε νὰ σφίγγῃ, μὲ ἀπειλὴν ἀποκοπῆς τῆς χειρὸς του! Πρὸ λοιπὸν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κινδύνου, ὁ κακοποιὸς ἔσπευδε καὶ παρουσιάζετο μόνος του εἰς τὸ Τμῆμα».

Καὶ τὸ σατανικὸν τοῦτο Μηχάνημα καὶ ἡ μαγικὴ Ράβδος, βραδύτερον εἰς τὰ μάτια τοῦ λαοῦ, ἀπεδείχθησαν τὰ ἀθῳότατα καὶ συνήθη ἐξαρτήματα τῆς ὑπηρεσίας (ἡ Ἀστυνομικὴ Ράβδος καὶ αἱ χειροπέδες). Ἀλλὰ τότε ὁ θρῦλος τὰ ἤθελε καὶ τὰ παρέστησε μὲ μαγικὴν δύναμιν καὶ γοητείαν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα τινὰ παρόμοια, σχετιζόμενα μὲ διάφορα μικροσημειώματα, ποὺ ἄφηναν οἱ πόλισμαν εἰς τὰς εἰσόδους καταστημάτων καὶ οἰκιῶν μὲ διαφόρους ὀλιγολόγους Συστάσεις καὶ Παραινέσεις, παρουσίαζαν τὴν νέαν Ἀστυνομίαν ὡς παντογνώστιδα καὶ ὡς κατέχουσαν τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν δύναμιν νὰ γνωρίζῃ καὶ ἀνακαλύπτῃ καὶ τὰ διάφορα ἀτομικὰ μυστικὰ τῶν πολιτῶν, καὶ ὅτι αἱ μέθοδοι τὰς ὁποίας ἀκολουθοῦσε εἰς τὴν δίωξιν τῶν ἐγκλημάτων ἦσαν πάντοτε ἀλάνθαστοι.

Γίνεται λοιπὸν ἀντιληπτὸν πόσον αἱ φῆμαι καὶ αἱ ἀφηγήσεις αὐταὶ ὠφέλησαν τὸ γόητρον καὶ τὸ κῦρος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ πόσον προπαρεσκεύασαν τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. (1)

3. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰς Ἀθήνας

(1) Ἴδε Ν. Κατραμπασᾶ «Ἀστυνομία Πόλεων».

ἐγένετο βαθμιαίως. Ἤτοι κατ' ἀρχὰς ἐφηρμόσθη εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Αου 'Αστυν. Τμήματος καὶ ἀκολούθως ἐπεξετάθη εἰς τὰ Β'. Γ'. Δ'. Ε'. καὶ ΣΤ'. 'Αστ. Τμήματα.

'Απὸ τῆς πρώτης λοιπὸν ἡμέρας ἡ 'Αστυνομία ἔθεσεν εἰς λειτουργίαν τὸ δίκτυον τῶν σκοπῶν τάξεως καὶ τῶν περιπόλων, καὶ ἡ παρουσία της ἐξησφαλίσθη πυκνὴ καὶ συνεχὴς καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς πόλεως.

'Αστυφύλαξ τῆς 'Αστυνομικῆς Διευθύνσεως 'Αθηνῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαππείου. Εἶναι ὁ ἀγαπημένος προστάτης καὶ φύλακας τῶν μικρῶν παιδιῶν, ποὺ τὸν ὑπεραγαποῦν καὶ τρέχουν πάντοτε σ' αὐτὸν γιὰ κάθε σοβαρὴ ὑπόθεση πού τὰ ἀπασχολεῖ!

Οἱ ἄνδρες τῶν Τμημάτων τάξεως μὲ τὴν ὀξεῖαν παρατηρικότητά των, καὶ τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῶν καθηκόντων των, σύμφωνα καὶ πρὸς τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας εἶχον λάβει ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους των Διοικητάς, ἐπεδόθησαν εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὴν καθοδήγησιν καὶ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας των ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων τῶν 'Αστυνομικῶν Διατάξεων.

Αἱ ὁδηγίαι των διὰ τὴν καθαριότητα τῶν καταστημάτων, τῶν πεζοδρομίων καὶ τὸ ἀσβέστωμα τῶν ρείθρων αὐτῶν, ἐγένοντο δεκταὶ παρ' αὐτῶν ὡς εἶδος συνταγῶν ὑγιεινῆς, τῆς ὁποίας ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν καθ' ἑκάστην, δεδομένου ὅτι θὰ ὑφίσταντο τὸν σχετικὸν καθημερινὸν ἔλεγχον τῶν Σκοπῶν.

'Αλλὰ καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς ὥρας τοῦ κλεισίματος τῶν καταστημάτων καὶ ἡ ἐφ' ὡρισμένης ὥρας ἀπαγόρευσις τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν παντοειδῶν θορύβων, ποὺ διετάρασσον τὴν ἡσυχίαν τῶν κατοίκων, ἐρρυθμίσθησαν ἐξ ἀρχῆς διὰ τῆς ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατανοήσεως τῆς ἀνάγκης πρὸς ὑποβοήθησιν τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῶν σκοπῶν τῆς 'Αστυνομίας.

Αἱ δὲ δι' εὐγενοῦς καὶ ὑποχρεωτικοῦ τρόπου Συστάσεις τῶν 'Αστυνομικῶν ἔπαιξαν καὶ ἐδῶ τὸν ἀποτελεσματικὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον εἶχον ἤδη παίξει τόσον ἐπιτυχῶς εἰς τὰς Πόλεις τῆς Κερκύρας τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Παραλλήλως πρὸς ταῦτα ἡ 'Αστυνομία ἐμελέτα ἐπειγόντως καὶ προετοίμαζε τὴν τακτικὴν τὴν ὁποίαν θὰ ἠκολούθει εἰς τὰ ζητήματα τῆς Δημοσίας 'Ασφαλείας, προβαίνουσα καταλλήλως εἰς ἀναγνωριστικὰς ἐξακριβώσεις καὶ εἰς τὴν

συλλογὴν πληροφοριῶν ἐπιδιώκουσα νὰ θέσῃ ἐκ ποδῶν τὰ διάφορα κακοποιὰ στοιχεῖα οὐχὶ δι' ἀμέσου πρὸς αὐτὰ ρήξεως (ὁμαδικῆς διώξεως), ἡ ὁποία συχνὰ ἀποβαίνει ἐπισφαλὴς ἀλλὰ διὰ συστηματικῶν καὶ νομίμων μέσων, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἀποτελεσματικώτερα καὶ ἀσφαλέστερα.

Οἱ κακοποιοὶ δὲν ἀντελήφθησαν ἐξ ἀρχῆς τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον. Ἦσαν ἀνίδεοι τῶν μεθόδων καὶ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔθετεν εἰς ἐφαρμογὴν ἡ νέα Ἀστυνομία καὶ οὕτω εἰς τὴν ἀρχὴν παρετήρουν μετὰ κάποιας περιεργείας, ἂν ὄχι καὶ περιφρονήσεως, τοὺς ἀόπλους Ἀστυφύλακας, ὅταν τοὺς ἔβλεπαν ἔξω ἀπὸ τὰ Κέντρα εἰς τὰ ὁποῖα ἐσύχναζαν νὰ κάνουν ἀτάραχοι τὰς παρατηρήσεις των εἰς τοὺς καταστηματάρχας, εἴτε διότι δὲν εἶχον ἐγκαίρως ἐνεργήσει τὴν καθαριότητα τοῦ πεζοδρομίου, εἴτε διότι δὲν εἶχαν ἀσβεστώσει κανονικὰ τὸ ρεῖθρον αὐτοῦ. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἤρχισαν ν' ἀντιλαμβάνωνται, ὅτι οἱ φαινομενικῶς ἀδιάφοροι, γαλήνιοι καὶ ἄοπλοι αὐτοὶ Ἀστυφύλακες δὲν ἦσαν καὶ τόσον εὐκαταφρόνητος δι' αὐτοὺς ἐχθρός. Διότι οἱ περιορισμοὶ ποὺ ἔθεσαν ἤρχισαν νὰ τοὺς ἐνοχλοῦν.

Τὰ καταστήματα ἤρχισαν νὰ κλείουν τὴν ὡρισμένην ὥραν καὶ οὕτω ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ φεύγουν ἐνωρὶς ἀπὸ τὰ νυκτερινά των πόστα. Ἤρχισαν ν' ἀπαγορεύονται τὰ ἄσματα μὲ τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς προκεχωρημένας ὥρας τῆς νυκτὸς ἐσυνήθιζαν νὰ σημειώνουν τὴν διέλευσίν των ἀπὸ τὰς συνοικίας.

Ἔπειτα κάπου-κάπου οἱ ἀστυφύλακες τοὺς ἐσταματοῦσαν διὰ νὰ τοὺς συστήσουν νὰ μὴ περιφέρωνται τόσον ἀργὰ εἰς τοὺς δρόμους.

Ἀργότερα πάλιν ἤρχισαν αἱ προσαγωγαὶ τῶν ὑπόπτων εἰς τὰ Τμήματα πρὸς ἐξακρίβωσιν κλπ., αἱ ὁμαδικαὶ σωματικαὶ ἔρευναι εἰς τὰ χαρτοπαίγνια, τὰ καφῳδεῖα καὶ τὰ διάφορα ἄλλα Κέντρα ποὺ ἐσύχναζαν καὶ σιγὰ-σιγὰ οἱ περιορισμοὶ τῆς νέας Ἀστυνομίας τοὺς ἔκλεισαν εἰς ἕνα κύκλον πολὺ δυσάρεστον καὶ πολὺ ὕποπτον δι' αὐτούς.

4. Ὅσάκις τέλος ἀπεπειρῶντο καμμίαν ἐπίθεσιν ἐναντίον μεμονωμένων Ἀστυφυλάκων καὶ ἐπίστευον ὅτι θὰ εἶχαν μίαν εὔκολον καὶ ἀσφαλῆ νίκην, ὑφίσταντο πραγματικὴν πανωλεθρίαν, διότι πάντοτε ὁ ὑφιστάμενος τὴν ἐπίθεσιν Ἀστυφύλαξ, μὴ φέρων οὐδὲν ὅπλον, πλὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Ράβδου, ἡ ὁποία ἦτο ἀνεπαρκὴς εἰς τοιαύτας ἐπιθέσεις νὰ τὸν προστατεύσουν, ἔκαμνε χρῆσιν τῆς Ἀστυνομικῆς συρίκτρας του, εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ὁποίας κατέφθαναν σχεδὸν ἀμέσως ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα πλῆθος Ἀστυνομικῶν καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον ἀπιθάνους ὥρας.

Δὲν ἐσημειώθη ποτὲ περίπτωσις χρήσεως Ἀστυνομικῆς συρίκτρας, ποὺ νὰ μὴ συνεκεντρώθησαν τουλάχιστον πεντήκοντα Ἀστυνομικοί.

Ἄλλοι κατέφθαναν, ἰδίως κατὰ τὰς νύκτας, ἀνυπόδητοι καὶ ἀτελῶς ἐνδεδυμένοι, ἀλλὰ πάντως ἔφθαναν ἐγκαίρως διὰ νὰ βοηθήσουν τὸν κινδυνεύοντα συνάδελφόν των καὶ νὰ δώσουν ἕνα μάθημα εἰς τοὺς θρασεῖς κακοποιούς. Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν εἶχε μόνον τὴν ἀξίαν του διὰ τὴν βοήθειαν τοῦ συναδέλφου καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν δραστῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κατάπληξιν καὶ τὸ δέος τὰ ὁποῖα ἐπροκαλοῦσεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι κατόπιν τῶν σκληρῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα εἰς πλείστας τοιαύτας περιπτώσεις ἔλαβαν, δὲν ἐτολμοῦσαν πλέον νὰ ἐπαναλάβουν τοιαύτας ἐπιθέσεις.

Μετὰ πάροδον ἐπίσης ὀλίγου χρόνου οἱ κακοποιοὶ ἤρχισαν ν' ἀντιλαμβάνωνται εἰς τὰς τάξεις των μακρὰς ἀπουσίας ὡρισμένων συναδέλφων των.

Οἱ διάφοροι ἀσύλληπτοι διαρρῆκται, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἔπιπτον εἰς χεῖρας τῶν Ἀστυνομικῶν, εἴτε συλλαμβανόμενοι κατὰ τὰς ὥρας τῆς διαρρήξεως, εἴτε ἀμέσως μετὰ τὴν κλοπήν, εἴτε βραδύτερον κατὰ τὴν πώλησιν τῶν κλοπιμαίων καὶ οὕτως οἱ ἄγνωστοι τοῦ Ἀστυνομικοῦ δελτίου ἤρχισαν ταχέως νὰ σπανίζουν.

5. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ τοὺς εἶχεν ἰδιαιτέρως ἀνησυχήσει ἦταν τὰ Δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Δὲν ἦτο μόνον ὁ ἐξευτελισμὸς ποὺ ὑφίσταντο, ὑποχρεούμενοι ν' ἁπλώνουν τὰ δάκτυλά των ἕνα ἕνα εἰς τὴν μεταλλικὴν πλάκα τοῦ 'Εργαστηρίου τῆς Σημάνσεως καὶ ἡ φωτογράφησίς των κατὰ διαφόρους στάσεις ἀλλὰ κυρίως ὁ φόβος ποὺ τοὺς ἐκυρίευεν, ἀρχίζοντες πλέον νὰ πιστεύουν ὅτι εἶχον τεθῇ ὁριστικῶς ὑπὸ τὸν διαρκῆ ἔλεγχον τῆς 'Αστυνομίας.

Ἤρχισαν λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ ν' ἀποσύρωνται ἀπὸ τὰ κέντρα των, νὰ ἀραιώνουν τὰς ἐμφανίσεις των καὶ νὰ διασκορπίζωνται πρὸς πλέον ἄγνωστα καὶ ἀπομεμακρυσμένα σημεῖα τῆς Πόλεως.

Τὸ Μεταξουργεῖον, τὸ Θησεῖον, τὰ Πετράλωνα, τὸ γκαζοχῶρι κλπ. συνοικίαι ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴν μάστιγα τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κακοποιῶν. Ἔτσι ὁ εἰρηνικὸς καὶ πολιτισμένος πόλισμαν ἐπεβλήθη ἀπ'ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὴν πόλιν τῶν 'Αθηνῶν καὶ κατέστη ἀντικείμενον ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν.

Οἱ κάτοικοι τῶν 'Αθηνῶν ἔβλεπον νὰ ἱκανοποιοῦνται αἱ ἐλπίδες ποὺ εἶχον στηρίξει ἐπὶ τῆς νέας 'Αστυνομίας καὶ δὲν παρέλειπον καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσουν τὰ αἰσθήματά των αὐτὰ καὶ νὰ κάμνουν ὅ,τι ἠμποροῦν διὰ νὰ τὴν βοηθήσουν εἰς τὸ ἔργον της. Ἡ τάξις εἶχε πλέον ἐπιβληθῆ ἀπόλυτος καὶ παραδειγματικὴ καὶ ἡ καθαριότης σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν ἐπιμονὴν τῶν σκοπῶν 'Αστυφυλάκων ἔγινε συνήθεια τῶν κατοίκων. Ἡ καθαριότης τοῦ πεζοδρομίου καὶ τὸ ἀσβέστωμα τῶν ρείθρων ἦτο ἡ πρώτη πρωϊνὴ ἀπασχόλησις κάθε νοικοκυρᾶς.

Οἱ νέοι ἀστυνομικοὶ εἶχον τόσον καταστήσει τὴν κοινὴν γνώμην, ὥστε παντοῦ ὅπου παρουσιάζοντο ἐγίνοντο ἀντικείμενον ἐκδηλώσεως ἀγάπης καὶ συμπαθείας καὶ ὅλοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ τοὺς γνωρίσουν καὶ νὰ τοὺς περιποιηθοῦν.

Εἶχον κατορθώσει μὲ τὴν συμπεριφορὰν των νὰ ἐξαλείψουν ὁλοσχερῶς τὴν ἔμφυτον ἐκείνην φιλυποψίαν καὶ δυσπιστίαν, ποὺ αἰσθάνωνται διὰ τοὺς 'Αστυνομικοὺς οἱ πολῖται ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου καὶ νὰ κερδίσουν τὴν ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην τῶν κατοίκων τῶν 'Αθηνῶν.

6. Ἕνα ἐξαιρετικῶς σοβαρὸν ζήτημα ἐτέθη ἀπὸ τότε πρὸ τῆς 'Αστυνομίας ἐν 'Αθήναις ὡς πραγματικὸν πρόβλημα : Ἡ ἔκρυθμος κατάστασις εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιέλθει ἡ τροχαία κίνησις. Τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἡ λύσις καὶ διευθέτησις ἀπετέλει ἤδη θέμα καθημερινῆς μελέτης καὶ δοκιμῶν εἰς Πειραιᾶ, μῆνα ὁλόκληρον πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς 'Αστυνομίας εἰς τὰς 'Αθήνας.

Οὕτω, ἀμέσως μὲ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς 'Αστυνομίας εἰς τὰς 'Αθήνας ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰ κεντρικὰ σημεῖα τῆς πόλεως οἱ σκοποὶ ρυθμισταὶ τῆς τροχαίας κινήσεως, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ἀντικείμενον πραγματικῆς ἀποθεώσεως.

Πλήθη λαοῦ εἶχον κατακλύσει τὰ πεζοδρόμια τῶν κεντρικῶν διασταυρώσεων καὶ ἀπεθαύμαζαν τὸ γραφικὸν θέαμα τῆς ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας. Ἡ νέα 'Αστυνομία κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεώς της εἰς 'Αθήνας ἀποτελοῦσε τὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας.

7. Ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ 'Αθηναϊκοῦ κοινοῦ εἰς τὴν προσπάθειαν καὶ τὸν ζῆλον, ποὺ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας κατέβαλεν ἡ νέα 'Αστυνομία διὰ τὴν τήρησιν τῆς Τάξεως καὶ Εὐκοσμίας ἀνταξίας πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Κράτους, ἦτο ἄμεσος καὶ ἔκδηλος.

Ἡ παρουσία της, σεμνή, ἀξιοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητική, ἦτο τόσον εὐπρόσδεκτος, ὥστε εἶχε γενικὴν ἐπίδρασιν, συναρπαστικὴν θὰ ἔλεγε κανείς.

Ὅσοι ἔζησαν καὶ εἶδον τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὰς παντοειδεῖς ἐκδηλώσεις συμπαθείας τῶν πολιτῶν τὰς πρώτας ἡμέρας δὲν θὰ τὰς λησμονήσουν ποτέ.

Παντοῦ διάχυτος ἦτο ἡ προθυμία πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς 'Αστυνομίας.

Πολλοὶ ἀνώτατοι 'Αξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἐν πολιτικῇ περιβολῇ καὶ ἄλλοι ἀνώτατοι Κρατικοὶ 'Αξιωματοῦχοι, ποὺ ἔτυχε νὰ ὑποπέσουν εἰς 'Αστυνομικὰς παραβάσεις, δὲν ἐπρόβαλαν τὴν ἰδιότητά των, ἵνα ἀποφύγουν τὰς

συνεπείας. Τὴν ἀπεσιώπησαν καὶ μὲ προθυμίαν ἠκολούθησαν τοὺς πόλισμαν εἰς τὸ αὐτόφωρον πταισματοδικεῖον διὰ νὰ δικασθοῦν, δίδοντες πρῶτοι τὸ παράδειγμα τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς νομιμοφροσύνης πρὸ τῶν νέων Ἀστυνομικῶν καὶ ὠθοῦντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν συμμόρφωσιν τὰς κατωτέρας τάξεις καὶ τὸ πλῆθος, ποὺ μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον παρηκολούθει τὴν βεβαίωσιν τῶν Ἀστυνομικῶν παραβάσεων.

Ἀτίθασοι καὶ κακομαθημένοι, μέχρι τῆς χθές, ὁδηγοὶ διαφόρων τροχοφόρων ἔγιναν αἰφνιδίως νομοταγέστατοι καὶ μὲ ὑποδειγματικὴν πειθαρχίαν, ἐσταματοῦσαν κανονικὰ ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὅταν ὁ ἀκίνητος σκοπὸς τῆς Τροχαίας ἔδιδε τὸ σῆμα τῆς στάσεως.

Οἱ δρόμοι καὶ τὰ πεζοδρόμια ἔγιναν πεντακάθαρα καὶ μὲ τὰ ρεῖθρα των ἀσπρισμένα (ἀσβεστωμένα) δὲν ἐφανέρωναν ἁπλῶς τὴν ἐφαρμογὴν μιᾶς Ἀστυνομικῆς Διατάξεως, ἀλλ' ἔσήμαιναν τὴν ἐπιτυχῆ ἔναρξιν ἑνὸς ὡραίου ἀγῶνος διὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἤρχισαν ν' ἀντιλαμβάνωνται τὶ θὰ πῇ μεσημβρινὴ ἀνάπαυσις καὶ νυκτερινὴ ἡσυχία καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι κάτι πλέον εἶχεν ἀλλάξει εἰς τὴν πόλιν, κάτι ποὺ ἐπεβλήθη καὶ ἤρχισε ν' ἀπομακρύνῃ μερικὰς κακὰς συνηθείας, ποὺ εἴχαμεν ἀπέναντι τῶν Νόμων, τῶν Ἀστυνομικῶν Διατάξεων καὶ τῶν πλησίων μας. Καὶ πράγματι κάτι εἶχε μεταβληθῆ. Ὅλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, βιομήχανοι, ἐργάται, ὑπάλληλοι καὶ Στρατιωτικοί, ὅλοι ἐζητοῦσαν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων, τὸ Δίκαιον δι' ὅλους, καὶ ἐχειροκροτοῦσαν καὶ ἐκαμάρωναν τὸν ἀδέκαστον καὶ εὐγενικὸν Ἀστυφύλακα.

Κράτος, Λαός, Τύπος, ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ, ἐπεκροτοῦσαν μ' ἐνθουσιασμὸν τὴν ἄψογον ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν ἐργασίαν τῆς Ἀστυνομίας. Χιλιάδες πολιτῶν ἔστελναν γράμματα εἰς τὸν τύπον, εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας διὰ νὰ ἐπαινέσουν διαφόρους ἐνεργείας Ἀστυνομικῶν καὶ ἄλλοι διὰ νὰ εὐχαριστήσουν.

Ὅλα ἐφανέρωναν ὄχι μίαν ἁπλῆν ἐπιτυχίαν ἀλλ' ἕνα πραγματικὸν θρίαμβον τῆς νέας Ἀστυνομίας.

Μὲ αὐτὸν τὸν ρυθμὸν καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τόνον ἤρχισεν τὴν δρᾶσιν της ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

8. Ὁ τρομερὸς ἐσωτερικὸς κλονισμός, ποὺ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν συμφορὰν τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς ἦτο παντοῦ τῆς χώρας αἰσθητός, δὲν τὴν ἐπηρέσσε καὶ δὲν τῆς ἀνέκοψε τὸν δρόμον τῆς προόδου.

Ἐστάθη γενναία καὶ ὑπομονητικὴ εἰς τὰς στερήσεις καὶ τὰς δυσκολίας τῆς δεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Μὲ καρτερίαν, εἰργάζετο, ἐβοηθοῦσε καὶ ἐπαραδειγμάτιζε. Ὑπῆρξεν παρήγορος ἡ ἐμφάνισίς της ἐν μέσῳ τοῦ δοκιμαζομένου λαοῦ.

Αὐτοσυγκεντρωμένη, μὲ πλήρη ἀλληλεγγύην καὶ ἐπίγνωσιν τῶν δυσκόλων περιστάσεων, ἀπεμάκρυνεν ἀπ' αὐτῆς, μὲ εὐκολίαν κάθε τι ποὺ ἠμποροῦσε νὰ τὴν βλάψῃ καὶ νὰ τὴν παρασύρῃ εἰς τὸν κλυδωνισμὸν τῶν παθῶν τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ διχασμοῦ.

Εὑρέθησαν βέβαια πάντοτε καλοθεληταὶ ποὺ προσεπάθησαν κατὰ διαφόρους περιστάσεις νὰ τὴν χρωματίσουν πολιτικῶς, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὴν ὅτι τάχα ἀντέδρα κατὰ διαφόρων μέτρων τῶν ἑκάστοτε Κυβερνήσεων.

Πάντοτε ὅμως τὰ γεγονότα ἀπεκάλυπτον ἐν ἀταξίᾳ τοὺς ἐξυφαίνοντας τοιαύτας μικρότητας. Χαρακτηριστικὸν μάθημα, ἐναντίον τοιούτων προσπαθειῶν, ἐδόθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν εἰς περίοδον ἐκλογῶν, ὅταν, διὰ τῆς ἐνεργείας μιᾶς σοβαρᾶς ἀνακρίσεως ἐπὶ διαφόρων αἰτιάσεων, εὑρέθησαν παραπονούμενα διὰ τῆς ἰδίας ἐνεργείας ἄτομα ἀνήκοντα καὶ εἰς τὰς δύο πολιτικὰς παρατάξεις.

'Απεδείχθη δὲ κατὰ κανόνα ὅτι ἡ 'Αστυνομία Πόλεων, ὡς νέος καὶ ὑγιὴς Κρατικὸς Θεσμός, ποὺ ὡς ἀποστολὴν ἔχει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν Νόμων καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ Κράτους, ὁσάκις ἐξεδηλώνετο ὁποθενδήποτε διάθεσις, εἴτε ἀπὸ κομματικὸν φανατισμόν, εἴτε ἀπὸ κομματικὸν συμφέρον, πρὸς ὑπέρβασιν τῶν Νόμων ἢ παρακώλυσιν τῶν νομίμων ἐνεργειῶν, ἐμπνεομένη καὶ ὠθουμένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ καθήκοντος καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἐπαγγελματικῆς συνειδήσεως, προέβαλλεν ἀντίδρασιν. εἴτε ἐνεργητικήν, εἴτε παθητικὴν ἀνάλογον πρὸς τὰς περιστάσεις.

'Η συμπεριφορά της δηλαδὴ ἦτο πάντοτε ἡ ἐνδεδειγμένη καὶ ἐθνική, τὴν παρεδέχθησαν δὲ καὶ τὴν ἐπεκρότησαν πάντοτε μὲ πλήρη ἱκανοποίησιν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι κύκλοι τῶν ἑκάστοτε ὑπευθύνων Κυβερνήσεων. 'Αλλοίμονον δὲ εἰς τοὺς πολίτας , τὴν Δημοσίαν 'Ασφάλειαν, τὸ Κράτος καὶ αὐτὰ τὰ Πολιτικὰ Κόμματα, ἐὰν ἡ 'Αστυνομία καταστῇ κομματική.

Δυστυχῶς κατὰ τὴν 'Οκτώβριον τοῦ 1925 καὶ ὅταν ἡ 'Αστυνομία Πόλεων ἔβαινε ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν, κατόπιν μιᾶς ἀνωμάλου πολιτικῆς μεταβολῆς, καὶ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τῆς δικτατορίας Θ. Παγκάλου, τῆς ἀφηρέθη ἡ ἁρμοδιότης τῆς 'Υπηρεσίας 'Ασφαλείας καὶ περιωρίσθη εἰς τὰ καθήκοντα τῆς 'Υπηρεσίας Τάξεως, τροχαίας κινήσεως, ἀγορανομίας καὶ ἠθῶν.

Διὰ τοῦ μέτρου τούτου ἀπεσκόπει ἡ Δικτατορία εἰς τὸ νὰ φθείρῃ τὸν 'Αστυνομικὸν Θεσμὸν καὶ τὴν ἱκανότητα τῆς 'Αστυνομίας εἰς τὴν Πολιτείαν, καὶ νὰ τὴν ὡδηγήσῃ μοιραίως εἰς διάλυσιν ἐφ' ὅσον ἡ 'Αστυνομία θὰ ἦτο ξηρὸς μηχανισμὸς ἐφαρμογῆς νόμων καὶ διατάξεων περιοριζόντων τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐν γένει τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ καρτερικῶς καὶ χωρὶς μνησικακίαν ἐδέχθησαν καὶ τὸ πλῆγμα τοῦτο καὶ ἀντί, ἐναντι τῆς ἀδίκου ταύτης ὑπὸ τοῦ Κράτους μεταχειρίσεώς της, νὰ χολωθῇ καὶ νὰ παραμελήσῃ τὰ καθήκοντά της ἢ νὰ χαλαρώσῃ τὴν ἐνεργητικότητά της, ἀντιθέτως μέσα εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς νέας δικαιοδοσίας καὶ ἁρμοδιότητος ποὺ τῆς καθώρισαν εἰργάσθη πάλιν μετὰ ζήλου καὶ εὐψυχίας καὶ ἀνέπτυξε τὰς ὑπηρεσιακάς της ἱκανότητας καὶ ἀνέδειξεν ὅλας τὰς 'Αρετάς της. 'Η τάξις καὶ ἡ καθαριότης ἤχθησαν εἰς περίοπτον σημεῖον. 'Η ἀγορανομικὴ ὑπηρεσία ἐπροστάτευσεν ἀποτελεσματικῶς τοὺς πολίτας ἀπὸ τὴν αἰσχροκέρδειαν καὶ τὴν νοθείαν καὶ ἐκράτησε τὰ ἐπίπεδα τῶν τιμῶν καὶ τῆς ὑγιεινῆς τῶν τροφίμων μὲ ἀμείλικτον αὐστηρότητα καὶ ὑποδειγματικὴν ἐνημερότητα.

Διὰ τὴν ὑπονόμευσιν τῆς ἠθικῆς ἀξίας τῆς 'Αστυνομίας, ἀφέθη νὰ χειρίζεται τὴν εἰδικὴν μόνον ὑπηρεσίαν τῶν 'Ηθῶν—Λεσχῶν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἄνδρες τῆς 'Αστυνομίας θὰ ὑφίσταντο διὰ τοῦ συγχρωτισμοῦ μὲ τὸν ὑπόκοσμον τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς κυβείας, τὴν φυσικὴν φθορὰν καὶ θὰ ἐδίδεδο εὐκαιρία πρὸς διάλυσιν τοῦ Σώματος.

Διεψεύσθη ὅμως ἡ Δικτατορία Παγκάλου εἰς τὰς προβλέψεις ταύτας διότι αἱ 'Υπηρεσίαι 'Ηθῶν καὶ Λεσχῶν τῆς 'Αστυνομίας, κατέστησαν τὰ δυναμικὰ βάθρα νέων ἐξορμήσεων καὶ ἐπιτυχῶν. Οἱ ἄνδρες τῆς 'Αστυνομίας, διαβλέποντες τὸν κίνδυνον συνεσπειρώθησαν περὶ αὐτοὺς καὶ ἐξεπλήρουν τὰ καθήκοντά των μὲ σύνεσιν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἀπαράμιλλον, δίδοντες οὕτω τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν κοινωνίαν νὰ κρίνῃ καὶ ἐκτιμήσῃ τὰς ἀρετὰς τοῦ νέου Σώματος καὶ ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἀποκατάστασιν τούτου εἰς ὅλα τὰ εἰδικὰ καθήκοντά του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς Δικτατορίας Παγκάλου, ἡ 'Αστυνομία ἂν καὶ ἀπηλλαγμένη τῶν καθηκόντων ἀσφαλείας, δὲν ἔμεινε ἀδρανής. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν διακρίνει μία ἐξαιρετικὴ δρᾶσις τῶν ἀνδρῶν τῆς 'Υπηρεσίας 'Ηθῶν καὶ Λεσχῶν. Συλλήψεις καταχραστῶν τοῦ Δημοσίου. Συλλήψεις διεθνῶν παραχαρακτῶν, Πλαστογράφων καὶ Κιβδηλοποιῶν. Συλλήψεις Λῃστάρχων εἰς

τὴν Ἀλλοδαπήν. Συλλήψεις αὐτονομιστῶν τῆς Νήσου Σάμου καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἐπιτυχίαι, ἐξύψωσαν εἰς τὸ κοινὸν αἴσθημα τὴν ἀξίαν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων.

Παραλλήλως εἰς τὴν τροχαίαν κίνησιν διεξήγετο μία ἀθόρυβος, ἐπιμελὴς καὶ συστηματικὴ ἐργασία, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν δημιουργίαν στερεῶν βάσεων καὶ συνηθειῶν, ὥστε ἡ καλὴ κυκλοφορία καὶ ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῶν ὁδηγῶν νὰ ἐξασφαλισθῇ σὺν τῷ χρόνῳ ὁριστικῶς καὶ νὰ καταστῇ κοινὸς σκοπὸς τῶν τε πεζῶν καὶ τῶν ὁδηγῶν τῶν διαφόρων τροχοφόρων.

Ἡ ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης ἦτο τόσον ἐξαιρετική, ὥστε ἡ τότε Ἀγγλικὴ Ἀποστολή, ὅλας της τὰς ἐλπίδας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐστήριζε διὰ τὴν μεταστροφὴν τῆς γνώμης τῶν Κρατούντων, πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ Σώματος εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν. Καὶ πράγματι, κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ ἔτους 1929 ἡ ἐκ τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1928 προελθοῦσα Κυβέρνησις τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἀνεγνώρισε τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκ νέου ἀναθέσεως τῶν καθηκόντων Ἀσφαλείας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων καὶ ἱκανοποίησεν οὕτω τὸ γενικὸν Δημόσιον αἴσθημα.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Σχετικῶς μὲ τὸ δημοσίευμά μας περὶ τῆς Ἀστυν. Δ]νσεως Πειραιῶς ἐλάβαμεν παρὰ τοῦ βουλευτοῦ Πειραιῶς καὶ δημοσιογράφου κ. Κ. Βοβολίνη ἐπιστολὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν, εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

«Φίλτατε Κύριε Ἀρχιμανδρίτη,

Σχετικῶς μὲ τὸ θαυμάσιον ἱστόρημά Σας «Ἡ Ἀστυνομία πόλεων ἀπὸ τῆς Ἱδρύσεώς της κλπ.». Τὸ δημοσιευόμενον εἰς τὰ ἀληθῶς λίαν ἀξιέπαινα «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ»—καὶ εἰδικώτερον μὲ τὸ τοῦ Πειραιῶς τμῆμα (τεῦχος 31ον τῆς 1 Σεπ]βρίου 1954, σελὶς 1483, παράγραφος 3 πρὸς τὸ τέλος)—Σᾶς παραθέτω ἀπόσπασμα λόγου ἐκφωνηθέντος παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» Πειραιῶς κ. Ἀθ. Μέρμηγκα, κατὰ τὸ πολιτικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀλησμονήτου Δημάρχου Πειραιῶς Μιχ. Μανούσκου, τὸ τελεσθὲν τὴν 7 Φεβρουαρίου 1954 (ὁ λόγος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Φωνὴν τοῦ Πειραιῶς» τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1954) ἔχον οὕτω :

«...Ἐγκαταλείπει τὴν δημαρχιακὴν ἰδιότητα (σημ. γράφοντος : ὁ Μ. Μ.) ὀλίγον μετὰ τὸ εἰς εὐρύτατον κύκλον γνωστὸν ἐκεῖνο ἐπεισόδιον πρὸς τὸν Γερμανὸν Στρατιωτικὸν Διοικητὴν Πειραιῶς, ἀξιώσαντα ἀπὸ τὸν τότε Δήμαρχον τὴν ὑποβολὴν καταλόγου μὲ δέκα ἐγκρίτους πολίτας τοῦ Πειραιῶς ὡς ὁμήρους, καθ' ὃ, ὁ ἀείμνηστος, ἀπήντησεν ἐγγράφως ἀναγράψας δύο ὀνόματα: Τὸ ἰδικόν του καὶ τοῦ τότε Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Δήμου καὶ νῦν Βουλευτοῦ Πειραιῶς κ. Κωνστ. Βοβολίνη. Καὶ ἐδήλωσεν ὅτι «ἐκτὸς τούτων, δὲν γνωρίζει ἄλλον κανένα...»!

Ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν Σας τὸ πρωτότυπον τοῦ ἐγγράφου τοῦ τότε Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Πειραιῶς καὶ ἔκτοτε ἀδελφικοῦ μου φίλου κ. Θ. Λεονταρίτη, δι' οὗ ἐζητοῦντο οἱ ὅμηροι καὶ μετὰ τὴν λῆψιν τοῦ ὁποίου ἀπεφασίσθη ἀπὸ κοινοῦ ὅπως δοθῇ ὁ αἰτούμενος κατάλογος περιλαμβάνον τέσσαρα ὀνόματα :

1) Μιχ. Μανοῦσκος, Δήμαρχος Πειραιῶς, 2) Κωνστ. Βοβολίνης, Γεν. Γραμματεὺς Δήμου Πειραιῶς, 3) Θεοδ. Λεονταρίτης, Ἀστυν. Δ]ντὴς Πειραιῶς, 4) Κωνστ. Καζᾶκος, Διοικητὴς Τμημ. Γεν. Ἀσφαλείας Πειραιῶς.

Ταῦτα, φίλτατε κ. Ἀρχιμανδρίτη, διὰ τὴν σχολαστικὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν.

Δεχθῆτε παρακαλῶ καὶ πάλιν τὰ ἰδιαίτερα συγχαρητήριά μου διὰ τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» καὶ διὰ τὸ ἱστόρημά Σας,

μαζὶ μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς ὑμᾶς τιμῆς καὶ ἀγάπης

Κ. Α. ΒΟΒΟΛΙΝΗΣ»

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΝ ΤΩ ΠΟΙΝΙΚΩ, ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΩ ΚΑΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΩ ΔΙΚΑΙΩ

Ὑπὸ κ. **Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ** τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ τῆς Κοινωνικῆς Παθολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ καθηγητοῦ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

V.—Θεσμοὶ Ποινικοῦ Δικαίου, ἀφορμώμενοι ἀπὸ τῆς μετανοίας.
VI.—Ἡ μετάνοια ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν νέων σωφρονιστικῶν ἀξιωμάτων.

V.—Θεσμοὶ Ποινικοῦ Δικαίου, ἀφορμώμενοι ἀπὸ τῆς μετανοίας

Ὡς θεσμούς, οὕτω πολιτευομένου, μνημονεύομεν τοὺς ἀκολούθους:

1. Ἐν πρώτοις παραπέμπομεν εἰς τὸν διὰ τῆς παρελεύσεως μακροῦ χρόνου ἀποκλείοντα τὴν ποινικὴν ἀγωγὴν «θεσμὸν τῆς παραγραφῆς» (Verjahrung). Καὶ βεβαίως ὑπεστηρίχθη μὲν ὑπὸ ἐνίων συγγραφέων, ὡς τοῦ Florian ([23]), ὅτι οὐσιαστικῶς καὶ πρακτικῶς ἡ παραγραφὴ ἀποτελεῖ ἐπιβράβευσιν τῶν ἱκανοτέρων ἐγκληματιῶν, οἵτινες εἶναι καὶ οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι. Ἐν τοσούτῳ ὅμως ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀπόψεως ὀρθῶς ἐτονίσθη οὐ μόνον ὅτι ἡ παρέλευσις τοῦ χρόνου ἀποσβεννύει τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἐγκληματοπραξίας, ἐπουλώνει τὴν κατενεχθεῖσαν κοινωνικὴν πληγήν, ἐπιφέρει λήθην, ἡ δὲ κοινὴ γνώμη παύει ἐξαιτουμένη πλέον ἱκανοποίησιν, ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ ὅτι ἡ παραγραφὴ ἐκπαιδεύει καὶ ἐνθαρρύνει τὸν ἁμαρτήσαντα πρὸς μετάνοιαν, ἀντιπροσφέρουσα τὴν ἀτιμωρησίαν. Εἰκότως, ἄλλως τε, διότι ἡ κατὰ τὴν κρίσιμον πολυετῆ χρονικὴν περίοδον ἐπιδειχθεῖσα ὑπὸ τοῦ δράστου νομιμόφρων καὶ ἄψογος συμπεριφορὰ ὄντως ἀποκαλύπτει πρὸ ἡμῶν ὅτι οὗτος, ὁ ἄλλοτε ἠθικῶς ταλαντευθείς, ἐβάδισε πλέον ἐπὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἐνεργοῦ μετανοίας.

2. Χωροῦντες περαιτέρω παραπέμπομεν εἰς τὴν ἀπαλλακτικὴν ἐπιρροὴν ἑτέρου θεσμοῦ, τοῦ τῆς «ἐμπράκτου μετανοίας» (Tatige Reue). Οὗτος, καθ' ἃ γνωστόν, προϋποθέτει ἑκουσίαν καὶ αὐθόρμητον δρᾶσιν τοῦ μὴ διωχθέντος ἐγκληματίου πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ παραχθέντος κακοῦ. Διὰ τοῦ ἐν λόγῳ θεσμοῦ ἡ ἀντιπροσφερομένη ἀτιμωρησία παρέχει τῷ δράστῃ ἰσχυροτάτην παρώθησιν, «ἔστω καὶ κατὰ τὴν δωδεκάτην ὥραν» (Γάφος), πρὸς μετάνοιαν καὶ ἄρσιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐγκληματικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας. Καὶ ὁ Χατζάκος ([24]) τονίζει ὅτι ἡ ἔμπρακτος μετάνοια ἀποδεικνύει τὸν ἠθικὸν τοῦ δράστου ἐξαγνισμόν, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἀποβαίνει πλέον ἄσκοπος ἡ ἐπιβολὴ κατ' αὐτοῦ ποινῆς ([25]).

3. Ἀνάλογον «χρυσῆν γέφυραν» ([26]) πρὸς μεταμέλειαν καὶ ὀπισθοχώρησιν οἰκοδομεῖ καὶ ὁ ἀσκῶν ἀπαλλακτικὴν ἀπὸ τῆς ποινῆς ἐπιρροὴν θεσμὸν τῆς ἑκουσίας ὑπαναχωρήσεως ἀπὸ τῆς ἀποπείρας τῆς τελέσεως ἐγκλήματος (Rucktritt von Versuch). Ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὴν παραστατικὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν

(23) «Florian: Parte Generale. 1934» σ. 1138, ὡς ἀναφέρει σχετικῶς «Η. Γάφου, Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Ἀθῆναι 1948» σ. 397.

(24) Θεμ. ΚΗ' σελ. 356.

(25) Σχετικῶς «Η. Γάφου, Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Ἀθῆναι 1948» σ. 414 ἐπ.

(26) «Ν. Χωραφᾶ, Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Γεν. Μέρος, Ἀθῆναι 1943» σ. 132, «Η. Γάφου, Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Ἀθῆναι 1948» σ. 249.

διδασκάλου Τιμολέοντος Ἡλιοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, «ὁ νόμος τείνει οὕτω τῷ ἀποπειρωμένῳ τὴν χεῖρα ἵνα μὴ τελικῶς ἐξολισθήσῃ» (27). Ὁ ἐκ τῶν ἱδρυτῶν τῆς ἰταλικῆς σχολῆς E. Ferri, θεμελιωτὴς ἐν τῇ ποινικῇ ἐπιστήμῃ «τῆς ἀρχῆς τῆς προσωπικότητος», ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀντιπροσφερομένην ἀτιμωρησίαν πρὸς τὴν ἐκουσίαν ὑπαναχώρησιν ἀπὸ τῆς ἀποπείρας, παρατηρεῖ ὅτι δέον νὰ μὴ παροραθῇ ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις σταματᾷ κατὰ τὸ χρονικὸν στάδιον τῆς ἀποπείρας, ἔστω καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἄνευ ἐξωτερικοῦ κωλύματος, λόγῳ μιᾶς αὐθορμήτου κινήσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἠθικῶς καὶ κοινωνικῶς διάφορος τοῦ ἐξακολουθοῦντος μετὰ πείσματος τὴν ἐγκληματικὴν προσπάθειαν μέχρι τέλους (28).

4. Διαφέρον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν προσέγγισιν εἰς μετάνοιαν τῶν δραστῶν ἐγκλημάτων καὶ ἀπόσπασιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἠθικῆς πενίας περιέχει ὑπεράφθονον καὶ ὁμὰς θεσμῶν, ἣν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν «κύκλον θεσμῶν δοκιμασίας». Διὰ τῆς τοιαύτης ὁρολογίας νοητέοι οἱ ποινικοὶ ἐκεῖνοι θεσμοί, δι' ὧν προσφέρεται εἰς τοὺς ὑποδίκους ἢ καταδίκους ἀτιμωρησία, καθολικὴ ἢ μερική, ἢ ἐνδεχομένως παρέχονται ἕτεραι εὐνοιαι ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι οὗτοι κατὰ τὴν διάρκειαν μακρᾶς χρονικῆς «περιόδου, δοκιμασίας» (Probationsystem) θὰ ἀποδείξωσιν διὰ τῆς νομιμόφρονος καὶ ἐναρέτου αὐτῶν διαγωγῆς, θεραπείαν ἐκ τῆς φαυλότητος, ἠθικὴν ἀνάνηψιν καὶ ἀληθῆ μεταμέλειαν.

α) Ἐνταῦθα ἀναφερόμεθα ἐν πρώτοις εἰς τὸ θέμα τῆς διώξεως τῶν ἐγκλημάτων. Γνωστὸν ὅτι ἐν τῇ συγχρόνῳ ποινικῇ δικονομίᾳ ἡ ἄσκησις τῆς ποινικῆς διώξεως τῶν ἐγκληματησάντων δὲν θεωρεῖται ἀποτελοῦσα ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐκ τῶν ἐγκλημάτων παθόντων, ἀλλ' ὑπόθεσιν διαφέρουσαν τὸ κοινωνικὸν σύνολον. Τούτου ἕνεκα ἡ ποινικὴ δίωξις ἀσκεῖται κατὰ κανόνα ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπὸ ὀργάνων τῆς πολιτείας. Καὶ ἐν μὲν τῇ ἑλληνικῇ ποινικῇ δίκῃ ἡ τοιαύτη ex officio δίωξις, κυριαρχουμένη ὑπὸ τῆς καλουμένης «ἀρχῆς τῆς νομιμότητος» (29), δημιουργεῖ νομικὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ἵνα οὗτος κινήσῃ τὴν ποινικὴν δίωξιν, ὁσάκις ἐγεννήθη ἐπαρκὴς ὑποψία τελέσεως ἐκκλήματος. Ἐν ἑτέραις ὅμως νομοθεσίαις ἡ ποινικὴ δίκη κυριαρχεῖται ὑπὸ τῆς ἐντελῶς ἀντιθέτου «ἀρχῆς τῆς σκοπιμότητος». Δυνάμει ταύτης ἡ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως ἀρχὴ κέκτηται τὴν διακριτικὴν εὐχέρειαν τῆς κινήσεως ἢ μὴ τῆς ποινικῆς διώξεως, δυναμένη κατὰ ταῦτα νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἔναρξιν τῆς διώξεως, χορηγοῦσα ταυτοχρόνως τῷ μὴ διεφθαρμένῳ καὶ παρουσιάζοντι ἐλπίδας ἀληθοῦς μεταμελείας δράστῃ «χρονικῆς περιόδου πρὸς δοκιμασίαν». Τοιουτοτρόπως οὗτος δύναται νὰ ἐλπίζῃ εἰς ὁριστικὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς ποινικῆς αὐτοῦ περιπετείας, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἀποδείξῃ διὰ τῆς μεταμελείας του καὶ τῆς ἀψόγου αὐτοῦ διαγωγῆς ὅτι εἶναι ἄξιος τοῦ ἠθικοῦ ἐξαγνισμοῦ.

β) Ὁμοίως εἰς μετάνοιαν ἐκπαιδεύει ὁ ἔχων ἀγγλοαμερικανικὴν τὴν προέλευσιν θεσμὸς τῆς χορηγήσεως τοῦ εὐεργετήματος «τῆς ἀναστολῆς τῆς ποινῆς ὑπὸ ὅρον» πρὸς τὸν δικαζόμενον. Χάρις εἰς τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα εἴτε ἀναστέλλεται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀπαγγελία τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου (Ἀγγλοαμερικανικὸν σύστημα), εἴτε ἀναστέλλεται διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καταγνωσθείσης ποινῆς

(27) «Τιμ. Ε. Ἡλιοπούλου. Σύστημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Τόμ. Α', Ἔκδ. δ', Ἀθῆναι 1927» σ. 401.

(28) «Prinzipii (1928)» σ. 534. Σχετικῶς «Η. Γάφου, Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Ἀθῆναι 1948» σ. 249.

(29) Κάμψιν τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐν κώδικι Ποιν. Δικονομίας ἄ. 30 § 2. Ὅρα καὶ «Δ. Ι. Καρανίκα, Σωφρονιστική. Τόμος Α', Θεσσαλονίκη 1948» σ. 188—206.

κατὰ τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου (Βελγογαλλικὸν σύστημα), εἴτε τέλος ἀναστέλλεται διὰ τῆς μέσῳ τῆς διοικητικῆς ὁδοῦ χορηγήσεως χάριτος ὑπὸ ὅρον ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου καταγνωσθείσης ποινῆς κατὰ τοῦ κηρυχθέντος ἐνόχου (Γερμανικὸν σύστημα). Κατὰ ταῦτα, ἐὰν ὁ εἰς ὃν ἐχορηγήθη τὸ εὐεργέτημα τῆς ἄνω ἀναστολῆς μετανοήσας εἰλικρινῶς, ἐπιδείξῃ ἐφ' ὡρισμένον χρόνον δοκιμασίας νομιμόφρονα καὶ ἄψογον διαγωγήν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐπιτύχῃ πλήρη καὶ ὁριστικὴν ἀπαλλαγὴν ([30]).

Κατὰ τὴν διαφέρουσαν διάταξιν τοῦ ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος ἔτους 1950 ἄ. 100 § 1 ἐδ. δεύτερον, ἥτις καθορίζει τὰς προϋποθέσεις χορηγήσεως τῆς ἀναστολῆς, δέον τὸ δικαστήριον ἐν τῇ κρίσει του ταύτῃ πλὴν ἄλλων νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν «καὶ τὴν μετὰ τὴν πρᾶξιν διαγωγὴν τοῦ ὑπαιτίου, ἰδίως δὲ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν μετάνοιαν καὶ τὴν προθυμίαν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς».

γ) Ὡσαύτως κίνητρον τοῦ καταδίκου πρὸς μετάνοιαν καὶ ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν συνιστᾷ ὁ ἔχων ἀγγλικὴν τὴν προέλευσιν «θεσμὸς τῆς ὑπὸ ὅρον ἀπολύσεως» (Liberation Conditionnelle). Χάρις εἰς τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα, ὅπερ χορηγεῖται μόνον πρὸς ἐπιδείξαντας ἐν τῇ φυλακῇ καλὴν διαγωγὴν καταδίκους, ἀναστέλλεται ἡ ἐκτέλεσις ἀπομένοντος πρὸς ἔκτισιν ὑπολοίπου ποινῆς κατὰ τῆς ἐλευθερίας. Εἰδικῶς παρέχεται ὑπόσχεσις πλήρους καὶ ὁριστικῆς ἀπαλλαγῆς ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι οἱ εὐεργετηθέντες καὶ προσωρινῶς ἀπολυθέντες κατάδικοι θὰ συγκρατηθῶσιν ἐν τῇ ἐντιμότητι καὶ θὰ ἐκδηλώσωσιν εἰλικρινῆ μετάνοιαν κατὰ τὴν διάρκειαν «ὡρισμένου χρόνου δοκιμασίας» ([31]).

δ) Πρὸς ἐνεργὸν μετάνοιαν καὶ προσπάθειαν ἐπὶ ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν προσελκύει ἰσχυρῶς τὸν κατάδικον καὶ ὁ περίφημος θεσμὸς «τῆς ἀορίστου καταδίκης». Περὶ τούτου ἔχομεν ὡραίαν πραγματείαν ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ ἀξίαν πολλοῦ ἐπαίνου, τὴν τοῦ τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Κ. Γαρδίκα ([32]).

Ὁ ἐν λόγῳ ἐπιστήμων ἀποδεικνύει ὅτι ὁ θεσμὸς ἔχει προέλευσιν ἀρχαίαν ἑλληνικήν, χαρακτηρίζων ὡς προπάτορα τούτου τὸν θεῖον φιλόσοφον Πλάτωνα. Ὁ Πλάτων θεωρῶν τοὺς ἐγκληματίας ὡς νοσηροὺς περὶ τὴν ψυχὴν ἀποφαίνεται ὅτι ἡ Πολιτεία ὀφείλει «διδάσκειν καὶ κολάζειν καὶ παῖδα καὶ ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἕως περᾶν κολαζόμενος βελτίων γένηται» ([33]).

Ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἐποχῇ ὁ θεσμὸς τῆς ἀορίστου καταδίκης ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ ἐν τῷ Ἀμερικανικῷ Δικαίῳ κατὰ τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀπετέλεσε ἀντικείμενον ἐπανειλημμένων συζητήσεων εἰς διάφορα διεθνῆ συνέδρια. Κατὰ τὸν θεσμὸν τοῦτον, ὃν εἰσήγαγε παρ' ἡμῖν ἐφ' ὡρισμένων περιπτώσεων ἡ νέα ἑλληνικὴ ποινικὴ νομοθεσία ἔτους 1950, ἥτις καὶ εἰς ποικίλα ἄλλα θέματα ἐχάραξεν εὐστόχους προοδευτικὰς γραμμάς, δὲν προσδιορίζεται (ὡς ἐγένετο κατὰ

(30) Σχετικῶς διὰ μακρῶν «Η. Γάφου, Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Γενικὸν Μέρος. Θεσσαλονίκη 1948» σ. 381 ἑπ., «Κ. Γ. Γαρδίκα: Ἡ ὑφ' ὅρων ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Περιοδ. «Ποινικὰ Χρονικά», Φεβρουάριος 1953. σ. 65 ἑπ., «Τ. Ε. Ἠλιοπούλου, Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Ἔκδ. δ', Ἀθῆναι 1927» σ. 61 ἑπ.

(31) «Κ. Γ. Γαρδίκα: Ἡ ὑφ' ὅρων ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Περιοδ. «Ποινικὰ Χρονικά», Φεβρουάριος 1953 Ἀθῆναι. σ. 65—88. Ὅρα καὶ «Τιμ. Ε. Ἠλιοπούλου, Σύστημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Τόμος Α', Ἔκδ. δ', Ἀθῆναι 1927» σ. 601 ἑπ., «Δημητρίου Ν. Καμβύση: Ἡ σωφρονιστικὴ μεταχείρισις τῶν ἐγκληματιῶν, Ἀθῆναι 1949» σ. 127 ἑπ. Ὅρα καὶ «Χ. Τριανταφυλλίδη—Γ. Κατωπόδη. Μέγιστον σωφρονιστικὸν μάθημα. Περιοδ. Σωφρονιστικὴ Ἐπιθεώρησις τοῦ Ἰουλίου—Αὐγούστου 1952 Ἀθῆναι» σ. 130 ἑπ.

(32) «Κ. Γ. Γαρδίκα: Ἡ ἀόριστος καταδίκη. Τεύχη τρία, Ἀθῆναι 1927».

(33) Πρωταγόρας 325 Α. Σχετικῶς «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἱστορία τῶν στερητικῶν τῆς ἐλευθερίας ποινῶν. Ἀθῆναι 1953», σ. 8 ὑπ. 2.

τὸ ἄνωθεν κρατοῦν σύστημα τῆς «ὡρισμένης καταδίκης»), Α. Priori ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ Δικαστηρίου, ληγούσης τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου κυρίας διαδικασίας, ἡ ἀκριβὴς χρονικὴ διάρκεια τῆς ποινῆς ἢ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ μέτρου κατὰ τῆς ἐλευθερίας (ἤτοι τακτὴ ἡμέρα ἀπολήσεως). Ἀλλ' ἀντιθέτως ὁ φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὴν πανουργίαν ἐγκληματίας εἰσάγεται εἰς τὸ σωφρονιστικὸν ἢ τὸ ἀσφαλιστικὸν ἵδρυμα, ὡς ὁ ἐκ νόσου πάσχων εἰσέρχεται ἐν τῷ νοσοκομείῳ, ἵνα μείνῃ ἐπ' ἀόριστον, δηλονότι μέχρις οὗ ἠθικῶς ἰαθῇ. Εἰς τὴν ἀόριστον καταδίκην ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πρᾶξις ἀποδίδει μεγάλην ἠθοποιὸν καὶ πρὸς μετάνοιαν ὠθοῦσαν δύναμιν. Ταύτην ἐναργῶς παρέστησαν οἱ εἰπόντες ([34]) ὅτι οὕτως οἱ κατάδικοι κρατοῦσιν ἐν τῇ ἰδίᾳ χειρὶ τὴν κλεῖδα τῆς φυλακῆς αὐτῶν, λίαν ταχέως πειθόμενοι διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ἐνεργοῦς μεταστροφῆς πρὸς τὴν ἀρετὴν νὰ εἰσαγάγωσι ταύτην ἐντὸς τοῦ κλείθρου.

ε) Ὡς σύστημα ὑποκινοῦν βῆμα πρὸς βῆμα τὸ φρόνημα τοῦ ἠθικῶς ἐρήμου καταδίκου πρὸς μετάνοιαν καὶ κατάπνιξιν τῆς ἀνηθικότητος διὰ συνεχοῦς θέσεως αὐτοῦ εἰς δοκιμασίαν θεωρητέον καὶ τὸ ἀποκαλούμενον σωφρονιστικὸν «προοδευτικὸν σύστημα (progressif system) ([35]) ἐκτελέσεως» τῶν ποινῶν ἢ τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων κατὰ τῆς ἐλευθερίας. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, ὅπερ συνεπληρώθη διὰ τῆς «μεθόδου τῆς βαθμολογίας» (mark system) ([36]) καὶ συνάδει πρὸς τὸ ὕψος τῶν συγχρόνων ἠθικῶν σωφρονιστικῶν ἀπαιτήσεων, οἱ κατάδικοι διανύουσι τὴν ποινὴν ἢ τὸ μέτρον ἀσφαλείας κατὰ τῆς ἐλευθερίας κατὰ προοδευτικὰς κλάσεις (τάξεις) (stages). Οἱ ἐπιδεικνύοντες βελτίωσιν καὶ εἰλικρινὲς φρόνημα μετανοίας κατάδικοι προωθοῦνται καὶ ἀνέρχονται ὁλονὲν καὶ εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας. Οὕτω, μικρὸν κατὰ μικρόν, ἐλαττουμένης βαθμιαίως σὺν τῇ ἀνόδῳ τῆς πιέσεως, παρέχονται αὐτοῖς διαρκῶς καὶ περισσότεραι εὔνοιαι κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οὗτοι νὰ δύνανται νὰ διαβιῶσιν ἐν μείζονι ἐλευθερίᾳ καὶ ἀνεξαρτησίᾳ. Τούτων οὕτως ἐχόντων καταλήγουσιν οὗτοι διὰ τῆς συνεχοῦς μετανοίας καὶ ἠθικῆς ἀναμορφώσεώς των, ἤτοι δι' αὐτοδιαπαιδαγωγήσεως, νὰ ἀνέλθωσι μέχρι καὶ τῆς τελευταίας φάσεως τῆς δοκιμασίας, ἤτοι τῆς βαθμῖδος τῆς ὑπὸ ὅρον ἀπολύσεώς των, ἤτοι φάσεως προσομοιαζούσης πρὸς τὴν διαβίωσιν τοῦ παντελῶς ἐλευθέρου ἀτόμου ([37]).

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἢ ἑτέρου σωφρονιστικοῦ ἱδρύματος ἀπόλυσιν τῶν καταδίκων, πρὸς μετάνοιαν καὶ ἠθικὴν ἀνόρθωσιν ἐξακολουθοῦσι νὰ ἐνθαρρύνωσι διαρκοῦντος ὡρισμένου χρόνου δοκιμασίας τοὺς καταδίκους ἕτεροι θεσμοί. Τοιου-

(34) Ὁ Maconochie ἐν J. Ofam. Inst 1925 τ. XVI σ. 23 περὶ οὗ «Κ. Γαρδίκα. Ἡ ἀόριστος καταδίκη. Τεῦχος Α'. Ἀθῆναι 1927», σ. 11. Ὅρα καὶ «Δ. Ἰ. Καρανίκα. Σωφρονιστική, Τόμος Α', Θεσσαλονίκη 1948», σ. 175 - 188. Ὁμοίως καὶ «Χ. Τριανταφυλλίδη - Γ. Κατωπόδη. Ἡ ἀόριστος καταδίκη ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς Καλιφορνίας κατὰ περιγραφὴν τῆς Simone Huynen. Περιοδ. Σωφρονιστικὴ Ἐπιθεώρησις Μαρτίου - Ἰουνίου 1951, Ἀθῆναι», σ. 64 ἑπ.

(35) «Δημητρίου Ν. Καμβύση. Ἡ σωφρονιστικὴ μεταχείρισις τῶν ἐγκληματιῶν, Ἀθῆναι, 1949», σ. 48 ἑπ., «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἱστορία τῶν στερητικῶν τῆς ἐλευθερίας ποινῶν. Ἀθῆναι, 1953», σ. 29 ἑπ.

(36) «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἱστορία τῶν στερητικῶν τῆς ἐλευθερίας ποινῶν. Ἀθῆναι, 1953», σ. 21 καὶ 32. (Τὸ ἐν λόγῳ σύστημα ἐπενόησεν ὁ πλοίαρχος Maconochie ἐν Ἀγγλίᾳ διορισθεὶς ἐν ἔτει 1940 διοικητὴς τῆς Nozboek Island, ἐν ᾗ ἐκρατοῦντο οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι κακοῦργοι).

(37) Ἐνδιαφέρουσαι μορφαὶ τελευταίων φράσεων τῆς ἐν φυλακαῖς δοκιμασίας τὸ σύστημα τῶν ἀνοικτῶν φυλακῶν (περὶ ἀνοικτῶν φυλακῶν γυναικῶν ὅρα περιοδ. Χ. Τριανταφυλλίδη - Γ. Κατωπόδη. Περιοδ. Σωφρονιστικὴ Ἐπιθεώρησις, Ἰουλίου - Αὐγούστου 1951, Ἀθῆναι, 1951», σ. 111 ἑπ.), τὸ σύστημα ἐλευθέρας κυκλοφορίας τῆς Σουηδίας (σχετικῶς «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἱστορία τῶν στερητικῶν τῆς ἐλευθερίας ποινῶν. Ἀθῆναι, 1953», σ. 41), τὸ σύστημα τῶν διαμέσων ἀγροτικῶν καταστημάτων τῆς Ἑλβετίας (ἀνοικτῶν σωφρονιστηρίων). (σχετικῶς «Κ. Γ. Γαρδίκα, αὐτόθι», σ. 37).

τοτρόπως οἱ ἀπελευθερούμενοι κατάδικοι δὲν καταλείπονται μόνοι ἄνευ προστασίας καὶ συμπαραστάσεως ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἐπιβιώσεως, ἀλλ' ἐνισχύονται ἀπὸ ὡρισμένων κατευθύνσεων, ὥστε νὰ δύνανται νὰ προβλέπωσιν εἰς τὰ ἐρχόμενα καὶ τοὺς μέλλοντας καιροὺς μετὰ σχετικοῦ θάρρους καὶ ἀταραξίας (38).

στ) Ἐνταῦθα ἀνήκει ἐν πρώτοις ἡ παραγραφὴ τῶν ἐν τῷ ἀτομικῷ ποινικῷ μητρῴῳ ἑκάστου καταδίκου ἐγγραφῶν. Πρόκειται περὶ θεσμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Γαλλίας (39). Χάρις εἰς τὰ τηρούμενα ἀρχεῖα τοῦ ποινικοῦ μητρῴου δύναται νὰ γνωρίζῃ ἡ Πολιτεία τὴν ποινικὴν ἱστορίαν ἑκάστου πολίτου καὶ τὴν ἐπικίνδυνον ὁμάδα τῶν ὑποτρόπων καθ' ἕξιν καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἐγκληματιῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην τὸ ἐν λόγῳ δελτίον, πλὴν τῶν λοιπῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς προσφέρει, συνιστᾷ καὶ σπουδαιοτάτην πηγὴν γνώσεως τῆς προσωπικότητος τοῦ δεδομένου πολίτου, ἐναργῶς ἀπεικονίζουσα τὴν ἔντασιν τῆς πρὸς ἀντικοινωνικὴν δρᾶσιν προδιαθέσεως αὐτοῦ. Τούτων οὕτως ἐχόντων, χάρις εἰς τὸν ἐν λόγῳ θεσμόν, προφυλάσσονται τόσον ἡ δημοσία ὑπηρεσία, ὅσον ὅμως καὶ ἡ κοινωνία τῶν ἰδιωτῶν ἐκ τῆς ἀναμίξεως ὑπόπτων ἀτόμων εἰς τὰς εἰς αὐτὰς ἀφορώσας ὑπουργίας καὶ ὑποθέσεις. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐξυπηρέτησις τῆς Πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας ἀπὸ ἑτέρας πλευρᾶς δύναται ν' ἀποβῇ βλαβερά, καθ' ὅσον ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, καθ' ἃ γνωστὸν καὶ εὐνόητον, δυσπιστοῦσα ἀρνεῖται ἐργασίαν καὶ γενικώτερον ἀποκατάστασιν εἰς πᾶν ὕποπτον ἄτομον, ἤτοι εἰς ἄτομον ὑποστὰν πρότερον οἱανδήποτε καταδίκην. Ἐν τοσούτῳ εἶναι ἐνδεχόμενον εἴτε ἡ προηγουμένη καταδίκη, λόγῳ τῆς φύσεως αὐτῆς, νὰ μὴ συνιστᾷ ἀπόδειξιν ἐλλείψεως τιμιότητος, εἴτε πάντως νὰ παρακωλύσῃ σοβαρῶς τὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀποκατάστασιν παντὸς προηγουμένως ἐγκληματήσαντος, καίπερ τυχὸν εἰλικρινῶς μεταμεληθέντος καὶ ἐπιζητοῦντος νὰ διατηρηθῇ ἐν τῇ ἐντίμῳ ζωῇ. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ δυσαρέστου τούτου ἐνδεχομένου ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη ἐπενόησε τὸν λαμπρὸν θεσμὸν τῆς παραγραφῆς τοῦ ποινικοῦ μητρῴου. Διὰ ταύτης προσφέρεται τῷ ἀπολυθέντι καταδίκῳ ἡ δυνατότης, ὅπως διὰ τῆς ἐπιδείξεως ἀψόγου καὶ τιμίας διαγωγῆς καὶ ἀληθοῦς ἐμπράκτως τεκμαιρομένης μετανοίας, ἐφ' ὡρισμένον χρόνον δοκιμασίας, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀπολύσεώς του, ἐπιτύχῃ τὴν παραγραφήν, ἥτις παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ πλέον λευκὸν ἀπόσπασμα ἀτομικοῦ ποινικοῦ μητρῴου του.

ζ) Ἕτερος θεσμός, βλαστήσας καὶ αὐτὸς ἐν τῷ γαλλικῷ δικαίῳ, ὑποβοηθῶν τὸν ἀπολυθέντα κατάδικον εἰς τὴν συνέχισιν τῆς προσπαθείας του πρὸς ἠθικὴν ἀνάπλασιν, ἐμμονὴν ἐν τῇ μετανοίᾳ καὶ ἐνίσχυσιν τοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν θάρρους του, εἶναι ἡ καλουμένη «ἀποκατάστασις τοῦ ἀπολυθέντος καταδίκου» (Rehabilitation).

Πρόκειται περὶ τόσου σπουδαίου θεσμοῦ, ὥστε ὁ διεθνοῦς ὀλκῆς ἡμέτερος διδάσκαλος, ἑλβετὸς καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου Πανεπιστημίου, Ernst Delaquis, ὁμότιμος Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου, ἀφιέρωσε πλείστας ὅσας πραγματείας αὐτοῦ (περὶ τὰς δέκα) εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ αὐτοῦ ἐν λόγῳ θεσμοῦ (40). Ὁ θεσμὸς δ' οὗτος συνίσταται καθ' ὅλου εἰπεῖν

(38) Φερ' εἰπεῖν διὰ προστατευτικῶν ἑταιριῶν τῶν ἀπολυομένων, δι' ἐπιμελητῶν (ὀργάνων κοινωνικῆς προνοίας) δι' εἰδικῶν ἱδρυμάτων (φέρ' εἰπεῖν τῶν καταστημάτων κοινωνικῆς ἀναπροσαρμογῆς τῆς Ἰταλίας, περὶ ὧν «Κ. Γ. Γαρδίκα, αὐτόθι» σ. 41, ἢ τῶν ἀγροτικῶν ἀποικιῶν ἀπολυθέντων καταδίκων τῆς Ἀργεντινῆς, περὶ ὧν «Κ. Γ. Γαρδίκα, αὐτόθι» σ. 49.

(39) «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία, Τόμος Β', Τεῦχος Β', ἔκδ. Β', Ἀθῆναι 1949» σ. 231, «Δ. Ι. Καρανίκα. Σωφρονιστική, Τόμος Β', Θεσσαλονίκη 1950» σ. 222 ἐπ.

(40) «Delaquis und Polec. Materialien zur Lehre von der Rehabilitation; Mitteilungen der Jkv. 12, dritte Beilage», «Delaquis: Materialien (Nachtrag 1906), «De-

εἰς τὴν μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς κυρίας ποινῆς ἄρσιν τῶν ἐκ τοῦ νόμου προβλεπομένων ἀτιμωτικῶν καὶ λοιπῶν ἐπακολουθημάτων τῆς καταδίκης καὶ διάλυσιν οὕτως εἰπεῖν αὐτῆς ταύτης τῆς καταδίκης, λόγῳ τῆς ἐφ' ὡρισμένον μακρὸν χρόνον δοκιμασίας ἀληθοῦς μεταμελείας, καλῆς διαγωγῆς καὶ ἠθικῆς βελτιώσεως τοῦ καταδίκου (41).

Πλὴν τῶν ἄνω θεσμῶν, οἵτινες συνιστῶσι δημιουργοὺς δυνάμεις φερούσας ποικιλοτρόπως τοὺς πταίσαντας πρὸς μετάνοιαν καὶ ἀποβολὴν τῆς ἀνηθικότητος, προσδιορίζοντες εἰς αὐτοὺς χρόνον δοκιμασίας αὐτῶν, ὑφίστανται ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι θεσμοί, προάγοντες ὁμοίως τὴν πρὸς μεταμέλειαν τῶν ἐγκληματησάντων προσπάθειαν.

5. Φερ' εἰπεῖν ἀσχέτως οἱουδήποτε χρόνου δοκιμασίας μνημονεύομεν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης τὴν ὑπὸ ὡρισμένων σωφρονιστικῶν νομοθεσιῶν καθιερουμένην ἐν τῇ φυλακῇ «σωφρονιστικὴν φάσιν τῆς ἀπομονώσεως», διαρκούσης τῆς ὁποίας ὁ τρόφιμος κατάδικος ἐν τῇ φυλακῇ κρατεῖται ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσει, ὑποχρεούμενος εἰς ἐργασίαν (42). Οἱ θιασῶται τοῦ συστήματος τούτου ὑπολαμβάνουσιν ὅτι ὁ ἐν μονώσει τελῶν κατάδικος, συναισθανόμενος διὰ τῆς συγκεντρώσεως τῶν σκέψεων αὐτοῦ πλειότερον τὸν ἐξαναγκασμὸν τῆς ποινῆς, διαφωτίζεται καὶ φέρεται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἰδίου σφάλματος καὶ τὴν μετάνοιαν. Πάντως ὑφίσταται καὶ ἀντίθετος ἀξιολόγησις, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν ἀπομονωτικὴν ταύτην φάσιν ὡς στάδιον, καθ' ὃ ὁ κατάδικος μεταβάλλεται εἰς «τεθαμμένον ζῶντα». Ὀρθὴ εἶναι, κατ' ἄλλους κριτάς, ἡ διδασκαλία ἐκείνη, ἥτις ποιεῖται διάκρισιν ἀναλόγως πρὸς τὴν χαρακτηρολογικὴν κατηγορίαν, εἰς ἣν ἀνήκει ἕκαστος κατάδικος. Διδάσκεται δ' ὅτι, ἐνῷ ἡ ἐν μονώσει κράτησις ἀσκεῖ δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοὺς ὀνειροπόλους, ἐπὶ τοὺς ψυχικῶς ἀμβλεῖς, τοὺς αὐνανιστάς, τοὺς ἔχοντας παιδισμὸν καὶ ἔχοντας φοβίαν, ἀντιθέτως ὠφελεῖ τοὺς εὐερεθίστους καὶ ὑπερευεραισθήτους χαρακτῆρας (43).

6. Ὁμοίως μνημονεύομεν τὸν ἐν Ἑλλάδι διαμορφωθέντα θεσμὸν «τοῦ εὐεργετικοῦ ὑπολογισμοῦ ἐργασίας» τῶν καταδίκων. Ἐνταῦθα τὴν ἐκ τῆς φαυλότητος ἀνάκυψιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἠθικῶς ἀσθενῶν καταδίκων ἀπεργάζεται ἡ δι' ἐπιδείξεως μεταμελείας, καλῆς διαγωγῆς καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ἐν τῇ φυλακῇ ἐργασίαν προσδοκία ὑπ' αὐτῶν τῆς συντμήσεως τοῦ χρόνου τῆς στερήσεως τῆς ἐλευθερίας των δι' εὐεργετικοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν πραγματικῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ φυλακῇ, θεωρουμένων πλασματικῶς ὡς μακροτέρας χρονικῆς διαρκείας, (ἐνδεχομένως μέχρι καὶ τοῦ διπλασίου). Πάντως φρονοῦμεν ὅτι ἐφ' ὅσον ἐν Ἑλλάδι εἰς τὴν μεγάλην πληθώραν τῶν φυλακῶν δὲν ἐξασφαλίζονται ὅροι ἐργασίας χάριν τῶν καταδίκων, προκύπτει ἄνισος μεταχείρισις τῆς μεγάλης μάζης αὐτῶν, ἐπωφελουμένων ἐκ τοῦ συστήματος τοῦ εὐεργετικοῦ ὑπολογισμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας ἐν τῇ φυλακῇ μόνον ὡρισμένων «προνομιούχων», οἵτινες ἐπιτυγχάνουσι νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὰς ὑπερελαχίστας ἐκείνας φυλακάς, παρ' αἷς ὑπάρχει παρ' ἡμῖν ὀργάνωσις

---

laquis. Die Rehabilitation verurteilter. 1906», «Delaquis. Die Rehabilitatioc im Stafrecht. 1907», Delaquis. Mitteilungen Jkv. 13, 145 ff., 154 ff.; Oesterreich. Z. p. StR. 2, 282 ff. κ.ἄ.», Delaquis. Woerterbuch des deutschen Staats=und verw.—Rechts (2 Aufl.). 1, 374 ff.».

(41) «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἡ ἀποκατάστασις τοῦ καταδίκου. Περιοδ, «Ποινικὰ Χρονικά», Ἀπριλίου 1953 Ἀθῆναι» σ. 169 ἑπ.

(42) Δὲν ἀναφερόμεθα εἰς τὴν ἀξιολογικὴν κρίσιν τοῦ ἀπομονωτικοῦ συστήματος εἴτε ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Πενσυλβανικοῦ, εἴτε τοῦ Ὠβουρνίου. Σχετικῶς ὅρα καὶ «Τ. Ε. Ἠλιοπούλου. Λύτόθι» 2. 517 ἑπ. «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἱστορία τῶν στερητικῶν τῆς ἐλευθερίας ποινῶν. Ἀθῆναι 1953» σ. 24 ἑπ.

(43) «Κ. Γ. Γαρδίκα. Αἱ εἰδικαὶ τῶν ἐγκληματιῶν κατηγορίαι καὶ ἡ μεταχείρησις αὐτῶν. Ἀθῆναι 1951» σ. 17 ὑπ. 1.

ἐργασίας καταδίκων (44). Τοιαῦτα δὲ προνόμια, καθ' ἡμᾶς, ἐξ ὧν οὐδαμῶς τεκμαίρεται ὅτι ἀπεσπάσθησαν οἱ κατάδικοι ἐκ τῆς εἰς τὴν ἀνηθικότητα προσκολλήσεως, δέον νὰ ἀποφεύγῃ συστηματικῶς τὸ ὑπουργεῖον ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐὰν ἐπιθυμῇ ὄντως νὰ ἐξυπηρετήσῃ οὐχὶ εὐτελεῖς κομματικὰς ἐπεμβάσεις καὶ ἀναιδήμονα σκοπιμότητα, ἀλλὰ τὴν ὑψηλήν, μὴ ἐπιδεχομένην συμβιβασμοὺς καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν ἰδέαν τῆς δικαιοσύνης.

7. Ἡ ἰδέα τῆς μετανοίας δύναται νὰ ἐξυπηρετηθῇ μεγάλως καὶ ἐκ τοῦ θεσμοῦ τῆς «χάριτος», ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον πάντως ὅρον ὅτι καὶ αὕτη ὁμοίως δὲν θὰ πλαστουργηθῇ πρὸς ἐξυπηρέτησιν πάντη ἀναιδῶν καὶ ἀξιοθρηνήτων κομματικῶν ἐπιδιώξεων (45). Ἡ χάρις συνεπαγομένη εἴτε τὴν κατάργησιν, εἴτε καὶ ἁπλῆν μείωσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν κατὰ καταδίκων ποινῶν, δὲν ὑπηρετεῖ μόνον τὴν ἐπανόρθωσιν τυχὸν ἐμφιλοχωρησάσης δικαστικῆς πλάνης καὶ τὴν διάσωσιν τῆς καταδικασθείσης ἀθῳότητος (ὑπόθεσις A. Dreyfus) ἢ «τὴν ἰσορρόπησιν τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιεικείας πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ αὐστηροῦ δικαίου» (46), ἀλλά, καθ' ἡμᾶς, ἐν ταὐτῷ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀνταμοιβῆς τοῦ καταδίκου, ὅστις συνελθὼν ἐπεδείξατο μεταμέλειαν εἰλικρινῆ καὶ ἠθικὴν βελτίωσιν.

8. Διὰ τοῦ παραπλησίου θεσμοῦ «τῆς ἀμνηστείας» δὲν ἐπηρεάζεται ἁπλῶς ἡ ποινή, ἀλλὰ βλαστάνουσιν ἔτι πλέον εὐρύτερα ἀποτελέσματα, ἐκμηδενίζοντα τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα νομικῶς καὶ διασκορπίζοντα πᾶν ἴχνος αὐτοῦ. Τύχῃ κακῇ ἐν Ἑλλάδι ἐπανειλημμένως ἐγένετο ἐστερημένη αἰδημοσύνης κατάχρησις τῶν ἀμνηστειῶν πρὸς θεραπείαν κομματικῶν καὶ γενικῶς ταπεινῶν συμφερόντων. Οὐχ ἧττον ὁ θεσμὸς τῆς ἀμνηστείας, ἀπὸ περιωπῆς ἐφαρμοζόμενος, δύναται νὰ ἀποβῇ χρήσιμος, ὁσάκις ἡ πολιτεία προσπαθεῖ, ἐξυπηρετοῦσα τὸν σκοπὸν τῆς γενικῆς μετανοίας καὶ τῆς γενικῆς συγγνώμης, νὰ ρίψῃ διὰ τοῦ ὁδοῦ τῆς ἀμνηστείας λήθην, κατασίγασιν «τῶν φλεγμαινόντων παθῶν» καὶ ἀποκατάστασιν μιᾶς εἰρήνης (47).

9. Ὡσαύτως εἰς μετάνοιαν καὶ ἠθικὴν ἀνόρθωσιν ἄγει τὸν κατάδικον καὶ ἡ ἐν τῷ πλαισίῳ «τοῦ μέτρου τῆς ἐπιβολῆς κατὰ ἐγκληματήσαντος διαφόρων θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν ὑποχρεώσεων» ἐντολὴ αὐτῷ καὶ τῆς ἐχούσης πλούσιον παιδαγωγικὸν περιεχόμενον «ὑποχρεώσεως πρὸς ἀποζημίωσιν παντὸς ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς πληγέντος ἐκ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος», ὡς καὶ τῆς ἑτέρας συναφοῦς «ὑποχρεώσεως πρὸς ἐπιτέλεσιν ὑπὸ τοῦ ἰδίου πράξεων ἀγαθοεργίας». Εἰς τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην τῆς ἐπανορθώσεως τῆς γενομένης ἀδικίας δικαίως ἀπέδωκε μεγάλην σημασίαν καὶ ἡ Ἰταλικὴ Σχολὴ τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, καὶ ἐξ αὐτῆς ἰδίᾳ ὁ ἐκ τῶν κορυφαίων R. Garofallo, ἀναγαγοῦσα τὸ μέτρον εἰς τοιοῦτο δημοσίου δικαίου, ἐπιβαλλόμενον ἐξ ἐπαγγέλματος. Εἰδικώτερον ἡ Σχολὴ τῶν Ἰταλῶν προέτεινεν,

(44) «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἱστορία τῶν στερητικῶν τῆς ἐλευθερίας ποινῶν. Ἀθῆναι 1953» σ. 63 ἑπ.: «Ἐν πολλαῖς φυλακαῖς, πλὴν τῶν ἀγροτικῶν, τὴν τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν γυναικῶν, οἱ κατάδικοι κατὰ τὸ πλεῖστον παρέμενον ἄεργοι».

(45) «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἡ χάρις καὶ ἡ ἀμνηστεία. Περιοδ. «Ποινικὰ Χρονικά», Ἰανουάριος 1954 Ἀθῆναι» σ. 1 ἑπ., «Κωνσταντίνου Λ. Γεωργοπούλου. Χάρις καὶ ἀμνηστεία, Ἀθῆναι 1934», «Δημητρίου Ι. Καρανίκα. Σωφρονιστική. Τόμος Β', Θεσσαλονίκη 1950» σ. 248—256. Πρβλ. καὶ «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἱστορία τῶν στερητικῶν τῆς ἐλευθερίας ποινῶν. Ἀθῆναι 1953» σ. 65: «Ἡ ἀκμὴ καὶ ἡ πρόοδος τῆς χώρας ἐξαρτᾶται πολὺ καὶ ἐκ τῆς ἀπονομῆς τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, ἥτις κεῖται πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἐκτίσει τῶν ποινῶν ἢ ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. Ἀλλ' αἱ ἐν Ἑλλάδι κυβερνήσεις ἠγνόησαν τὴν ἀρχὴν ταύτην, δι' ἀφειδοῦς δὲ ἀπονομῆς χαρίτων ἐπεδείνωσαν τὰ ἐπὶ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν τῆς χώρας δυσμενῆ ἐπακολουθήματα». Ὅρα καὶ «Κ. Γ. Γαρδίκα. Ἐγκληματολογία, Τόμος Β', Τεῦχος Α', ἔκδ. Α', Ἀθῆναι 1947» ἐν τῷ κεφαλαίῳ «Ἐπισκόπησις τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐγκληματικότητος» σ. 315 ἑπ.

(46) Σχετικῶς «Η. Γάφου, Ποινικὸν Δίκαιον. Τόμος Α', Θεσσαλονίκη 1948» σ. 420.

(47) Σχετικῶς «Τ. Ε. Ἠλιοπούλου, Αὐτόθι», σ, 480.

ὅπως ἡ ἐπανόρθωσις τῆς ἀδικίας ἣν ὑπέστησαν τὰ θύματα τοῦ ἐγκλήματος, διαμορφωθῇ οὐ μόνον ὡς ὑποχρέωσις τοῦ ἐγκληματίου ἔναντι τῶν θυμάτων, ἀλλὰ συγχρόνως ἔνθεν μὲν ὡς κύρωσις, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποκαταστήσῃ τὰς ἐλαφρὰς ποινάς, τὰς ἀπειλουμένας κατὰ τῶν τελούντων ἐλαφρὰς παραβάσεις, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον οὗτοι εἶναι ἐκ περιστάσεως ἐγκληματίαι, ἔνθεν δὲ ὡς κοινωνικὴ λειτουργία ἀνατεθειμένη εἰς τὸ Κράτος. Ὑπὸ ἀνάλογον πνεῦμα ὁ Franchi ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ προϊὸν τῆς ἀμοιβῆς ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν καταδίκων ἐν ταῖς φυλακαῖς θὰ ἔδει νὰ ἀποτελῇ τοὺς πόρους ἱδρυθησομένου ταμείου προστίμων πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν ἐκ τῶν ἐγκλημάτων πληγέντων. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ἀπὸ συμφώνου πρὸς τὸν Franchi, θὰ ἐθεμελιοῦτο μέσον πολιτικῆς ἀγωγῆς τῆς ὁμαδικῆς συνειδήσεως τῶν ἠθικῶς νοσούντων ἐγκληματιῶν, διότι οὗτοι θὰ ἐμάνθανον τοιουτοτρόπως νὰ διαβλέπωσιν εἰς τὸ ἔγκλημα ἀνθρωπίνην συμπεριφοράν, ἥτις ζημιοῖ ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν τῶν συνανθρώπων ([48]).

Ἀπὸ ἑτέρας ἀπόψεως καὶ ἐν συναφείᾳ πρὸς τὰ ἀνωτέρω παραπέμπομεν καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ νέῳ ἑλληνικῷ ποινικῷ κώδικι ἔτους 1950 ἄ. 79 § 3 στοιχ. δ' διαλαμβανομένης διαφέρουσαν διάταξιν, καθ' ἣν, «ἐπὶ δικαστικῆς ἐπιμετρήσεως τῆς ποινῆς τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἀποβλέψῃ μεταξὺ ἄλλων ὡσαύτως εἰς τὴν κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν διαγωγὴν αὐτοῦ, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν μετάνοιαν καὶ τὴν προθυμίαν πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν συνεπειῶν τῆς πράξεώς του». Ὁμοίως ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὸν ποινικὸν κώδικα ἄ. 84 § 2 στ. δ', ὅστις θεωρεῖ ὡς «ἐλαφρυντικὴν περίστασιν», δικαιολογοῦσαν μείωσιν τῆς ποινῆς, μεταξὺ ἄλλων τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ δράστης μετὰ τὴν πρᾶξιν «ἐπέδειξεν εἰλικρινῆ μετάνοιαν καὶ ἐπεζήτησε νὰ ἄρῃ ἢ νὰ μειώσῃ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του». Λίαν χαρακτηριστικὴ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ποινικοῦ κώδικος ἔτους 1950 ἄ. 77, καθ' ἣν, «ἐάν τις κατεδικάσθη εἰς χρηματικὴν ποινὴν ἢ πρόστιμον καὶ συνάμα εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ παθόντος, ἡ περιουσία του δὲ δὲν ἐπαρκῇ πρὸς ἐκπλήρωσιν ἀμφοτέρων τῶν ὑποχρεώσεών του τούτων, προτιμᾶται ἡ πληρωμὴ τῆς ἀποζημιώσεως».

Ὁμοίως ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ αὐτοῦ κώδικος ἄ. 100 § 1 ἐδ. δεύτερον, ἥτις θεωρεῖ ὡς προϋπόθεσιν τῆς χορηγήσεως ὑπὸ τοῦ καταδικάζοντος δικαστηρίου ἀναστολῆς τῆς ποινῆς καὶ τὴν μετὰ τὴν πρᾶξιν διαγωγὴν τοῦ ὑπαιτίου, «ἰδίως δὲ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν μετάνοιαν καὶ τὴν προθυμίαν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς».

10. Ἐν τέλει εἰς μετάνοιαν προωθεῖ τὸν δράστην ἐγκλήματός τινος καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ποινικοῦ κώδικος ἔτους 1950 ἄ. 84 § 2 στ. ε' ὁρισθεῖσα ὡς «ἐλαφρυντικὴ περίστασις», συνεπαγομένη μείωσιν τῆς ποινῆς, περίπτωσις, καθ' ἣν διαπιστωθῇ ὅτι ἐν ποινικῇ δίκῃ «ἐπὶ σχετικῶς μακρὸν διάστημα χρόνου μετὰ τὴν πρᾶξιν του ὁ ὑπαίτιος συμπεριεφέρθη καλῶς».

VI.—Ἡ μετάνοια ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῶν νέων σωφρονιστικῶν ἀξιωμάτων

1. Καὶ ταῦτα διὰ βραχέων ὡς πρὸς τοὺς καθ' ἕκαστον θεσμοὺς τοῦ ποινικοῦ δικαίου, οἵτινες ἐμπνέονται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ὑπερωραίου δόγματος τῆς χριστιανικῆς μετανοίας. Τὸ πεδίον ὅμως, ἐν ᾧ ἡμεῖς ὡς κριταί, διαβλέπομεν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ λάμψει θριαμβεύουσαν τὴν χριστιανικὴν μετάνοιαν, εἶναι τὸ τῆς Σωφρονιστικῆς Ἀγωγῆς, ὡς αὕτη διεπλάσθη ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν διαμορφωθεισῶν νεωτάτων ἀξιολογικῶν ἀρχῶν.

2. Τῇ ἀληθείᾳ ἄλλοτε ἡ ὅλη ἐμφάνισις τῆς σωφρονιστικῆς πολιτείας ἔναντι

(48) Ὡς πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῆς Ἰταλικῆς Σχολῆς ἀναφορικῶς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν θυμάτων τῶν ἐγκλημάτων ὅρα «E. Ferri. Κοινωνιολογία τοῦ Ἐγκλήματος. Μετάφρ. Β. Ν. Δουρδούμα, Ἀθῆναι» σ. 627 ἐπ.

τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἢ λοιποῖς ἱδρύμασι καταδίκων διεπνέετο ὑπὸ τῆς καλουμένης «σχέσεως τῆς αὐθεντίας» (Autoritaestverhaelrnis) καὶ τῆς ψυχολογίας τῆς ἀποστάσεως ([49]). Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀξιώματος τούτου τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργείου, οἱ δικασταί, οἱ ἀνακριταί, οἱ εἰσαγγελεῖς, ὁ διευθυντὴς καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῆς φυλακῆς ἔβλεπον ἀφ' ὑψηλοῦ τοὺς καταδίκους καὶ ἤσκουν τὰ λειτουργήματα αὐτῶν ἐξ ἀποστάσεως ὡς ἐκπρόσωποι αὐθεντίας, κομπάζοντες ἐπὶ ἀνωτερότητι ἔναντι τῶν εὐτελεστέρας ποιότητος ἀνθρωπίνων προσωπικοτήτων τῶν καταδίκων. Χάσμα ὁλόκληρον διεχώριζε ἀπὸ τῶν καταδίκων τὸ τεταγμένον διὰ τὴν ἀναμόρφωσιν αὐτῶν, κρατικὸν προσωπικόν, ὅπερ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠξίου οἱονεὶ διὰ βίας νὰ καθυποτάξῃ τὸ ἀτίθασον καὶ ἀνυπάκοον πρὸς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ νόμου φρόνημα τῶν καταδίκων. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου τῆς μάστιγος ἐδιδάσκετο ὅτι ἡ αὐθεντία, ἡ ἀπόστασις καὶ ἡ βία συνιστῶσι τὴν σοφίαν τῆς σωφρονιστικῆς ἀγωγῆς τῶν καταδίκων.

3. Ἀλλ' ὅμως ἡ συνεχὴς παταγώδης ἀποτυχία τοῦ ὑπὸ τοιούτου πνεύματος διαπνεομένου σωφρονιστικοῦ συστήματος ἐν τῇ πράξει ἐκλόνισεν ἰσχυρῶς τὰ ἀξιώματα τῆς αὐθεντίας, τῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς βίας. Καὶ ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς μεγάλης ἀξίας ἣν ἐνέχει ἡ πρὸς μετάνοιαν προωθοῦσα τεραστία δύναμις τῆς εὐγενοῦς χριστιανικῆς ἀγάπης ([50]). Καὶ οὕτω τελικῶς διεσκορπίσθη καὶ ἀντικατεστάθη τὸ βίαιον ἐκεῖνο ἀξίωμα τῆς αὐθεντίας καὶ τῆς καταφρονήσεως τῶν καταδίκων διὰ τοῦ «ἀξιώματος τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀγάπης». Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου πνεύματος κατηργήθη ἡ ἀπόστασις μεταξὺ σωφρονιστῶν καὶ σωφρονιζομένων, καταρριφθέντος τοῦ μεταξὺ αὐτῶν τείχους καὶ γεφυρωθέντος τοῦ ἐμφιλοχωροῦντος χάσματος. Ὡς σωφρονισταὶ ἐκλέγονται πλέον προσωπικότητες, οἵτινες εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀγαπήσωσι τοὺς καταδίκους ὡς ἀτυχήσαντας καὶ ἠθικῶς νοσήσαντας συνανθρώπους. Τούτους οὗτοι προσπαθοῦσιν ἐπιμόνως νὰ προ-

(49) «Curt Bondy. Padagogische Probleme in Jugendstrafvollzug—Mannheim, Berlin und Leipzig. 1925» σ. 30. Τὸ ἀξίωμα τῆς αὐθεντίας ἐνισχύεται, ὁσάκις τοποθετοῦνται ὡς σωφρονιστικοὶ ὑπάλληλοι φυλακῶν πρώην ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ. Συνήθως οὗτοι διαφέρονται μόνον ὑπὲρ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐν τῇ φυλακῇ αὐστηρᾶς στρατιωτικῆς πειθαρχίας τῶν καταδίκων. Ἡ τοιαύτη ὅμως στρατιωτικὴ ζωὴ συνιστᾷ ἁπλῶς ἐξωτερικὴν τάξιν, οὐδαμῶς ὑποδηλοῦσα βαθυτέραν ἠθικὴν βελτίωσιν.

(50) Διαφέροντα τὰ ἄρθρα «Χ. Λαδᾶ (τότε ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης). Δικαιοσύνη καὶ ἀνθρωπισμός. Περιοδ. Σωφρονιστικὴ Ἐπιθεώρησις, Ἰανουάριος—Ἀπρίλιος 1948, Ἀθῆναι» σ. 5 ἐπ., «Η. Λαγάκου (τότε ὑπουργοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης). Ἀποστολὴ τοῦ σωφρονιστικοῦ προσωπικοῦ. Περιοδ. Σωφρονιστικὴ Ἐπιθεώρησις, Ἰανουάριος—Φεβρουάριος 1951. Ἀθῆναι». σ. 5 ἐπ.: «Σύνηθες ἔργον τοῦ ὑπαλλήλου τῶν φυλακῶν θεωρεῖται ἡ στατικὴ ἐξασφάλισις τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, διὰ τῆς κρατήσεως τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου καί ὁ φυσικὸς τούτων καταναγκασμὸς εἰς ἀποκοπὴν ἀπὸ τὸ κοινωνικὸν σύνολον, τὸ ὁποῖον ἔβλαψαν. Ἐὰν ὅμως αὐτὴ ἡ ἀρνητικὴ πλευρὰ τῆς κοινωνικῆς ἀποστολῆς τῶν σωφρονιστικῶν ὑπαλλήλων ἐξηκολούθη νὰ κυριαρχῇ τῶν σημερινῶν περὶ ποινῆς ἀντιλήψεων, θὰ ἀπετέλει ματαίαν προσπάθειαν καὶ περιττὴν δαπάνην ἡ ἀγωνιώδης ἀναζήτησις ἀνθρωπίνου ὑλικοῦ, κτιρίων καὶ πόρων, διὰ τὴν φυσικοπνευματικὴν ἀνόρθωσιν καὶ τὴν ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν κρατουμένων. Εὐτυχῶς αἱ σύγχρονοι πολιτεῖαι διαπνέονται ὑπὸ εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων ἰδεωδῶν. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ μεγάλου ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, αἱ ὁποῖαι ὡς πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ κληρονομία, διαποτίζουν τοὺς ἐλευθέρους θεσμοὺς τῶν δημοκρατικῶν μας πολιτευμάτων, ἐπιβάλλουν διάφορον θεώρησιν τοῦ ὅλου προβλήματος τῶν ἐγκληματιῶν καὶ τῶν ποινῶν», «Γ. Α. Κατωπόδη. Ἡμεῖς καὶ ὁ ἐγκληματίας. Περιοδ. Σωφρονιστικὴ Ἐπιθεώρησις, Μάρτιος—Ἰούνιος 1949 Ἀθῆναι» 1. 15 ἐπ. (σ. 20: «Ἐὰν ἡ ἀρχαία Νέμεσις, λέγει ὁ Pessina, ἦτο θεότης ἐκδικοῦσα καὶ καταπατοῦσα ὑπὸ τὸ ἅρμα της χιλιάδας θυμάτων, ἡ Χριστιανικὴ Νέμεσις εἶναι θεότης σώζουσα καὶ ἀνορθοῦσα τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπον. Ὁ νόμος τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι νόμος ἱλασμοῦ, σκοποῦντος οὐχὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κράτους τοῦ κακοῦ»). (σ. 25: «Ἔπρεπε νὰ ἀκουσθῇ τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα τῆς ἀγάπης, τῆς εὐσπλαχνίας καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς μὴ ἀνταποδώσεως τοῦ κακοῦ, διὰ νὰ ὑποδειχθῇ ὡς κοινωνικὸν καθῆκον ἡ ὑπὲρ τῶν κακῶν μέριμνα»).

σεγγίσωσι καὶ διὰ τῆς ἀγάπης νὰ διαλύσωσι τὰ δημιουργήσαντα τὸ ἀντικοινωνικὸν αὐτῶν φρόνημα ψυχικὰ καρκινώματα καὶ ψυχικὰ τραύματα. Διότι οἱ ἀγαπώμενοι κατάδικοι τελικῶς θὰ ἀνοίξωσι τὴν καρδίαν των καὶ θὰ γίνωσιν ἐπιδεκτικοὶ ἐμπιστοσύνης, μετανοίας καὶ βελτιώσεως. Εὐστόχως παρετηρήθη ὅτι καὶ εἰς τὸν πλέον ἠθικῶς ἀναίσχυντον ἄνθρωπον, ἄρα καὶ εἰς τοὺς ἐγκληματίας καὶ εἰς αὐτὰς τὰς κακούργους φύσεις, παρὰ πᾶσαν τὴν κακίαν αὐτῶν, ἐγκρύπτονται ἀκτῖνες φωτός, ἤτοι ὡρισμένα ἠθικὰ σημεῖα. Φερ' εἰπεῖν ἴσως ἀγάπη πρὸς τὴν μητέρα, σεβασμὸς πρὸς τὸν πατέρα, ἀφωσίωσις εἰς ἀδελφόν, ἀδελφὴν ἢ λατρεία τέκνου, συμπάθεια πρὸς φίλον, θρησκευτικόν τι συναίσθημα, κλίσις πρὸς εὐγενῆ ἀθλητισμὸν κ.ο.κ. Τὰ ἀπόρρητα ταῦτα ἠθικὰ σημεῖα ὀφείλει ἐν τῇ κρύπτῃ τῆς ψυχῆς νὰ ἀναζητήσῃ, ἐξαγάγῃ καὶ ἀποκαλύψῃ ὁ σωφρονιστὴς διὰ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, θεμελιῶν ἐπ' αὐτῶν τὸ οἰκοδόμημα τῆς μετανοίας καὶ ἠθικῆς ἀνορθώσεως τοῦ ἁμαρτήσαντος.

4. Βεβαίως αἱ ἑλληνικαὶ φυλακαὶ καὶ γενικώτερον ἡ ἑλληνικὴ σωφρονιστικὴ πράξις ἐξακολουθοῦσι νὰ διαπνέωνται ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ἀξιώματος τῆς ἀλαζόνος αὐθεντίας, τῆς καταβασανιζούσης βίας καὶ τῆς ματαιοδόξου ἀποστάσεως. Ἀντιθέτως ὅμως διαπιστοῦμεν ἀπὸ ἑτέρας πλευρᾶς μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ὑπερηφανείας ὅτι ἡ ἄλλη ἑλληνικὴ πράξις ἡ τῶν Σχολῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος τῶν ἡμετέρων Βασιλέων, χωρήσασα πρόσω, καὶ διαποτισθεῖσα ἀφθόνως ὑπὸ τοῦ ἀξιώματος τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐκαρποφόρησεν εἰς θαύματα ριζικῆς διασώσεως πλήθους παραστρατησάντων νέων.

Ἀγαπήσωμεν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως ἡμῶν τοὺς ἁμαρτήσαντας συνανθρώπους, τοὺς καταδίκους, διότι μόνον τότε θὰ δυνηθῶμεν τοὺς πεπτωκότας νὰ ἀνεγείρωμεν, τὴν διαφθοράν των νὰ διαλύσωμεν καὶ πρὸς ἀληθῆ μετάνοιαν νὰ προωθήσωμεν καὶ νὰ διασώσωμεν αὐτούς. Ἡ δύναμις τῆς τοιαύτης χριστιανικῆς ἀγάπης εἶναι ἰλιγγιωδῶς μεγίστη.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

"ΝΑΡΚΟ,,

Εἶναι τὸ νέο μας ρεαλιστικὸ διήγημα, ποὺ ἀπὸ σήμερα ἀρχίζουμε νὰ δημοσιεύουμε. Παρακολουθήσατέ το ὅλοι, καὶ θὰ δῆτε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, νὰ περιγράφεται σ' αὐτό, ἡ πραγματικὴ ζωὴ ἐκείνων ποὺ πλανήθηκαν καὶ νόμισαν, πὼς θὰ βροῦν στὰ ναρκωτικὰ τὴ λήθη καὶ τὴν εὐτυχία.

Ἕνας φοιτητής, λογοτέχτης, ποὺ ἀπὸ ἕνα αἴσθημα τῆς στιγμῆς καὶ ἀπὸ ἀνθρωπισμὸ ἔφτασε στὴ χρῆσι τῶν ναρκωτικῶν, περιγράφει μὲ ζωηρότητα τὶς ἀληθινὲς παραισθήσεις τῶν ναρκωτικομανῶν, καὶ τὴν ἀθλιότητα στὴν ὁποία καταντοῦν τελικὰ ὅλοι αὐτοί.

Ἀποτελεῖ δίδαγμα, ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄψι τους οἱ νέες καὶ οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ ξεγελαστοῦν καὶ νὰ κάνουν χρῆσι ναρκωτικῶν γιὰ δοκιμή.

Πρέπει ν' ἀποφύγουν ὁπωσδήποτε, ἔστω καὶ γιὰ ἀστειότητα ἢ περιέργεια νὰ δοκιμάσουν ὁποιοδήποτε ναρκωτικὸ γιατὶ αὐτό, χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ τραγικοῦ τέλους των.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛΑΣ, ΕΛΛΗΝΕΣ

Ὑπὸ κ. **ΘΕΜ. Κ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ**

1. Γενικὰ περὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν κόσμον.
2. Ἐκδοχὲς περὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ὀνομασίας των καὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως.
3. Μυθολογικὴ ἐκδοχὴ περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων.
4. Ἱστορικὴ ἐκδοχὴ περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων.
5. Μέση ἐκδοχὴ περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων.
6. Γενίκευσις τοῦ ὀνόματος δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας.
7. Ἔννοια τῶν λέξεων Ἑλλὰς - Ἕλληνες.

1. Ἡ ἱστορία καὶ οἱ ὑπηρεσίες τοῦ **Ἑλληνισμοῦ** στὴν ἀνθρωπότητα, ἐπιβάλλουν νὰ γνωρίζουμε τὴν καταγωγή μας, νὰ γνωρίζουμε δηλαδὴ πῶς ἐσχηματίσθη ἡ Ἑλληνικὴ φυλή, πῶς οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τὰ ὄνομά τους, γιατὶ ἡ χώρα τους ὠνομάσθη Ἑλλὰς καὶ τὶ ἐσήμαιναν οἱ λέξεις «**Ἑλλὰς** καὶ **Ἕλληνες**».

Θὰ ἐξετάσουμε λοιπὸν μὲ συντομία τὰ διάφορα ἱστορικὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὶ λέγουν καὶ πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτά.

Ἡ πρώτη, ἐμφάνισις τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ἐπακριβῶς γνωστή. Ἱστορικὸ γεγονὸς εἶναι πάντως, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου δηλαδὴ κατὰ τὸ 1200 - 1000 π. Χ. περίπου οἱ Ἕλληνες ὑπῆρχαν. Κατὰ μία πληροφορία ὅμως, οὔτε ὁλόκληρη ἡ σημερινὴ χώρα μας ὠνομάζετο «**Ἑλλὰς**», οὔτε ὅλοι οἱ κάτοικοί της «**Ἕλληνες**».

Συγκεκριμένως ὁ Ὅμηρος, ὁμιλῶντας στὴν Ἰλιάδα του γιὰ τοὺς «**Ἕλληνας**» δίνει τὸ ὄνομα αὐτὸ μόνο σὲ κείνους ποὺ ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας μαζὶ μὲ τὸ θρυλικὸ ἥρωα Ἀχιλλέα, ἀπὸ τὴν ἀρχαία Φθία, δηλαδὴ τὴ σημερινὴ Φθιώτιδα. Ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς ὀνομάζει Δαναούς, Ἀργείους, Ἀχαιοὺς κλπ.

Γεννᾶται τώρα φυσικὰ τὸ ἐρώτημα μήπως ὁ Ὅμηρος μὲ τὴ λέξη Φθία ἐννοοῦσε ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλ' ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀρχαῖος ἱστορικὸς Θουκυδίδης δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ συμβαίνῃ τέτοιο πρᾶγμα. Γιατὶ Φθία ὠνομάζετο μόνον ἡ περιοχὴ ποὺ βρισκόταν στὴ μεσημβρινὴ Θεσσαλία, μεταξὺ Φαρσάλων καὶ Μελιταίας.

Ὁ πατέρας τῆς ἱστορίας, ὁ Ἡρόδοτος, ὁμιλῶντας γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ γένος, λέει ὅτι τοῦτο ἀπεσχίσθη ἀπὸ τοὺς Πελασγούς, ἀρχαίους κατοίκους τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος καὶ μιλοῦσε συνεχῶς τὴν ἴδια γλῶσσα ἀφ' ὅτου ἀνεφάνη. Ἐν ᾧ δὲ ἦταν στὴν ἀρχὴ ὀλιγάριθμο, ἔγινε σιγὰ-σιγὰ πολυάριθμο, μὲ τὴν προσχώρησι σ' αὐτὸ διαφόρων βαρβαρικῶν φυλῶν, ποὺ συγγένευαν ἢ ὄχι μὲ τὸ Ἑλληνικὸ γένος..

Ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ καταφαίνεται, ὅτι δὲν ξεύρουμε πότε ἀκριβῶς ἐνεφανίσθησαν οἱ Ἕλληνες στὸν κόσμο. Ἐπίσης δὲν γνωρίζουμε πῶς ἔλαβαν αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἐσήμαινε τοῦτο. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό, γιατὶ ἀγνοοῦμε ἀκόμη πῶς καὶ γιατὶ ἡ χώρα ὠνομάσθη «**Ἑλλὰς**» καὶ ποιὰ εἶναι ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς λέξεως αὐτῆς.

2. Περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων μιλοῦν πολλοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ συνεπῶς ὑπάρχουν διάφορες ἐκδοχές, περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐμφανίσθηκαν καὶ ἔλαβαν αὐτὰ τὰ ὀνόματα.

Ἀπ' αὐτὲς ὅλες κυριώτερες μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν τρεῖς, ἤτοι : α) Ἡ ἐκδοχὴ ποὺ στηρίζεται στὴ μυθολογικὴ παράδοσι. β) Ἡ ἐκδοχὴ ποὺ ἔχει ἀξιώσεις ἱστορικῆς ἑρμηνείας. Καὶ γ) κείνη ποὺ ἀκολουθεῖ μέση ὁδό. Αὐτὲς καὶ μόνο τὶς ἐκδοχὲς ἑπομένως θὰ ἐξετάσουμε ἐδῶ μὲ συντομία, γιὰ νὰ δοῦμε τὶ λένε περὶ Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων καὶ τὶ σημαίνουν οἱ λέξεις αὐτές.

3. Ἀρχίζουμε φυσικὰ ἀπὸ τὴν πρώτη, **τὴ Μυθολογική.** Κατὰ τὴν ἐκδοχὴ αὐτὴ οἱ Ἕλληνες ἔλαβαν τὸ ὄνομά τους ἀπὸ τὸ Γενάρχη τους, ποὺ ὠνομάζετο Ἕλλην καὶ ἦταν γυιὸς τοῦ ἰσχυροῦ βασιλέως τῆς ἀρχαίας Φθίας Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας. Ὁ Γενάρχης αὐτὸς τῶν Ἑλλήνων ἤκμασε πολὺ πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσα τότε συνήθεια, πολλοὶ ἄρχοντες ἔδιναν τὰ ὀνόματά τους στὶς φυλές τους, ὅπως λ.χ. ὁ Αἴολος στοὺς Αἰολεῖς, ὁ Ἴων στοὺς Ἴωνας, ὁ Δῶρος στοὺς Δωριεῖς κ.ο.κ. καὶ ὁ Ἕλλην ἔδωκε στοὺς Ἕλληνας τὸ ὄνομά του. Δοθέντος δὲ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν πολυπληθέστεροι καὶ ἰσχυρότεροι, ὑπέταξαν ὅλες τὶς ἄλλες φυλὲς ποὺ ζοῦσαν γύρω τους, ἐπεκράτησαν καὶ ἐπέβαλαν σὲ ὅλους τὸ ὄνομά τους.

Αὐτὴ εἶναι ἡ μυθολογικὴ παράδοσις, ἡ ὁποία δὲν στηρίζεται βέβαια σὲ ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ συνεπῶς δὲν ἱκανοποιεῖ κανένα. Ἕνεκα ἀκριβῶς τούτου δὲν μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ὅτι ἐκφράζει τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

4. Ἐρχόμαστε τώρα στὴ δεύτερη ἐκδοχή, ποὺ ἔχει ἀξιώσεις ἱστορικῆς ἑρμηνείας τοῦ ζητήματος ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ. Κατ' αὐτὴν οἱ Ἕλληνες πῆραν τ' ὄνομά τους ἀπὸ μιὰ περιοχὴ τῆς Ἠπείρου, ἡ ὁποία ἐλέγετο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα **«Ἑλλοπία»** ἢ **«Θεσπρωτία»** Ἡ περιοχὴ αὐτὴ βρίσκονταν ἐκεῖ ὅπου ἦτο τὸ περίφημο ἀρχαῖο μαντεῖο τῆς Δωδώνης γύρω στὶς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ Ἀχελῴου. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἐκαλοῦντο κατ' ἀρχὴν **«Ἕλλοι»** ἢ **«Σελλοί».** Ἀργότερα δὲ μὲ τὴν συνεχῆ ἐξέλιξι καὶ παραφθορὰ τῶν ἀρχικῶν ὀνομάτων ἀπεκλήθησαν ἡ μὲν χώρα **«Ἑλλὰς»** οἱ δὲ κάτοικοί της **«Ἕλληνες».**

Ἔτσι ἡ μὲν χώρα ποὺ ἐλέγετο ὅπως εἴπαμε «Ἑλλοπία», εἶναι πιθανὸ νὰ ὠνομάσθη βαθμηδὸν «Ἑλλοπία», «Ἑλλάν», «Ἑλλάς», οἱ δὲ κάτοικοί της «Ἕλλοί», ἢ «Σελλοί», «Ἕλλᾶνες», «Ἕλληνες», «Πανέλληνες....».

Τὴν πληροφορία αὐτὴ ἔχουμε ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο λεξικογράφο Ἡσύχιο, ἀπὸ τὸ μεγάλο μας Ἀριστοτέλη καὶ ἀπὸ ἄλλους συγγραφεῖς καὶ φιλοσόφους τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτο τώρα, τὸν πατέρα τῆς ἱστορίας, τὴν ἐποχὴ τῆς μετακινήσεως τῶν λαῶν, ἕνας ἀριθμὸς κατοίκων τῆς «Ἑλλοπίας» μετανάστευσε καὶ ἐγκατεστάθη στὴ σημερινὴ Θεσσαλία. Ἐκεῖ ἐπληθύνθη, ἵδρυσε τὴν πόλι «Ἑλλάς», κάπου πλησίον τῶν σημερινῶν Φαρσάλων καὶ ἔδωσε τ' ὄνομά του σ' ὅλη τὴ χώρα, ποὺ ἐκαλεῖτο μέχρι τότε Φθία. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκδοχὴ ποὺ ἔχει ἀξιώσεις ἱστορικῆς ἑρμηνείας.

5. Ἀπομένει νὰ ἐξετάσουμε τὴν τρίτη ἐκδοχή, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ, ὅπως εἴπαμε, μέση ὁδό. Δὲν στηρίζεται δηλαδὴ ἀποκλειστικὰ οὔτε στὴ μυθολογικὴ παράδοσι, οὔτε στὴν ἱστορία, ἀλλ' ἔχει μεγάλες πιθανότητες ἀληθείας.

Κατὰ τὴν ἐκδοχὴ αὐτὴ «Ἕλλοι» ἢ «Σελλοὶ» δὲν ἐκαλοῦντο ἀρχικὰ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας «Ἑλλοπίας» ποὺ ἦταν ἀσφαλῶς χώρα τῆς Ἠπείρου, ἀλλὰ μόνον οἱ «ἱερεῖς» τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης. Αὐτοὶ δ' ἔδωσαν στὸν ἑαυτό τους τὸν τίτλο ἢ ἂν θέλετε τὸ ὄνομα «Ἕλλοι» ἢ «Σελλοὶ» γιατὶ ἤθελαν νὰ δείξουν ὅτι ὑπερέχουν ὅλων καὶ νὰ θεωροῦνται ἐπιφανεῖς. Ἔτσι ἐχαρακτήρισαν, τοὺς ἑαυτούς των ὡς **«Σελλοὺς»** ἢ **«Ἕλλούς»,** ἤτοι **Λαμπρούς, Ἐπιφανεῖς,** ὅπως λ.χ. ἡ Σελήνη ἢ τὸ Σέλας, ποὺ ἦσαν λαμπρὰ οὐράνια σώματα. Ἡ λέξις Ἕλλοὶ ἢ Σελλοὶ ἐπομένως ἐσήμαινεν ἀνθρώπους λαμπρούς, διακεκριμένους, ἐπιφανεῖς καὶ εὐγενεῖς.

Ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης ὠνομάσθη καὶ ἡ περιοχὴ στὴν ὁποία ὑπῆρχε τοῦτο «Ἑλλοπία» καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι «Ἕλλοὶ» ἢ «Σελλοί». Μὲ τὴν μετανάστευσι δὲ μέρους τῶν κατοίκων τῆς χώρας πρὸς τὴ Θεσσαλία, γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ καὶ ἡ ἱστορικὴ παράδοσι, ἦλθαν φυσικὰ καὶ μερικοὶ ἱερεῖς τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης μαζί. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα οἱ ἱερεῖς οὗτοι ἵδρυσαν ἀργότερα τὸ πασίγνωστο Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, κατὰ τὸ 1500 περίπου π. Χ., τὸ ὁποῖον ἀπέβη

ὄχι μόνο πανελλήνιο, ἀλλὰ καὶ παγκόσμιο κέντρο καὶ προσκύνημα τῆς ἀρχαιότητος.

6. Αὐτὰ σχετικῶς μὲ τὴν πρώτη ἐμφάνισι καὶ ἔννοια τῶν ὀνομάτων «Ἑλλὰς» καὶ «Ἕλληνες». Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὴ γενίκευσή τους καὶ τὴ χρησιμοποίησί τους γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους καὶ ὁλόκληρη τὴ χώρα, φαίνεται ὅτι σ' αὐτὸ συνετέλεσε περισσότερο παντὸς ἄλλου τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Τὸ γεγονὸς τοῦτο δὲν εἶναι ἱστορικὸ βέβαια, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ πιθανό. Γιατὶ ἠσχολοῦντο μὲ ἱεροὺς σκοπούς, ὅπως ἔκαμαν οἱ ἱερεῖς τῶν μαντείων, ἐθεωροῦντο **Ἐπιφανεῖς, Διακεκριμένοι** καὶ **Εὐγενεῖς** κατ' ἀντίθεσι πρὸς τοὺς ἄλλους, ποὺ ἐκαλοῦντο γενικὰ **Βάρβαροι**.

Γιὰ νὰ καταδείξουν λοιπὸν τὴν ὑπεροχή τους ἀπὸ τὰ πλήθη, οἱ ἱερεῖς ἀπεκάλεσαν, ὅπως εἴπαμε τοὺς ἑαυτούς των λαμπροὺς καὶ ἐπιφανεῖς. Κατὰ παρέκταση δὲ ἴσως ὁ τίτλος αὐτὸς ἐδόθη σιγὰ-σιγὰ καὶ σὲ ὅσους ἄλλους εἶχαν εὐγενεῖς ἀσχολίες, ὅπως λ.χ. τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων, τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς φιλοσόφους καὶ ποιητάς, τοὺς μύστας τῆς τέχνης, τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων, κλπ., πιθανῶς κατὰ προτροπὴν τοῦ Μαντείου. Μὲ τὴν πάροδο δὲ τοῦ χρόνου καὶ τὴ βαθμιαία ἀνάπτυξη τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν ὀργάνωση τῶν ἀγώνων, τὴν ψυχικὴ ἐξημέρωση καὶ τὴν δημιουργία θεσμῶν εὐρυτέρων τῆς πόλεως, ὅπως λ.χ. οἱ συμμαχίες, οἱ ἀμφικτυονίες, κλπ. εἶναι πιθανὸν νὰ ἔλαβαν τὸ ὄνομα «Ἕλληνες» ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἔτσι ὠνομάσθη ὁλόκληρη «Ἑλλάς».

Αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ συνέβησαν βέβαια κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους καὶ μάλιστα πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Γιατὶ ἤδη κατὰ τὴν ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Τροίας, τὸ ὄνομα «Ἕλληνες» ἦταν ἀρκετὰ διαδεδομένο. Πράγματι ὁ Ὅμηρος, ποὺ ἔγραψε βέβαια τὴν Ἰλιάδα μετὰ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, λέγει ὅτι τὸ ὄνομα «Ἑλλὰς» ἔφερε μικρὰ περιοχή, κάπου ἐκεῖ παρὰ τὴν ἀρχαία Φθία, ὅπως εἴπαμε, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας ἐκαλοῦντο «Ἕλληνες».

Ἐν τούτοις ἡ πληροφορία αὐτὴ δὲν φαίνεται ἀπόλυτα ἀκριβής, γιατὶ λίγο μεταγενέστεροι συγγραφεῖς βεβαιώνουν τὰ ἀντίθετα. Ἔτσι λ.χ. ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος ποὺ ἤκμασε κατὰ τὰ μέσα τοῦ 7ου π. Χ. αἰῶνος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη «Ἑλλὰς» ἐκαλεῖτο ὁλόκληρη ἡ σημερινὴ χώρα, καὶ τὸ ὄνομα «Ἕλληνες», ἐδίδετο σὲ ὅλους τοὺς κατοίκους της.....τὴν ἴδια πληροφορία ἔχουμε ἀπὸ τὸν Ἡσίοδο καὶ ἄλλους....Ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστό, ὅτι οἱ ἀγῶνες τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας εἶχαν ἤδη φτάσει σὲ μεγάλη ἀκμὴ καὶ ἀπελάμβαναν πανελληνίου φήμης κατὰ τὸν 8ον π.χ. αἰῶνα. Συνέρρεον δὲ σ' αὐτοὺς οἱ «Πανέλληνες», ἤτοι Ἕλληνες ἀπ'ὅλη τὴ χώρα..... Οἱ κριταὶ δὲ τῶν ἀγώνων τούτων ἐλέγοντο «Ἑλλανοζῖκαι» ἢ «Ἑλλανοδῖκαι».

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὅμως τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι τὰ ὀνόματα «Ἑλλὰς» καὶ «Ἕλληνες» ἐχρησιμοποιοῦντο ἤδη εὐρύτατα κατὰ τὴν ἔναρξι τῶν ἱστορικῶν χρόνων. Παρὰ τὸ γενικὸ δὲ αὐτὸ ὄνομα, φαίνεται ὅτι ὑπῆρχαν καὶ τὰ διάφορα τοπικὰ ὅπως λ.χ. Χάονες, Θεσπρωτοί, Μολοσσοί, Πελασγοί, Δαναοί, κ.ἄ. ὅπως καὶ ἀργότερα τὰ Λάκωνες, Σπαρτιᾶται, Ἀθηναῖοι, Θηβαῖοι, Μακεδόνες κλπ. γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν προφανῶς Ἕλληνες, ὡμιλοῦσαν τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ εἶχαν τὰ Ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, παρὰ τὶς διαφορές, ποὺ εἶχαν μεταξύ τους.

7. Ὅσον ἀφορᾷ τέλος τὴν ἔννοια τῶν λέξεων αὐτῶν τὸ πιθανώτερο εἶναι, ὅτι ἡ μὲν λέξις «ΕΛΛΑΣ» σημαίνει ὅπως εἴπαμε, χώρα λαμπρά, ὡραία, πατρὶς ἐπιφανῶν ἀνθρώπων....Ἡ δὲ ὀνομασία «Ἕλληνες», φανερώνει ἀνθρώπους εὐγενεῖς, ἐπιφανεῖς, διακεκριμένους, καὶ ἀνωτέρους τόσον ἀπὸ τὴν ἄποψη τῶν ἀσχολιῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν τοιαύτη τῆς μορφώσεως....Τὸ «**Ἕλληνες καλοῦνται οἱ τῆς ἡμετέρας παιδείας μετέχοντες**» τοῦ Ἰσοκράτους καὶ τὸ «**Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος**», ἀποδεικνύουν τοῦτο. Ἄλλως τε καὶ τὰ ὅσα ἐπετέλεσαν οἱ Ἕλληνες στὸν κόσμο ἔκτοτε, δικαιολογοῦν ἀπόλυτα τὴν ἔννοια ἢ ἐξήγησι αὐτή.

Ο ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΓΡΥΠΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ[1]

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΑΝΙΧΝΕΥΣΕΩΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ

Τοῦ ΚΕΙΤΗ ΜΟΝROE (Κέϊθ Μονρόε)
Μετάφρασις ἀπὸ τ' Ἀγγλικὰ ὑπὸ κ. Χ. ΠΑΤΣΟΥΡΗ Ὑπαστ. Α'

«Δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω μαζί σου, ἐκτὸς ἂν ἡ γιαγιά μου μοῦ πῇ ὅτι εἶναι καλό, »εἶπε τὸ μικρὸ κοριτσάκι σ' ἕναν ὡραῖον ἄνδρα. Ἡ γιαγιὰ εἶναι μέσα στὸ μπα»κάλικο καὶ μοῦ εἶπε νὰ περιμένω ἐδῶ χωρὶς νὰ κουνηθῶ».

«Θὰ πάω νὰ τὴ ρωτήσω», εἶπε τότε ὁ καλοεμφανίσιμος κύριος, ὁ ὁποῖος πῆγε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ μαγαζί. «Ἡ γιαγιά σου συμφώνησε. Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ »σοῦ ἀγοράσω τὰ ὡραῖα φορέματα ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα».

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις τοῦ Λὸς Ἄντζελες εἰδοποιεῖτο ὅτι ἕνα μικρὸ κοριτσάκι εἶχε βρεθῇ στὸ ὑπόγειο μιᾶς ἀκατοικήτου οἰκίας χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ δώσῃ καμιὰ «ἀστυνομικῶς ἐκμεταλλεύσιμον περιγραφὴν» γιὰ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐγκληματικὰ ἀσέλγησε ἐπ' αὐτῆς ἐκεῖ. Ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν διαφαίνεται ἐλπίδα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δράστου. Αὐτὸς βεβαίως, δὲν μίλησε μὲ τὴν γιαγιὰ τῆς μικρῆς μέσα στὸ μπακάλικο. Χωρὶς καμιὰ οὐσιαστικὴ περιγραφὴ καὶ χωρὶς κανένα ἴχνος τοῦ δράστου ἡ Ἀστυνομία ἀντιμετώπιζε μίαν δύσκολον ὑπόθεσιν.

Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ ἁρμοδία Ὑπηρεσία «ἔθεσε» μερικὰς ἐρωτήσεις σὲ μιὰ ἠλεκτρονικὴ μηχανὴ ἡ ὁποία, μέσα σέ πέντε λεπτὰ «πέταξε» τὴν ἀπάντησιν, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἔγινε τὸ ἀκόλουθο τηλεφώνημα πρὸς τὸν ἀστυνομικόν, ποὺ εἶχε τὴν ὑπόθεσιν.

«Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶς εἶναι προφανῶς ὁ Σαμουὴλ Σενώλτ. Μπορεῖ νὰ κα»τοικῇ στὴν Λεωφόρο Γκράχαμ ἀριθ. 7782. Θὰ σοῦ στείλουμε φωτογραφία καὶ »περιγραφή».

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Σενὼλτ συνελήφθη καὶ ἀνεκρίθη. Στὰ χέρια μιᾶς ἀστυνομίας χωρὶς νεῦρα καὶ ἡ ὁποία ἐγνώριζε τὸ κάθε τι, ὁ συλληφθεὶς ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τὸ θῦμα του. Τώρα εὑρίσκεται στὸ Σὰν Κουεντίν.

Ἡ περίπτωσι τοῦ Σενὼλτ δὲν εἶναι τὸ μοναδικὸν ἔγκλημα στὸ Λός—Ἄντζελες, τὸ ὁποῖον διεπράχθη ἀπὸ ἀριστοτέχνη μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ τρόπος διαπράξεως ἦταν πέραν ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ δεδομένα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν τακτικὴν καὶ τὸ ὁποῖον ἐξενχιάσθη μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

Ἑπτὰ διαρρῆκται μεγάλης ὁλκῆς εἰσῆλθον σ' ἕνα κτίριον, διέρρηξαν ἕνα χρηματοκιβώτιον καὶ ἀφήρεσαν 15.000 δολλάρια (450.000 νέας δραχμάς) σὲ μετρητὰ καὶ ἕνα ἀριθμὸν τίτλων ἀξίας. Δὲν ἄφησαν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, δὲν τοὺς εἶδε κανένας. Παρὰ τὴν ἔλλειψιν στοιχείων ἡ Ἀστυνομία κτυποῦσε τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους 40' λεπτὰ μετὰ τὴν διάρρηξιν.

«Πῶς διάβολο τὸ μάθατε;» ρώτησε ἕνα μέλος τῆς σπείρας. «Μιὰ μηχανὴ μᾶς τὸ εἶπε», ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. «Ὁ μηχανικός μου Σέρλοκ Χόλμς». Ὅπως ὅλοι μας, ὁ ἐγκληματίας εἶναι ἕνα πλᾶσμα μὲ τὶς συνήθειές του. Χρησιμοποιεῖ τὴν ἴδια μέθοδο ἐργασίας—ἀκόμη καὶ τὸν ἴδιο τρόπο ὁμιλίας—πάντοτε μέχρις ὅτου τὸν

(1) Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ διεθνοῦς κύρους περιοδικὸν Reaber's Diçest τοῦ Μαΐου 1954.

μαρτυρήση, σὰν νὰ ἦταν τὸ ἐπισκεπτήριό του. Ὁ Σαμουὴλ Σενὼλτ συνελήφθη διότι εἶχε χρησιμοποιήσει τὰ ἴδια «ὡραῖα φορέματα» γιὰ νὰ δελεάσῃ μιὰ ἄλλη παιδούλα καὶ νὰ τὴν παρασύρῃ σὲ ἐρημικὸ μέρος πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια. Τὸ μηχάνημα ἐρεύνησε τὶς κάρτες τῶν «ἐρωτύλων πρὸς ἀνηλίκους». Ὁ Σενώλτ ἦτο ὁ μόνος ποὺ ἐχρησιμοποίησε αὐτὸ τὸ μέσον δελεασμοῦ. Οἱ διαρρῆκται συνελήφθησαν ἀφοῦ τὸ μηχάνημα καθώρισε τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις τῶν σεσημασμένων, ποὺ πρὶν ἐχρησιμοποίησαν τὴν ἴδιαν μέθοδον «ἐφόδου εἰς τὸ κτίριον», διάρρηξιν χρηματοκιβωτίου καὶ ἀποχωρήσεως μὲ ἐγκατάλειψιν τῶν θυρῶν ἀνοικτῶν.

Οἱ φάκελλοι τοῦ ἀρχείου τῆς Ἀστυνομίας μιᾶς μεγαλοπόλεως εἶναι πάρα πολλοὶ (τὸ Λὸς Ἄντζελες παρουσιάζει 79.000 περιπτώσεις ἐγκλημάτων κάθε χρόνο) καὶ εἶναι δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον σ' ἕνα ἀστυνομικὸν νὰ τοὺς θυμᾶται ἢ καὶ νὰ τοὺς ἐρευνᾷ ἐν ἀνάγκῃ μὲ τὰ χέρια του. Διὰ τοῦτο ἀντιγράφεται κάθε ἀναφορὰ σὲ μιὰ κατάλληλη κάρτα, τὴν ὁποίαν τὸ ἠλεκτρονικὸν μηχάνημα μπορεῖ νὰ ἐρευνᾷ μὲ ταχύτητα, ἕξ ἀνὰ δευτερόλεπτον. Αὐτὸς ὁ ταχύτατος «ἐξαγωγεὺς» καρτῶν, ποὺ χρησιμοποιοεῖται καὶ στὰ μεγάλα σύγχρονα ἰδιωτικὰ γραφεῖα, ἐπιτυγχάνει τὴν ἐξιχνίασιν 700 μέχρι 800 περιπτώσεων ἐγκλημάτων τὸ χρόνο, εἰς τὸ Λὸς—Ἄντζελες.

Δώδεκα ἄλλες πόλεις —περιλαμβανομένων καὶ τοῦ Σὰν Λουΐ, Σήτλ, Σὰν Ἀντώνιο καὶ Ὀκλαχόμα Σίτυ—ἔχουν ἀποδεχθῆ παρόμοιον σύστημα μὲ τὸ Λὸς—Ἄντζελες εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ἐφαρμοσθῆ ἀπὸ τὸ 1930.

Οἱ ἐγκληματίαι ὅταν τοὺς ἔχουν περάσει χειροπέδες νομίζουν ὅτι ἡ ἐργασία τῆς μηχανῆς εἶναι μαγική. Ἀναφέρεται τὸ παράδειγμα κατὰ τὸ ὁποῖον ἕνας ἐγκληματίας, ἐνῷ ἔμπαινε σ' ἕνα ποτολωπεῖον γιὰ νὰ τὸ λῃστεύσῃ, συνατήθηκε μὲ ἕναν ἀστυνομικὸ ποὺ τὸν περίμενε καὶ ὁ ὁποῖος τὸν συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ. Πῶς μποροῦσε ἡ μηχανὴ νὰ προείπῃ ὅτι τὸ ποτοπωλεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶχε λῃστευθῆ, ἦτο πιθανὸν νὰ λῃστευθῆ σὲ ὡρισμένη ὥρα;

Τοῦτο ἐπετεύχθη δι' ἐξετάσεως τῶν «ἐγκληματικῶν καρτῶν». Ἡ Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας—ὡς θὰ ἐλέγαμεν—ἔχοντας ἑκατοντάδας ἀναφορὰς λῃστειῶν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πόλεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν «ἐργασίας ρουτίνας», διὰ τοῦ μηχανήματος ἐξεχώρισε ἀρκετὲς ἀναφερόμενες σὲ «ἐγκλήματα εἰς ποτοπωλεῖα». Οἱ κάρτες γιὰ μερικὲς ἐξ αὐτῶν τῶν λῃστειῶν ποὺ διεπράχθησαν ὑπ' ἀγνώστων εἶχαν κοινὸ μεταξύ τους τὸν τοπογραφικὸν παράγοντα, ὅτι δηλαδὴ διεπράχθησαν κοντὰ σὲ κινηματοθέατρα. Ὁ ἄγνωστος ἐφαρμόζοντας τὴν μέθοδον «ψηλὰ τὰ χέρια» συνήθιζε προφανῶς νὰ χώνεται καὶ νὰ μένῃ στὰ σκοτεινά, μέχρις ὅτου ἡ φασαρία ἀπὸ τὴ λῃστεία του κάπου ἐκεῖ κοντὰ περνοῦσε. Οἱ κάρτες ἔδειξαν ἐπίσης ὅτι ὁ δράστης προτιμοῦσε νὰ λῃστεύῃ μιὰ φορὰ—καὶ κατὰ προτίμησιν τὰ ἀπογεύματα Πέμπτης καὶ Παρασκευῆς—κάθε τρεῖς ἑβδομάδες.

Ἔτσι ἡ Ἀστυνομία διάλεξε τρία ποτοπωλεῖα εὑρισκόμενα πλησίον σὲ κινηματοθέατρα καὶ ἔστειλε ἕνα ἀστυνομικὸν στὸ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτά. Μιὰ Παρασκευὴ ὁ λῃστὴς πιάστηκε στὴν παγίδα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς λῃστείας.

Ὅταν οἱ κάρτες, ἐν τῇ ἐκτελέσει ὑπηρεσίας γενικῶν ἐρευνῶν, ταξιθετοῦνται καταλλήλως ἐντὸς τοῦ μηχανήματος, δεικνύουν ἕνα σχέδιον διὰ μίαν σειρὰν ἐγκλημάτων, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα, ἐν εἴδει τηλεφωνικῆς ὁδηγίας, κυκλοφορεῖ εἰς ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας διὰ νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχὴ τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀστυνομικῶν.

Τὰ τηλεφωνήματα αὐτὰ εἶναι λακωνικὰ καὶ ἔντονα ὡς «Π ρ ο σ ο χ ὴ ε ἰ ς τ ὰ κ α τ α σ τ ή μ α τ α» ἢ «Λ ῃ σ τ α ὶ κ α τ α σ τ η μ ά τ ω ν π ρ ό κ ε ι τ α ι ν ὰ δ ρ ά σ ο υ ν κ α ὶ π ά λ ι ν».

Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτόπται μάρτυρες δύνανται νὰ περιγράψουν τὸν ἄγνωστον ἐγκληματίαν ἢ τὸ αὐτοκίνητό του, ἕνας ἀστυνομικὸς καλλιτέ-

χνης (σχεδιαστὴς) κάνει τὸ σκίτσο του διὰ νὰ δοθῇ στὸν περιπολοῦντα ἀστυνομικὸν μία σαφεστέρα εἰκόνα.

Ἕνα τέτοιο τηλεφώνημα «πρὸς ἅπαντα» ὡς θὰ ἐλέγαμεν, ἔγινε ἡ αἰτία νὰ συλληφθῇ μία συμμορία ποὺ εἶχε ἀποκομήσῃ 40.000 δολλάρια (1.200.000 νέαι δραχμαὶ) ἀπὸ 18 ληστείας διαπραχθείσας πρὸ τῆς συλλήψεώς της. Τὰ μέλη τῆς συμμορίας εἰσήρχοντο εἰς καταστήματα καὶ ἀκινητοῦσαν τοὺς πελάτας, ἐστραμμένους εἰς τοὺς τοίχους ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν ὅπλων. Φοροῦσαν μάσκες ἀλλὰ ἕνας μάρτυρας εἶδε ὅλως τυχαίως καὶ βιαστικὸς τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖον ἡ συμμορία ἐπρόκειτο ν' ἀπομακρυνθῇ κατὰ τὴν τελευταία καὶ μοιραία λῃστεία της. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς περιγραφῆς αὐτῆς καὶ ὑποβοηθούμενος ὑπὸ παραγωγικῆς φαντασίας, ὁ ἀστυνομικὸς σχεδιαστὴς ἐσκιτσογράφησε τὴν εἰκόνα τοῦ περιγραφέντος, τονίσας ὡρισμένα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ καπὼ καὶ τῶν χαμηλοτέρων σημείων αὐτοῦ. Μὲ μόνον βοήθημα τὸ σκαρίφημα αὐτὸ δύο ἀστυφύλακες περίπολοι διὰ ποδηλάτου ἐπεσήμανον τὸ αὐτοκίνητον. Ἀμέσως τοῦ ἔκαναν σῆμα νὰ σταματήσῃ μὲ τὴν πρόφασιν νὰ λάβῃ κλῆσιν διὰ μικροπαράβασιν κανονισμῶν τροχαίας κινήσεως. Πρὶν οἱ ἐπιβάται τοῦ αὐτοκινήτου καταλάβουν τὶ ἀκριβῶς συνέβαινε, τὰ προτεταμένα περίστροφα τῶν ἀστυνομικῶν ἦσαν κοντὰ στὸ πρόσωπό των. Τὰ ληφθέντα γνωρισματα τοῦ αὐτοκινήτου ὁδήγησαν εἰς σύλληψιν καὶ καταδίκην τῶν ληστῶν.

Ἀναλύοντας τὰς ἀστυνομικὰς στατιστικάς, ὁ ἠλεκτρονικὸς ταξινόμος καρτῶν καθορίζει τοὺς τομεῖς τῆς πόλεως εἰς τοὺς ὁποίους πιθανῶς νὰ συμβοῦν ἐγκλήματα, καὶ προσδιορίζει τὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις πρέπει νὰ εἶναι ἐνισχυμένη. Τοῦτο εἶναι σημαντικόν, δεδομένου ὅτι, τὸ θετικώτερον μέσον προλήψεως τῆς ἐγκληματικότητος παραμένει ὁ «ἐν στολῇ ἀστυνομικὸς τάξεως». Τὸ Λός—Ἄντζελες, ἐνῷ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα εἰς ἔκτασιν πόλις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, διαθέτει μόνον ἐννέα ἀστυφύλακας κατὰ τετρ. μίλιον. (Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει 51 κατὰ τετρ. μίλιον, τὸ Σικάγον, ἡ Φιλαδέλφεια καὶ τὸ Ντετρόϊτ τριάκοντα καὶ πλέον). Προσέτι τῇ βοηθείᾳ μηχανήματος ὁ Διευθυντὴς (Chief) W. H. Parker κατώρθωσε νὰ περιορίσῃ τὴν ἐγκληματικότητα κατὰ πολύ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν πρὸ 20ετίας τοιαύτην διὰ καταλλήλου καὶ ἐπιστημονικῆς διαθέσεως καὶ κατανομῆς τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν πολλῶν ἐγκληματολόγων ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐπεσκέφθησαν τὸ Λός—Ἄντζελες διὰ νὰ μελετήσουν τὸ ἀστυνομικόν του σύστημα. Ὁ ὀνομαστὸς ποινικὸς ἀνακριτὴς Βρεττανὸς Sir Arthur Dixon ἦτο παρών, ὅταν τὸ μηχάνημα ἔδωσε δείγματα Σερλοκχολμικῆς ἱκανότητος. Ἐλήφθη μία συνήθης ἀναφορὰ περὶ κλοπῆς αὐτοκινήτου περιλαμβάνουσα στοιχεῖα, παρασχεθέντα ὑπὸ μαρτύρων, περὶ τοῦ ἀτόμου ποὺ ὡδήγοῦσε τὸ κλαπὲν αὐτοκίνητον. «Ἔφερε ὀμματογυάλια, τοῦ ἔλλειπαν δόντια καὶ εἶχε φακίδες».

Ἡ κυρία Phoda Gross, ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ μηχανήματος προϊσταμένη τοῦ ἀσχολουμένου μὲ αὐτὸ προσωπικοῦ, ἔσυρε ἕνα μοχλὸν καὶ ἀμέσως οἱ κάρτες περνοῦσαν ἀπὸ τὸν «ἐλεγκτή». Μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ κυρία Gross ἀπεφάνθη « Ὁ δράστης τῆς κλοπῆς τοῦ αὐτοκινήτου προφανῶς διαμένει εἰς τὸ δυτικὸν »Χόλλυγουντ ἢ εἰς τὸ Χάϋλαντ Πάρκ. Τὸ ὄνομά του πιθανῶς νὰ εἶναι Στάφονρτ, »Μπλὰκ ἢ Ζυλκόσφκι (ψευδώνυμα)».

Αὐτοὶ εἶναι οἱ τρεῖς γνωστοὶ κλέπται αὐτοκινήτων μὲ «φακίδες, ὀμματογυά»λια καὶ ἐλλείποντα δόντια», ὅπως ἔλεγε ἡ περιγραφή. «Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ »νομίζετε ὅτι ἕνας ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ἔνοχος», παρατήρησε ὁ Σὲρ Ἄρθουρ. «Βεβαίως »ὄχι. Εἶναι ὅμως ὕποπτοι καὶ μποροῦμε νὰ δείξουμε τὶς φωτογραφίες τους στὸ κάθε »μάρτυρα καὶ νὰ διαπιστωθῇ ἡ ὑποψία. Χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς μηχανῆς οἱ μάρτυρες »μας θὰ ἔπρεπε νὰ μπλέξουν μὲ χιλιάδες φωτογραφίες ὑπόπτων. Ὅπως δὲ ἀπε

»δείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων, οἱ μάρτυρες ἐβεβαίωσαν τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μπλὰκ ποὺ κα-
»τοικοῦσε στὸ Χάϋλαντ Πάρκ».

Οὐδεὶς δύναται νὰ σκεφθῇ ὅτι οἱ στιβαγμένες κάρτες στὸ μηχάνημα εἶναι εὔκολο νὰ καθορίσουν «τατουὰζ» πεταλούδας στὴν ἀριστερὰ κνήμη. Θεωρεῖται ἀδύνατον. Καὶ ὅμως, ὅταν πρὸ ἔτους, ἕνας ἄγνωστος εἰσῆλθεν εἰς μίαν οἰκίαν καὶ ἐκακοποίησε μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦτο μόνη ἐντὸς αὐτῆς, τὸ τατουὰζ αὐτὸ ἦτο τὸ μόνο χαρακτηριστικὸ τοῦ δράστου, ποὺ αὐτὴ κατώρθωσε νὰ δώσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἕνας ἀστυνομικὸς τηλεφωνοῦσε μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ στὴ Διεύθυνσί του, θέλοντας νὰ μάθῃ ἂν ὑπάρχῃ ἐγκληματίας σεσημασμένος μὲ τατουὰζ πεταλούδας στὴν ἀριστερὴ κνήμη. Καὶ τὸ ἔμαθε. Ἡ ἔρευνα κράτησε ἐπὶ ὥρας διότι ἀπὸ χιλιάδας κάρτας ἡ μηχανὴ ἔπρεπε νὰ «ψαρέψῃ» τὴν «τρυπημένη» κάρτα στὴν κλεῖδα 25 «τατουὰζ». Καί τέτοιες κάρτες ὑπάρχουν ἑκατοντάδες, ἡ κάθε μία φέρουσα δακτυλογραφημένην περιγραφὴν τοῦ τατουάζ. Ὑπάλληλοι ἠρεύνησαν διὰ χειρῶν τὶς κάρτες αὐτὲς μέχρις ὅτου ἀνεῦρον τὴν συμφωνοῦσαν μὲ τὴν περιγραφήν. Αὕτη ἀνέφερε τὰ στοιχεῖα ἑνὸς γνωστοῦ διαρρήκτου μὲ καταδίκας. Ἡ παθοῦσα διεπίστωσε τὴν φωτογραφίαν του. Τώρα ἐκτίει ποινὴν 3—50 ἐτῶν.

Ἕνα ἄλλο κλασσικὸν παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωσις δολοφονίας τῆς Ἄννα Σόγιεβα. Ἡ Ἄννα ἦτο μία ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου (κομπάρσος) ἡ ὁποία παρακολουθοῦσε νυκτερινὰ μαθήματα δραματικῆς τέχνης. Ἕνα βράδυ, ἐνῷ ἐπήγαινε γιὰ δοκιμή, ἕνας ἄγνωστος ξεπρόβαλε ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ ἕνα δενδρύλλιο, τῆς κατάφερε ἕνα κτύπημα διὰ ροπάλου καὶ ἀκολούθως ἠσέλγησεν ἐπ' αὐτῆς. Τὸ θῦμα μετὰ ὀλίγας ὥρας ἀπέθανεν. Ἡ Ἀστυνομία ἐξήτασε ὅλες τὶς γνωστὲς της χωρὶς ἀπολέλεσμα. Διὰ τοῦ μηχανήματος ἐξήχθησαν ὅλες οἱ κάρτες ποὺ ἐσχετίζοντο μὲ δολοφονία δι' ἐπιθέσεως ἢ καὶ μὲ ἔνοπλον λῃστείαν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάτι μποροῦσε νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ τόπου ἢ τοῦ τρόπου (modus operandi). Ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἕνα μῆνα ἀργότερον μία ἄλλη νεαρὰ ἠθοποιὸς ὑπέστη ἐπίθεσιν ἀλλὰ ἀπὸ τὶς φωνές της ἔτρεξαν μερικοὶ εὑρισκόμενοι πλησίον καὶ τὴν ἔσωσαν. Ἡ νέα αὐτὴ ἐπίθεσις ἔλαβε χώραν πλησίον τῆς θέσεως τῆς πρώτης. Ἄλλη μία φορὰ ὁ δολοφόνος εἶχε κρυφτῇ πίσω ἀπὸ δενδρύλλιο καὶ ἐχρησιμοποίησεν ἀμβλὺ καὶ βαρὺ ὄργανον.

Τὴν φορὰν αὐτὴ ὅμως ὁ δράστης ἄφισε ἀποτυπώματα πελμάτων. Τὸ μηχάνημα «μάζεψε» ὅλες τὶς κάρτες ποὺ ἐμνημόνευαν ἀποτυπώματα πελμάτων. Οὐδένα ὅμως ὁμοίαζε πρὸς τὸ ἀνευρεθέν. Ἀνεζητήθησαν κάρτες μὰ ἀντικείμενο «ἐγκλήματα ἐναντίον ἠθοποιῶν». Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ οὐδεμία πρόοδος ἐσημειώθη.

Τέλος, ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς προσπαθείας ἕνας ἀστυνομικὸς προέτεινε νὰ ἐρωτηθῇ τὸ ρομπὸτ τί ἄλλα ἐγκλήματα εἶχον συμβῇ τελευταίως πλησίον τῆς θέσεως τῶν δύο τούτων ἐπιθέσεων.

Καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ κλειδί. Τὸ μηχάνημα μὲ βάσιν τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν. Ἕνας διαρρήκτης τῆς μεθόδου «εἴσοδος διὰ τοῦ παραθύρου», «δούλευε» συχνὰ τὴν ἴδια περίπου ὥρα τῆς ἐπιθέσεως καὶ στὸ ἴδιο μέρος τῆς πόλεως. «Δούλευε» κατὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα καὶ τὴν τακτικὴ αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν μεταβάλῃ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συμπεράσματος αὐτοῦ μετεδόθη τὸ κάτωθι σῆμα «πρὸς ἅπαντα τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα».

«Μεταξὺ τῆς 8ης καί 9ης ἑσπερινῆς ὥρας μιᾶς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τῆς ἑβδο-
»μάδος, ἄγνωστος διαρρήκτης πιθανῶς νὰ εἰσέλθῃ διὰ τοῦ παραθύρου οἰκίας εὑρι-
»σκομένης εἰς τὴν διὰ τῶν ὁδῶν B. V. SM καὶ N. Οὗτος προφανῶς νὰ εἶναι ὁ δο-
»λοφόνος τῆς Σόγιεβα».

Ὄργανα ἐν πολιτικῇ περιβολῇ «κοσκινίζανε » κυριολεκτικῶς τὴν προαναφερθεῖσαν περιοχὴν κάθε μέρα. Ἕνα βράδυ, ἐνῷ μερικοὶ ἀστυνομικοὶ ἦσαν κρυμέ-

νοι πάνω σὲ δένδρα, εἶδαν ἕνα νεαρὸ ὀνόματι Ντεγουΐτ Κοὺκ νὰ προσπαθῇ νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν διὰ τοῦ παραθύρου. Τὰ ἀποτυπώματα τῶν πελμάτων του ὡμοίαζον πρὸς τὰ ἀνευρεθέντα τῆς δευτέρας ἐπιθέσεως. Μετὰ ἀπὸ ἐξονυχιστικὴν ἀνάκρισιν ὁ Κοὺκ ὡμολόγησε—μέχρι λεπτομερείας, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ καταδίκη του—ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ δολοφόνος τῆς Σόσγιεβα. Τὸ κύριον «ἐπάγγελμά του» του ἦτο διαρρήκτης. Φόνος καὶ ἐπίθεσις ἦσαν ἁπλῶς ψυχαγωγία γι' αὐτόν, τὸ δὲ τέλος του ἦτο, μετὰ τὴν θετικὴν γνωμάτευσιν περὶ τῆς ὑγείας του ὑπὸ τῶν ψυχιάτρων, ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

Χάρις στὸν αὐτόματο φύλακα, ποὺ ἀνακαλύπτει καὶ προλαμβάνει τὰ ἐγκλήματα, τὸ Λὸς Ἄντζελες ἔχει προστασίαν νυχθημερόν. Ἐὰν ὅλες οἱ πόλεις εἶχαν παρόμοιο μηχάνημα ἀνιχνεύσεως τῶν καλῶς συμπεπληρωμένων καρτῶν, ἡ καταπολέμησις τοῦ ἐγκλήματος θὰ ἦτο εὐκολωτέρα, οἱ φορολογούμενοι πολῖται θὰ εἶχον μεγαλυτέραν προστασίαν καὶ οἱ ἐγκληματίαι θὰ εὑρίσκοντο εἰς στενώτερον κλειὸν τῆς Ἀστυνομίας.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ.—Κύριε πρόεδρε! εἶναι ἀλήθεια, ὅτι καπνίζουμε χασίς, ἀλλά.....

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ (διακόπτων)... Βλέπετε κ. Πρόεδρε, αὐτὸς μὲ πῆρε στὸ λαιμό του, ἐγὼ εἶμαι καλὸ παιδί.

«Τὰ πρῶτα βήματα»

Τὰ βήματά μου σήμερα μὲ ὡδήγησαν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστατα ἐκεῖνα διαμερίσματα πού, καὶ στὴ χώρα μας, ἀκολουθῶντας τὸ ρεῦμα τῆς ἐποχῆς, χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης γιὰ νὰ μᾶς δείχνουν τὰ ἐπιτεύγματά τους, τὸν καρπὸ τοῦ μόχθου των καὶ τῆς εὐγενικῆς των ψυχῆς. Μπαίνω μὲ τὸ συναίσθημα ἐκεῖνο πού κυριεύει τὸν ἄνθρωπο ὅταν μπαίνῃ σὲ ναό....Καὶ ὁ κτῦπος τῶν τακουνιῶν μου ἀκόμα, εἶναι δυνατὸν νὰ δυσαρεστήσῃ τὸ ἀνώνυμο τοῦτο πλῆθος πού ἔχει τόσο ἀπορροφηθῆ ἀπ' ὅτι ἐδῶ μέσα βλέπει : Χρῶμα, διαύγεια, ἡσυχία.... 'Ησυχία....'Απόλυτη σιωπή. Σωστὴ μυσταγωγία τελεῖται σ' ὅλη τὴν αἴθουσα, καὶ στὸν ἐσωτερικό μου κόσμο νοιώθω κάτι τὸ ἀναπάντεχο, κάτι πού γιὰ πρώτη φορὰ γεννιέται μέσα μου. Νάνε ἄραγε τοῦτο ἡ προκατάληψις ὅτι ἐδῶ μιλοῦν τὰ χρώματα, ὅτι ἐδῶ μέσα πρέπει ν' ἀφήσῃς τὴ ψυχή σου καὶ τὸ νοῦ καὶ τὴ φαντασία σου ἀδέσμευτα γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ διαβάσῃς τὶς ἔγχρωμες τοῦτες σελίδες πού ξανοίγονται ὄρθιες μπροστά σου, ἢ ὑποβάλλεσαι ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὴ χλιδὴ πού συναντᾶς μόλις πατήσῃς τὸ πόδι σου στὸ κατῶφλι τῆς «'Εκθέσεως». Διότι στὴν «ἔκθεσι»,— ἔτσι λέγεται, ἐδῶ πού μπῆκα— ὅλα εἶναι σὰν σὲ ἀνατολίτικο παραμῦθι! Χαλιὰ πού βουλιάζεις, σὲ ὁδηγοῦν στὶς ἀπαστράπτουσες μαρμάρινες σκάλες, σκαλίσματα στὸ ξῦλο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς σκάλας, μωσαϊκά, πολυέλαιοι μὲ πολύχρωμα καὶ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα, κρύσταλλα, πολυθρόνες πού χάνεσαι μόλις καθήσῃς· ὅλα σὰν σὲ ὄνειρο, σὰν σὲ παραμύθι τῆς Χαλιμᾶς....Καὶ οἱ πίνακες μελετοῦνται ἀπὸ τ'ἄπληστα μάτια τόσων ἀνθρώπων πού κατέκλυσαν τὴν αἴθουσα τὴν ἀπέραντη. 'Απόκοσμα λιμάνια, ψαράδες, βάρκες, 'Εκκλησάκια στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν, καταπράσινα λειβάδια, τοπία εἰδυλλιακὰ μὲ ἥρωες τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τσοπάνηδες....Δοκιμάζω ἕνα συναίσθημα πού μετὰ βίας συγκρατῶ καὶ δὲν τὸ λέγω, ἐδῶ μέσα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴ διαταράξω τὴ νεκρικὴ ἡσυχία, τὴ νοσταλγία καὶ τὸ ὀνειροπόλημα τόσων ἀνθρώπων πού ἔχουν κατακλύσει τὴν αἴθουσα. Θέλω νὰ φωνάξω, νὰ πῶ ὅτι εἶναι ἱεροσυλία αὐτὸ πού γίνεται ἐδῶ μέσα! Νὰ βάζουν αὐτὰ τὰ ζωντανὰ κομμάτια τῆς φύσεως καὶ τῆς ἁπλῆς οἰγενειακῆς ζωῆς, αὐτὰ τ' ἀριστουργήματα ἀνθρώπων μὲ λεπτὴ καὶ ποιητικὴ ψυχή, ἀνθρώπων νοσταλγῶν τοῦ φυσικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, μέσα σὲ τούτη τὴ χλιαρὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ χλιδὴ καὶ πολυτέλεια καὶ μεγαλεῖα ἀτμόσφαιρα!.....Μοῦ φαίνεται ἀκατανόητο. Νομίζω ὅτι θὰ μαραθοῦν τὰ καταπράσινα φύλλα καὶ θὰ τσουρουφλιστῆ ἡ χλόη στὸ καταπράσινο αὐτὸ λειβάδι τοῦ ἀλησμόνητου Ν. Γύζη....Στέκομαι ἐκστατικὸς μπροστὰ σ' ἕναν μεγάλο πίνακα. Ψηλά, ἀνάερα δένδρα, γραφικοὶ λόφοι κι' ἕνα 'Εκκλησάκι....Αἴσθηση μοῦ κάνει ἡ ἀπότομος ἐναλλαγὴ τῶν χρωμάτων! «'Εμπρεσσιονισμός», σκέφτομαι. Ποῦ ξέρεις καὶ ἴσως ὁ ζωγράφος νὰ εἶδε τὴ σκηνὴ στιγμιαῖα καὶ νάτανε καὶ μεσημέρι μὲ λαμπερὸ ἥλιο! Σκύβω καὶ διαβάζω στὴ βάση : Κ. Παρθένη. «Τὸ 'Εκκλησιδάκι πού ἔμοιαζε μὲ λογισμὸ κρυφό»..... Καὶ αὐτὴ ἡ γριοῦλα, ἡ γιαγιὰ πού μὲ τόση ἀγαθότητα κρατᾶ ἀπὸ τὶς μασχάλες τὸ μικρό της ἔγγονο πού μόλις τώρα κάνει τὰ πρῶτα βηματάκια του, κι' ἡ μεγαλύτερη ἐγγονὴ πού τὸ προσμένει μ' ἀνοιχτὰ τὰ χέρια νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά της ἂν τυχὸν σκοντάψῃ καὶ παρατήσῃ, ἡ ὅλη λιτότης καὶ ἡ ἀριστουργηματικὴ φυσικότητα τῶν εἰκόνων τούτων, μοῦ φαίνεται ὅτι χάνουν, ὅτι ἔρχονται σὲ τρομερὴ ἀντίθεση μὲ τὸ περιβάλλον τῆς 'Εκθέσεως. Ἴσως ὅμως καὶ νὰ μὴν εἶναι ἔτσι.....

Νά, αὐτὸς ὁ πίνακας τί σοῦ λέει! Ἄγρια φαράγγια, γκρεμοί, καὶ στὴ μέση

μιὰ κατάφυτη ἀπὸ ἄγρια δένδρα κοιλάδα. Πάνω, ψηλὰ 'κεῖ στὴν κορφή, ἕνα 'Εκκλησάκι ὁλόλευκο ποὺ ἡ γκρίζα συννεφιὰ τοῦ δειλινοῦ τοῦ δίνει ἕναν τόνο μουντό, ἐπιβλητικό. Δὲς τὸ καμπαναριό του! Θαρρεῖς πῶς ἀκοῦς τὸν ἦχο τῆς καμπάνας ποὺ ἀνάμικτος μὲ τὰ κελαρύσματα τῶν ποταμιῶν ποὺ διασχίζουν τὴ χαράδρα καὶ τὰ κουδουνίσματα τῶν προβάτων ποὺ βόσκουν στὰ φαράγγια, συνθέτουν ὅλα μαζὶ μιὰν ἀπόκοσμη, γλυκειά, μελῳδικὴ συμφωνία....Κάτω, στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ, μέσα στ' ἄγριο φαράγγι, μιὰ μαυροφορεμένη, χαροκαμένη μάννα, ἀτενίζει τὴ κορφή. Στὰ πόδια της εἶναι πεσμένη ἡ κόρη. Κι' αὐτὴ μαυροντυμένη καὶ μὲ κατάδηλα τὰ ἴχνη τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ κάματου στ' ἀθῷο πρόσωπό της. Κρατᾶ στὸ χέρι ἕνα εἰκόνισμα τῆς παναγιᾶς καὶ στ' ἄλλο ἕνα κερί.... Οἱ δύστυχες! Θὰ μπορέσουν νὰ φθάσουν στὴ κορφή; Φαίνονται πολὺ ἀποκαμωμένες....Διαβάζω κάτω ἀπ' τὸ πίνακα : Ν. Γύζη. «Τὸ τάμα».....'Αθάνατη, ἀκλόνητη 'Ελληνικὴ φυλή! Ἄφθαρτα ἑλληνικὰ ἔθιμα....Μάνα καὶ κόρη μαζὶ στὸν πόνο! 'Η κόρη ἔκαμε τὸ τάμα. Νὰ πάῃ ξυπόλυτη 'κεῖ πάνω στὴ κορφὴ τ' ἄγριου βουνοῦ! Τὄκαμε γιὰ τὸν πόνο της, γιὰ τὸν ἀβάσταχτο παρθενικό της πόνο.....Κι' ἡ μάννα τὴν ἀκολούθησε. Νᾶτες! Μαζὶ στὴ δυστυχία, βαδίζουν γιὰ τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ ν' ἀποθέσουν τὸ τάμα. 'Αρκετὲς ὧρες βάδισαν ἀπὸ τὸ χωριό. 'Ανέβηκαν ράχες, κατέβηκαν λαγκάδια, περάσανε ρεματιές, διαβῆκαν ἄγριους λόγγους καὶ τώρα ἀποκαμωμένες, κατατσακισμένες ἀπ' τὴ διπλῆ συμφορὰ πέσαν πάνω στὴ κοτρώνα ἀδύναμες νὰ συνεχίσουν.....

***

Ἕνα ἐλαφρὸ κτύπημα στὸν ὦμο μὲ κάνει ν' ἀπελλαγῶ ἀπὸ τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις μου καὶ νὰ θυμηθῶ ὅτι γύρω μου εἶναι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι. Γυρίζω καὶ βλέπω ἕναν ἀστυφύλακα.

'Ονειροπολεῖς; μοῦ λέει.

Δὲν βρίσκω τὶ νὰ τοῦ πῶ. 'Η λέξη μοῦ φαίνεται ἄσκοπη.

—Ὄχι! Ζῶ τὴν πραγματικότητα μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας μου, ἀποκρίνομαι.

—Ἔλα ἀπὸ 'δῶ νὰ δῇς κάτι. Νά, κύτταξε.....

—Μὰ τὸ εἶδα αὐτό. Εἶναι **«Τὰ πρῶτα βήματα»** τοῦ Γ. 'Ιακωβίδη....

—'Ακριβῶς αὐτὸ θέλω νὰ δῇς! Τὶ βλέπεις λοιπόν;

—Βλέπω μιὰ γρηοῦλα, γιαγιὰ προφανῶς νὰ βαστᾶ τὸ ἐγγονάκι της καὶ νὰ τὸ βοηθᾷ νὰ κάνῃ τὰ πρῶτα βήματά του. 'Ο μικρὸς πασχίζει νὰ ὀρθοποδίσῃ, ἀνοίγει τὰ ποδαράκια του καὶ ταλαντεύεται νὰ πέσῃ. 'Η ἀδελφοῦλα του ὅμως περιμένει μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά της, ἂν πέσῃ νὰ τὸ πιάσῃ γιὰ νὰ μὴ χτυπήσῃ.....Κύτταξε μὲ πόση χάρη τὸ προσμένει, πόση ἀγάπη καὶ φόβος συνάμα εἶναι διάχυτα στὸ πρόσωπό της! Μὰ κι' ὁ μικρὸς τὶ σοῦ λέει! Γιὰ δὲς τὸ ποδαράκι του πῶς ταλαντεύεται στὸν ἀέρα μέχρις ὅτου πατήσῃ στὸ τραπίζι ποὺ περπατεῖ. Κύτταξε τὸ ὕφος του....Εἶναι θριαμβευτικὸ καὶ τὸ γελαστὸ πρόσωπό του δείχνει ὅτι τίποτα δὲν τὸ φοβίζει. Εἶναι γεμᾶτο αἰσιοδοξία! Δὲν συμφωνεῖς;

—'Απόλυτα! Τίποτα ἄλλο σοῦ λέει αὐτὸς ὁ πίνακας ;

—.....

—Νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τότε κι' ἐλπίζω νὰ συμφωνήσῃς, μοῦ λέγει ὁ ἀπρόσμενος συνάδελφος. Ἄκουσε λοιπόν.

Μὲ παρέσυρε ἀπὸ τὸ χέρι σὲ μιὰ καρέκλα. Κάθησε κι' αὐτὸς καὶ ἄρχισε.

—Ἄφησε τὰ χρώματα ποὺ εἴδαμε, τὰ τοπία, τὶς σκηνές, ὅλον τοῦτο τὸν κόσμο τῶν κάδρων καὶ τῆς 'Εκθέσεως, καὶ γύρισε τὴ θύμησή σου στὴν Σχολή μας, στὸ ἀπάνεμο ἐκεῖνο θερμοκήπιο, στὸ γόνιμο φυτώριό μας.....Σκέψου τὰ ὄνειρά μας,

τὶς φιλοδοξίες μας τότε. Θυμᾶσαι ἀσφαλῶς πόσο νήπια εἴμαστε ὅταν μπήκαμε στὴ σχολή, πόσο ἀδαεῖς στὴν ἀποστολή μας καὶ πόσο ἀδύναμοι ὡς ἄνθρωποι.....

Εἴμαστε τότε σὰν τὸ μικρὸ τοῦ πίνακος, ἀλλὰ πρὶν καὶ αὐτὸ κάνει τὰ πρῶτα βήματά του....Ἐκεῖ σφυρηλατισθήκαμε, νοιώσαμε τὴ ζωή, τὴν ἀστυνομικὴ ζωή, ἐν μικρογραφία. Πόσο διαφορετικοὶ γίναμε στὸ λιγοστὸ διάστημα τῆς «μαθητικῆς» ζωῆς μας στὸ διάστημα ἐκεῖνο τῆς ἄλλης «Σχολικῆς μας ζωῆς»..... Κι' ἦρθε ἡ μέρα ποὺ δώσαμε τὸν ὅρκο μας τὸν ἱερὸ ὅτι θὰ ὑπηρετήσουμε τίμια καὶ πιστὰ τὴν πατρίδα, τὸ Βασιληᾶ μας, τὸ κράτος μας. Καὶ οἱ εὐχὲς ὅλων τῶν δασκάλων μας, τῶν καθηγητῶν μας, μᾶς ξεπροβόδισαν ὅταν δρασκελίζαμε τὸ μεγάλο κατῶφλι τῆς Σχολῆς γιὰ νὰ βγοῦμε στὴ πόλι, νὰ βγοῦμε καὶ ν' ἀρχίσουμε τὸ θεάρεστο ἔργο μας, τὴν ἀνθρωπιστική μας ἀποστολή....Μᾶς ξεπροβόδισαν μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια καὶ τὰ δικά μας τὰ μάτια γυάλιζαν ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ γέννησε ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ.....Φεύγαμε.....Φεύγαμε γιὰ νὰ κάνουμε ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ τῆς ἀστυνομικῆς μας ζωῆς .....

Σταμάτησε καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια. Εἶδα τότε ὅτι γυάλιζαν παράξενα τὰ μάτια του! Εἶχε δακρύσει!..... Ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἑτοιμαζόταν νὰ συνεχίσῃ. Μὲ τρόπο τοῦ ὑπέδειξα νὰ πετάξῃ τὸ τσιγάρο γιατὶ ὁ καπνὸς θἄκανε κακὸ στ' ἀθάνατα ἐκεῖα ἔργα ποὺ εἴχαμε μπροστά μας. Ἄλλωστε θἄτανε κι' αὐτὸ ἱεροσυλία! Καπνίζουν σ' ἕνα ναό; Συμμορφώθηκε μὲ τὴν ὑπόδειξή μου καὶ συνέχισε.

—Στὰ πρῶτα μας βήματα ξεκινήσαμε καὶ μεῖς γεμᾶτοι ἀπὸ αἰσιοδοξία κι' ἀκράτητον ἐνθουσιασμό. Οἱ ἀνώτεροί μας μᾶς παρέστεκαν διαρκῶς, μᾶς κρατοῦσαν πάντοτε ἀπὸ τὴ μασχάλη, ὅπως καὶ ἡ γιαγιὰ τοῦ πίνακος τὸν ἔγγονό της! Καὶ οἱ συνάδελφοί μας οἱ παλαιότεροι, οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοί μας, μᾶς ὁρμήνευαν, μᾶς καθοδηγοῦσαν στὰ πρῶτα μας βήματα καὶ ἦταν ἕτοιμοι σὰν καὶ τὴ παιδοῦλα ποὺ εἴδαμε στὸν πίνακα, νὰ μᾶς πιάσουν, νὰ μᾶς στηρίξουν, μόλις θἄβλεπαν ὅτι ταλαντευόμαστε, ὅτι κινδυνεύουμε νὰ πέσουμε.....Καὶ τὸ «ντεκὸρ» ποὺ πλαισιώνει τὴν ὡραία σκηνὴ τοῦ Γ. Ἰακωβίδη, τὸ εἰδυλλιακὸ τοπίο μὲ τὴν οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα, εἶναι γιὰ μᾶς ἡ πολιτεία μέσα στὴν ὁποία ζοῦμε, κινούμεθα καὶ ἀναπνέουμε....Νά! Δὲς τὴ φτωχὴ καμαροῦλα μέσα στὴν ὁποία παίζεται ἡ μεγάλη σκηνή! Ἕνα ψηλὸ παράθυρο ἀνοικτό, μερικὲς γλάστρες μὲ λουλούδια κι' ἕνα τραπέζι ποὺ πάνω του κάνει τὰ πρῶτα βήματά του ὁ μικρός μας. Ὄρθια ἡ γιαγιά του, τὸ στηρίζει μὲ τὰ γεροντίστηκα χέρια της καὶ 'κεῖνο ὅλο γέλοιο κι' ἐνθουσιασμὸ σηκώνει ψηλὰ τὸ πόδι του, τὸ πατᾶ κάτω καὶ δός του πάλι τὰ ἴδια μὲ τὸ ἄλλο πόδι....Κι' ἡ ἀδελφοῦλα του, καθισμένη στὴ καρέκλα τὸ προσμένει μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά της. Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς ἐμεῖς γιὰ καμαροῦλα ἔχουμε τὴν Ἑλλάδα μας, ἀντὶ γιὰ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο τὸ γαλάζιο οὐρανὸ μας, καὶ ἀντὶ γιὰ γλάστρες μὲ λουλούδια τὰ καταπράσινα πεῦκα, τὶς ἀκακίες, τὰ γιασεμιὰ τῶν κήπων καὶ τ' ἁγιοκλήματα καὶ τὶς γαζίες καὶ τὰ καλάμινα τῆς Ἀττικῆς μας γῆς; Καὶ ὅτι μέσα σ' ὅλα αὐτὰ κάνουμε τὰ πρῶτα βήματα τῆς Ἀστυνομικῆς μας ζωῆς;

—Συμφωνῶ ἀπόλυτα, ἀλλά.....

—Μέσα σ' ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν ἀρχίσαμε καὶ μεῖς τὴ μεγάλη ἀρχή μας! Καὶ ἡ πατρίδα, τὸ Σῶμα τὸ Ἀστυνομικὸ ὁλόκληρο, μᾶς παραστάθηκαν στὰ πρῶτα βήματά μας. Μᾶς παρακολούθησαν σ' ὅλες μας τὶς ἐκδηλώσεις, μᾶς ἔκαναν τέλειους Ἀστυνομικούς—ἂν μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε αὐτὸ—καὶ τώρα ποὺ μποροῦμε νὰ συνεχίζουμε χωρὶς τὶς τόσες φροντίδες καὶ συμβουλές των, τώρα μᾶς καμαρώνουν. Κι' ἐμεῖς ποτὲ δὲν ξεχνᾶμε τὶς τόσες θυσίες καὶ πάντοτε φροντίζουμε νὰ γίνουμε τέτοιοι, ποὺ μιὰ μέρα θὰ μπορέσουμε νὰ τὶς ἀνταποδώσουμε σὲ μεγαλύτερο βαθμό..... Μήπως ὁ μακαρίτης, ὁ ἀξέχαστος ἐκεῖνος Ἰακωβίδης, ἂν ζοῦσε σήμερα δὲν θἄβλεπε τὴ γριοῦλα νὰ καμαρώνῃ τὸν ἔγγονό της ποὺ μεγάλωσε καὶ περπατᾶ μόνος του,

τὴν ἀδελφὴ νὰ παίζῃ μαζί του καὶ ὁλόκληρο τὸ σπιτικὸ δὲν θ' ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὶς φωνές του, τὰ παιγνίδια καὶ τὰ γέλια του;.....

***

Βγήκαμε ἀμίλητοι στὸν ἐξώστη γιὰ ν' ἀναπνεύσουμε λίγο. Ἔξω εἶχε νυχτώσει. Κάτω ἡ Ἀθήνα, ἡ διαμαντόπετρα αὐτὴ στῆς γῆς τὸ δαχτυλίδι, φάνταζε μὲ τὰ πολύχρωμα φῶτα της. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ξεχυθῆ στοὺς δρόμους καὶ παρουσίαζαν τὸ θέαμα μιᾶς ἥσυχης κι' ἀτάραχης μυρμηκοφωλιᾶς. Ἕνας δροσερὸς ἀέρας ἔκανε τὶς κορφὲς τῶν δένδρων τοῦ πλαϊνοῦ πάρκου νὰ λυγίζουν, θαρρεῖς καὶ ἤθελαν κάτι νὰ ψιθυρίσουν στὰ κρυφά, καθὼς ἀντάμωναν καὶ φιλιόντουσαν..... Κάπου —κάπου κανένα φύλλο ἀποχωριζόταν, διέγραφε κύκλους στὸν ἀέρα κι' ἔπεφτε κάνοντας ἕναν ξηρό, κρύο θόρυβο, τέτοιον ποὺ καὶ τὰ κρύα δάχτυλα τοῦ καλλιτέχνου ἔκαναν τὰ πλῆκτρα νὰ βγάζουν κτυπῶντάς τα μὲ δύναμη στὸ «κύκνειο ἆσμα».....Πρώϊμια φθινοπώρου.....Μὰ τὰ μεγάφωνα στὰ κέντρα, στοὺς κινηματογράφους, ὀργιάζουν! Οἱ φωνὲς καὶ τὰ γέλια τῶν περιπατητῶν τοῦ πάρκου, τὰ ξέπλεκα μαλλιὰ τῶν νεαρῶν γυναικῶν ποὺ ἀνεμίζουν μὲ τὸ φθινοπωρινὸ ἀεράκι, ὅλη ἡ κίνησις ποὺ παρουσιάζει τέτοιαν ὥρα ὁ Ἀθηναϊκὸς δρόμος, μᾶς κάνουν νὰ ζητήσουμε καὶ μεῖς τὴ φυγή, τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ ἱερό μας ἀντικείμενο τόσων καὶ τόσων στοχασμῶν.... Κατεβαίνουμε τρεχᾶτοι τὶς σκάλες καὶ νάμαστε καὶ μεῖς στὸ ἄγνωστο κοινὸ μπερδεμένοι. Νὰ ἕνας δόκιμος!....Τρέχει νὰ προφθάσῃ τὸ λεωφορεῖο. Κυττάζω τὸ ρολόγι μου καὶ.....ἀναπηδῶ!!!!

—Γειά σου συνάδελφε.

—Ἔ! Ἔτσι γρήγορα μ' ἀφήνεις; Τόσο ἀπότομος εἶσαι;

—Ὄχι! Ὄχι γιὰ τὸ Θεό! Εἶμαι ὑπηρεσία 22–2.....

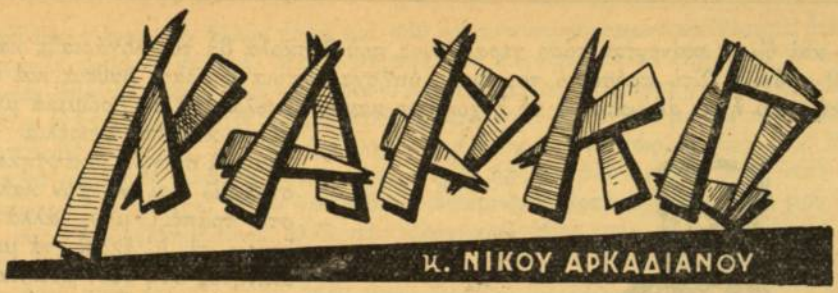
.....

Χαράλ. Σταμάτης
Ἀστυφύλαξ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἶναι τὸ μοναδικὸ καὶ τὸ πρῶτο περιοδικό, ποὺ ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία καὶ γιὰ τοὺς ἀστυνομικούς. Ἡ ἐπιτυχία του εἶναι μεγάλη, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὶς κριτικὲς σοφῶν καθηγητῶν καὶ ἐξεχουσῶν προσωπικοτήτων. Ἀλλὰ καὶ τὸ πνευματικὸ ξεσήκωμα ποὺ ἐπέτυχε μέσα στοὺς ἀστυφύλακες, ἀποτελεῖ μιὰ νέα ἐπιτυχία.

Καθημερινῶς ἀποκαλύπτονται καινούργια διαμάντια τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς κοινωνιολογίας μέσα στοὺς νέους ἀστυνομικούς. Τοῦτο εἶναι τὸ πιὸ παρήγορο σημεῖο καὶ ἡ μεγαλύτερη ἐγγύησι γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα.

Ἐγγραφεῖτε συνδρομηταὶ στὸ περιοδικό μας καὶ προπαγανδίζετέ το μὲ ἐπιμονὴ στοὺς συναδέλφους μας.

— Α —

Πολλὲς φορὲς γεννιέται στὴ ψυχή μας διάθεση, νὰ κάνουμε κάτι, ποὺ ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦμε νὰ τὸ ξεφύγουμε, νοιώθουμε πὼς μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία μᾶς ὑποτάσσει. Τὸ σπουδαῖο εἶναι, πὼς συνήθως στὶς περίεργες αὐτὲς διαθέσεις τῆς ψυχῆς μας δὲν μποροῦμε νὰ δώσουμε μιὰ θετικὴ ἐξήγησι.

Καμμιὰ φορὰ μάλιστα βλέπουμε, πὼς ἡ πραγματοποίησι αὐτῆς μας τῆς ἐπιθυμίας θίγει τὴν ἀξιοπρέπειά μας, ἀλλὰ καὶ πάλι προχωροῦμε, γιατὶ ἡ εὐχαρίστησι ποὺ προκαλεῖται μᾶς ἀποζημιώνει τέλεια.

Εἶναι ἀλήθεια, πὼς στὶς μεγάλες πόλεις, οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν σὰν ξένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ ὁ καθένας νοιώθει, ὅτι μέσα στὸ πλῆθος αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία μονάδα χωρὶς ὄνομα. Ἀλλὰ συμβαίνει καμμιὰ φορά, βαδίζοντας κανεὶς μέσα στὸ ἀνώνυμο αὐτὸ πλῆθος καὶ συγκεντρωμένος στὶς δικές του σκέψεις καὶ τὰ δικά του αἰσθήματα, νὰ σταθῇ μονομιᾶς καὶ ν' ἀφίσῃ ἄθελα τὸ βλέμμα του νὰ παρακολουθήσῃ κάποιον ἢ κάποια, ποὺ προχωρεῖ μπροστά του, ἐνῶ ταυτόχρονα βασανίζεται νὰ φέρῃ στὸ μνημονικό του μιὰ εἰκόνα πολὺ γνωστή. Καὶ ἐπειδὴ πιστεύει ὅτι ὑπάρχει ἡ εἰκόνα αὐτή, λυπᾶται, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ζωντανέψῃ ἀμέσως στὴ σκέψι του γιὰ νὰ τὴν παραβάλῃ μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ πέρασε μπροστά του. Τὶς περισσότερες φορὲς οἱ εἰκόνες, ποὺ ζητᾶμε στὸ μνημονικό μας δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ κάποια ἄλλη θεϊκὴ μυστήρια δύναμις ζωγραφίζει αὐτόματα μέσα μας ἕνα εἴδωλο, ποὺ ἀμέσως μᾶς γίνεται ἀγαπητὸ καὶ θέλουμε νὰ τοῦ δώσουμε ζωὴ νὰ τὸ κάνουμε ἕνα μὲ τὸ εἶναι μας. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν τὸ εἴδωλο ποὺ παρουσιάζεται στὴ φαντασία μας, νομίσουμε ὅτι μοιάζει μὲ τὸν περαστικὸ διαβάτη στεκόμαστε καὶ τὸν παρακολουθοῦμε γιατὶ νομίζουμε ὅτι κι' αὐτὸς θὰ σταθῇ, ἀφοῦ μᾶς εἶναι γνωστός. Κι' ὅταν φύγῃ ἐμεῖς αἰστανόμαστε τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ἀναζητήσουμε καὶ νὰ τὸ βροῦμε καὶ πάλι μέσα στὸ πλῆθος.

Ἔτσι καὶ γὼ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ταραγμένη ζωὴ ποὺ πέρασα στὴν ἐκστρατεία τῆς Ἀσίας καὶ ἀφοῦ ἡσυχάσαμε βρέθηκα στὴν Ἀθήνα, ποὺ μετὰ τὸν πόλεμο ἄρχισε νὰ παίρνῃ κάποια νέα ζωή. Τότε, θυμᾶμαι κάποιο βράδυ, πὼς ἤμουν καθισμένος στὴ γωνιὰ ἑνὸς καφφενείου τῆς ὁμόνοιας καὶ εἶχα τελείως συγκεντρωθῇ στὸν ἑαυτό μου σὲ βαθμό, ποὺ σχεδὸν δὲν ἀντιλαμβανόμουν τὶ γίνεται γύρω μου. Ὅπως λοιπὸν ἤμουνα βυθισμένος σὲ σκέψεις καὶ εἶχα τὸ βλέμμα μου ἀφίσει νὰ πέφτῃ κάτω, νόμισα ὅτι κάποιος φώναζε τὸ ὄνομά μου καθαρά. Σήκωσα ἀπότομα τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ κανεὶς γνωστός μου δὲν ἦταν ἐκεῖ· μόνο ἕνας ἀλήτης, μὲ μερικὰ κουρέλια πάνω του ἔστεκε μπροστά μου ἀμίλητος καὶ εἶχε ἁπλώσει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοῦ δώσω ἐλεημοσύνη. Στενοχωρήθηκα ποὺ διέκοψε τὶς σκέψεις μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω τὸν κύτταξα στὰ μάτια καὶ ἔβαλα μιὰ δραχμὴ στὴν παλάμη του, ποὺ τὴν ἔκλεισε ἀπότομα καὶ προχώρησε ὕστερα βιαστικὰ πρὸς τὴν ἔξοδα σὰν φοβισμένος. Μοῦ ἔκαμε περίεργη ἐντύπωσι ὁ ἀλήτης αὐτὸς ποὺ τὰ χρόνια του δὲν εἶχαν περάσει

τὰ 35 καὶ ὅμως φαίνονταν τόσο γερασμένος, ποὺ δύσκολα θὰ τὸν λογάριαζε κανεὶς γιὰ 50 χρόνων. Στὸ πρόσωπό του ὅμως ὑπῆρχε κάποια ἔκφρασι βαθειὰ καὶ ἐπιβλητική, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴ ξεχωρήσῃ κανεὶς εὔκολα ἀπὸ τὰ βρώμικα μικρὰ γένια καὶ τὰ κουρέλια του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τὸν καλέσω στὸ τραπέζι μου, ἀλλὰ δὲν ξεύρω τί μ᾽ ἔκανε νὰ μείνω ἀκίνητος στὴ θέσι μου καὶ νὰ τὸν παρακολουθῶ μονάχα μὲ τὸ βλέμμα, ὡς ποὺ τὸν ἔχασα μέσα στοὺς διαβάτες. Ὕστερα ὅμως ρίχτηκα σὲ συλλογὴ καὶ προσπαθοῦσα νὰ βρῶ τί ἦταν ἐκεῖνο, ποὺ μούφερε τὸ νευρικὸ αὐτὸ αἴσθημα στὸ ὁποῖο δὲν μποροῦσα ἐπὶ τέλους νὰ δώσω καὶ ἕνα ὡρισμένο ὄνομα, γιατὶ μῆτε οἶκτος ἦταν μῆτε συμπάθεια.

Ἀμίλητος ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ ζήτησε ἐλεημοσύνη

. . . . . .

Εἶναι φανερὸ πὼς συχνὰ τὴν ἀνθρώπινη σκέψι τὴ σκεπάζουν σκοτεινὰ σύννεφα, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ διαπεράσῃ ὁποιαδήποτε λάμψι καὶ ἔτσι μένει ἀθόρητη, ὡς ποὺ κάποιο ἐξωτερικὸ περιστατικό, κάποια ἄλλη δύναμι, θὰ φέρῃ τὴν ἀπαιτούμενη εὐαισθησία στὴν αἰσθαντικότητά μας.

— Β —

Πέρασε ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τότε καὶ κατὰ τύχη βρέθηκα σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ στοὰ τῆς Ἀθήνας. Πολλὰ τυπογραφεῖα καὶ μερικὰ μικρομάγαζα καὶ ἀποθῆκες δείχνουν τὴν ἐμπορικὴ ὄψι στὴ στοὰ αὐτή. Ἀλλὰ κεῖνο, ποὺ τῆς δίνει μιὰ ξεχωριστὴ μορφή, εἶναι οἱ ἀλῆτες ποὺ τριγυρίζουν ἀδιάφοροι ἢ τοὺς βλέπετε καθισμένους πάνω στὰ ριγμένα ἐκεῖ κιβώτια ἢ ἄλλα ἐμπορεύματα. Φαίνεται, πὼς γιὰ τὸν πολὺ κόσμο αὐτὸ τὸ φαινόμενο εἶναι συνηθισμένο, ὥστε δὲν προκαλεῖ τὴν περιέργεια, κανενός. Ἐγὼ ὅμως ἐδοκίμασα ἕνα πολὺ περίεργο αἴσθημα ὅταν μπῆκα ἐκεῖ μέσα καὶ σὰν νὰ ἦταν ἀναγκαῖο, κάθησα στὸ μικρὸ καφφενεῖο ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς στοᾶς αὐτῆς. Ἀπέναντί μου πάνω σὲ μερικοὺς ρόλους ἀπὸ τυπογραφικὸ χαρτὶ ἦσαν καθισμένοι πολλοὶ ἀλῆτες καὶ φαίνονταν σὰν ἀπησχολημένοι σὲ σοβαρὴ ἐργασία, γιατὶ ὅπως ἀποτελοῦσαν ἕνα κύκλο κάτι εἶχαν στὴ μέση καὶ ὅλοι μὲ τὰ πρόσωπα ἐστραμμένα ἐκεῖ κάτι ἔκαναν καὶ ἔμεναν ἀμίλητοι. Ὕστερα ἀπὸ λίγο σηκώθηκαν μερικοί, ὁπότε τὸ βλέμμα μου συναντήθηκε μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ἀλήτη, ποὺ εἶχα τὶς προάλες ἰδῆ στὸ καφφενεῖο τῆς ὁμόνοιας. Γιὰ μιὰ στιγμὴ

κυττάξαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καλὰ καὶ σὰν νὰ συνεννοηθήκαμε κατεβάσαμε ἀπότομα τὸ κεφάλι πρὸς τὸ στῆθος. Μέχρι σήμερα δὲν κατώρθωσα νὰ ἐξηγήσω τὶ σκέψεις πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ ποία σχέσι μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὸν ἀλήτη αὐτό, ὥστε νὰ προκαλῇ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο μία μαγνητικὴ ἐπίδρασι. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ ἀλήτης αὐτὸς **χώρισε** ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ σιγὰ-σιγὰ σὰν κάτι νὰ τὸν ἐμπόδιζε ἦρθε πρὸς ἐμένα καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μόλις μπόρεσα νὰ τὴν ἀκούσω, στὴν ὁποία ὅμως διέκρινα ἐξαιρετικὴ συγκίνησι, μοῦ λέγει, «δὲν σᾶς ζητῶ ἐλεημοσύνη: ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ πῆτε μου, μὲ γνωρίζετε;» Ἐγὼ βρέθηκα σὲ πολὺ δύσκολη θέσι ν' ἀπαντήσω. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πολὺ γνωστός μου, ἀλλὰ τώρα ποὺ μοῦ πρόβαλε τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἔβλεπα πὼς δὲν εἶχα ποτέ μου σχέσι μὲ τὸν ἀλήτη αὐτό. Ἔτσι βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ δώσω ἀρνητικὴ ἀπάντησι. Μόλις τὸν διαβεβαίωσα ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω, ἀμέσως ἐχύθη στὸ πρόσωπό του μία εὐχαρίστησι καὶ ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς τοῦ ξέφυγε, ταυτοχρόνως δὲ στράφηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ ἔφυγε στὸ βάθος τῆς στοᾶς σχεδὸν τρέχοντας. Αὐτὸ μοῦ κίνησε τὴν περιέργεια γιατὶ ἦταν φανερὸ πὼς κάποιο μυστήριο κρύβονταν στὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ ὅταν πρόσεξα τὰ χαρακτηριστικά του βρῆκα πὼς πολὺ λίγο ταίριαζαν μὲ τὴν ἀλήτικη ἐμφάνισί του. Τὸ πρόσωπό του πλαισιωμένο μὲ φαρδὺ μέτωπο καὶ μὲ μάτια κατὰ τρόπο περίεργο λαμπερὰ καὶ ὑγρά, ἔπερνε μία πονεμένη ἔκφρασι, ποὺ φάνταζε περισσότερο ἀπὸ τὸ ξανθὸ καὶ ἀραιὸ γενάκι, ὅπου φύτρωνε στὸ πηγοῦνι του. Στὸ στόμα του διαγράφονταν πάντοτε ἕνα μειδίαμα ποὺ ἔσβυνε μὲ κάποια πικρία. Εἶχε πάνω του κάτι τὸ ἀκαθόριστο, ποὺ μαρτυροῦσε μία σβυσμένη προσωπικότητα. Ἡ κούρασι καὶ μιὰ μελαγχολία ἀνακατεμένη μὲ διαρκῆ ὀνειροπόλησι, φανέρωνε ἕνα λεπτὸ χαρακτῆρα. Τὸ παράστημά του καὶ τὸ βῆμα του γενικὰ μαρτυροῦσαν πὼς κάποια ἐνεργητικότητα ἐξαιρετικὴ εἶχε ὑποχωρήσει σὲ ἄλλη μυστηριώδη καὶ ἀκατανίκητη δύναμι.....

Ὅταν ἐξαφανίστηκε στὸ βάθος τῆς στοᾶς φώναξα τὸ μικρὸ ὑπάλληλο τοῦ καφφενείου καὶ τὸν ρώτησα ἂν γνωρίζει τὸν ἀλήτη αὐτό. Ὁ ὑπαλληλάκος μὲ κύτταζε κάπως περίεργα καὶ μοῦ λέγει ἐρωτηματικά.

«Καλὰ δὲν τὸν γνωρίζεις;» ὅταν τοῦ ἀπήντησα ἀρνητικά, μοῦ ψυθίρισε, εἶναι «ὁ Μόρφης» καὶ χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ ἄλλη ἐξήγησι ἔφυγε.

— Γ —

Μιὰ ἀκατανίκητη πιὰ ἐπιθυμία μὲ ἔκανε νὰ πηγαίνω κάθε μέρα στὴ περίεργη αὐτὴ στοὰ τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ βλέπω ἐκεῖ τὸ Μόρφη, γιατὶ μόνο σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἄκουγε, καὶ νὰ τὸν παρακολουθῶ πολλὲς φορές, ὧρες ὁλόκληρες. Ἔτσι ἔμαθα μερικὲς παράξενες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ τὶς γνώριζαν ἐκεῖ, μὰ ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ τίποτε τὸ θετικὸ μήτε γιὰ τὴν καταγωγή του, μήτε γιὰ τὸ πραγματικό του ὄνομα καὶ γιὰ τὴν ἱστορία του. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ποὺ γύρω τους ὁ μῦθος πλάθει διάφορες ἱστορίες καὶ ποὺ ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος συζητᾶ γι' αὐτὲς μόνο αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἰδέα καὶ βρίσκουν κάποια εὐχαρίστησι νὰ κρύβουν μέσα τους τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς τους σὰν κάποιο πολύτιμο θησαυρό.

Οἱ καθημερινὲς σχεδὸν ἐπισκέψεις μου στὴ στοὰ αὐτὴ δημιούργησαν ἕνα εἶδος σχέσεως μὲ τὸ Μόρφη, ἔτσι, ποὺ χωρὶς ποτὲ ν' ἀνταλλάξουμε λέξι, ὅταν ἀντικρύζαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον χαιρετιώμαστε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἴμαστε φίλοι. Πέρασαν ἔτσι μερικοὶ μῆνες, μὰ δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τίποτε τὸ θετικὸ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Μόρφη, ἀλλὰ μήτε καὶ θέλησα ποτὲ νὰ ρωτήσω τὸν ἴδιο γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιατὶ ἔβλεπα πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ μεγάλωνε τὴ μελαγχολία ποὺ πάντα διαγράφονταν στὸ πρόσωπό του· ἄλλως τε ὁ ἴδιος ἀσκοῦσε μιὰ γοητεία στοὺς ἄλλους ἀλήτες, ποὺ ἀπέφευγαν ν' ἀστειεύωνται

μαζί του καὶ τοῦ ἐφέροντο πάντοτε μὲ σεβασμό. Συχνὰ μάλιστα ἔβλεπα πὼς ὅταν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μάλωναν μεταξύ τους κατέφευγαν σ' αὐτόν.

Κι' ἐκεῖνος σὰν διαιτητὴς τοὺς ἔδινε μία λύσι μὲ δυὸ λέξεις, ποὺ τὴν ἐδέχονταν χωρὶς καμμία ἀπολύτως ἀντίρρησι.

Σιγὰ - σιγὰ οἱ ἐπισκέψεις μου στὴ στοὰ ἀραίωναν γιατὶ ἀκολούθησαν διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου ποὺ μὲ ἀνάγκασαν τελειωτικὰ νὰ λησμονήσω τὸν ἀλήτη καὶ τὴν περίεργη στοά. Ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πάντα ἐγωϊστὴς καὶ γρήγορα λησμονεῖ καὶ περνάει στὸ παρελθόν, αἰσθήματα, ποὺ εἶχαν χαραχθῆ βαθειὰ στὴν ψυχή του, γιατί, ἡ ἀνησυχία τῆς ζωῆς θέλει πάντα νὰ παρουσιάζῃ κάτι καινούργιο καὶ προσπαθεῖ νὰ σβύσῃ κεῖνο, ποὺ ζητάει νὰ ριζωθῆ μέσα μας.

— Δ —

Εἶχαν περάσει τρία χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἡ ζωή μου πῆρε ἄλλη ὄψι. Τώρα εἶχα μιὰ γυναῖκα, ποὺ μὲ λάτρευε καὶ μαζὶ ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι ποὺ βρίσκονταν στὴν ἡλικία ἐκείνη, ὅπου νομίζει κανεὶς ὅτι προορισμούς τους εἶναι νὰ σκορποῦν διαρκῶς τὴ χαρὰ στοὺς γονεῖς τους καὶ νὰ τοὺς κάνουν εὐτυχισμένους. Ἤμουν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή μου καὶ εἶχα ἀφοσιωθῆ στὴν οἰκογένειά μου. Νόμιζα ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο καμμιὰ δυστυχία γιατὶ ὁ πόνος, ποὺ κάποτε ἔρχεται νὰ βασανίσῃ τὸ κορμί μας γίνετκι ἀνάλαφρος, ὅταν τὸν περιβάλλει ἡ στοργή. Ἔτσι, ὅταν κάποτε ἀρρώστησα βαρειά, δὲν ὑπόφερα πολὺ καὶ νόμιζα ὅτι καὶ ὁ θάνατος θὰ μοῦ ἦταν γλυκός, γιατὶ ἡ στοργὴ τῆς γυναίκας μου καὶ τὸ μειδίαμα καὶ τὰ χάδια τῶν παιδιῶν μου ἔσβυναν κάθε πόνο. Σ' ὅλο ὅμως αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας μου, ἔρχονταν στὸ σπίτι μου δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὴν ὑγεία μου κάποιος φτωχός, ποὺ ὅταν ἡ γυναίκα μου πήγαινε νὰ τοῦ δώσῃ ἐλεημοσύνη αὐτὸς κατώρθωνε καὶ ἔφευγε χωρὶς νὰ πάρῃ τίποτε, ὡς ποὺ στὸ τέλος τὸν συνήθισε καὶ σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι φυσικὸ καὶ κανονικὸ πρᾶγμα τοῦ ἔδινε πληροφορίες. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἀπόφυγα κάθε κίνδυνο θανάτου, ἔπαψε πλέον νὰ ἔρχεται στὸ σπίτι. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔμαθα ὅταν ἔγινα καλὰ καὶ τότε ἀμέσως ἦλθε στὸ μυαλό μου ὁ ἀλήτης τῆς στοᾶς καὶ ἔννοιωσα μιὰ στενοχώρια, γιατὶ νόμισα πὼς δείχτηκα πολὺ σκληρὸς ἀπέναντι στὸν ἄνθρωπο αὐτό. Τότε συλλογίστηκα τὴν ἐποχή, ποὺ ὧρες ὁλόκληρες καθισμένος στὸ καφφενεῖο τῆς στοᾶς συγκεντρωνόμουν στὶς σκέψεις μου καὶ τὸν παρακολουθοῦσα, ἔτσι ποὺ μελαγχολικὰ ἀλλὰ μὲ κάποια ὑπερηφάνεια γύριζε ἐκεῖ. Καὶ κεῖνος πάλι ὅταν μὲ ἀντίκρυζε ἔδειχνε πὼς κάτι τὸν συγκρατοῦσε, ὅτι ὑπάρχει καὶ γι' αὐτὸν στὸν κόσμο κάποιος ποὺ τὸν πονοῦσε. Εἶπα στὴ γυναῖκα μου πὼς ἤθελα, ὅταν ξαναρθῆ στὸ σπίτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ τὸν κρατήσῃ ὁπωσδήποτε. Γιὰ πολλὲς ὧρες μάλιστα καθόμουν στὸ παράθυρο καὶ περίμενα μήπως περάσῃ γιὰ νὰ τὸν φωνάξω, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν φάνηκε καθόλου. Ὅταν ἀνάρρωσα τελείως βγῆκα καὶ πῆγα στὴ στοὰ γιὰ νὰ συναντήσω τὸ Μόρφη. Βρῆκα ἐκεῖ μερικοὺς ἀλῆτες τοὺς πλησίασα καὶ ρώτησα «ποῦ εἶναι ὁ Μόρφης;» Μὲ κύτταξαν περίεργα καὶ κίνησαν λυπημένα τὸ κεφάλι, ἕνας δὲ ἀπ' αὐτοὺς μοῦ λέγει «Πάει κι' αὐτός! θὰ ἡσυχάσῃ· τώρα κυνηγάει τὰ φείδια». Τρόμαξα καὶ ξαναρώτησα πολὺ ταραγμένος, ποῦ μπορῶ νὰ τὸν βρῶ; Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῇ. Μὲ πληροφόρησαν μονάχα ὅτι ὁ Μόρφης ἀπὸ καιρὸ πηγαίνει στὴ στοὰ τὰ μεσάνυχτα μόνο, μπαίνει σὲ μία ἀποθήκη ἀπὸ κουρελόχαρτα καὶ κάτι ἀνασκαλεύει ἐκεῖ. Ὕστερα φεύγει, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι καὶ πολλὲς φορές, νομίζοντας ὅτι φαρμακερὰ φείδια ρίχνονται πάνω του καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν δαγκώσουν, κάνει μάχες φανταστικές, χτυπῶντας δῶ καὶ κεῖ καὶ κλείνωντας μὲ λάσπη τὶς τρύπες στοὺς τοίχους, ἀπ' ὅπου φαντάζεται ὅτι βγαίνουν τὰ φείδια. Ἡ θλίψι μου ἔφτασε στὸ κατακόρυφο καὶ δὲν ξαίρω γιατὶ κατέκρινα τὸν ἑαυτό μου

φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖ. Τὶ ἔκρυβε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ; ποῖος ἦταν τέλος πάντων ; Ἡ περήφανη κορμοστασιά του καὶ ἡ μελαγχολικὴ ἀξιοπρέπεια ποὺ διατηροῦσε ἀκόμη τὶ μυστήριο σκέπαζαν ; Αὐτὸς ὁ ἀλήτης, ποὺ προκαλοῦσε τὸ σεβασμὸ καὶ ἔδειχνε μιὰ ἀνωτερότητα, κυριάρχησε στὸ ψυχή μου. Νόμισα πὼς εἶχα ὑποχρέωσι νὰ τὸν ἀναζητήσω, νὰ τὸν βρῶ καὶ ἔννοιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμη.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις μὲ εἶχαν ζαλίσει καὶ ἔτσι συγκεντρωμένος στὸν ἑαυτό μου πῆγα στὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ προσέχω τὴ ζωὴ καὶ τὴν κίνησι ποὺ γύρω μου ὀργίαζε. Ἔννοιωσα ὅτι στὴ ζῆσι μου πρόδωσα κάποιο αἴσθημα ποὺ μὲ ἔνωνε μὲ τὸν ἀλήτη αὐτὸ καὶ νόμισα ἀκόμη, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ δώσω ἐξηγήσεις.

— Ε —

Ὅταν κανεὶς ἀπασχολεῖται διαρκῶς μὲ μία σκέψι, φαντάζεται πὼς ἡ σκέψι του αὐτὴ εἶναι γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἐνῶ δὲν τὴν ἔχει ποτὲ ἐξωτερικεύσει ὁπωσδήποτε. Ἔτσι καὶ ἐγὼ φανταζόμουν πὼς ὅλοι οἱ γνωστοί μου γνώριζαν, ὅτι ζητοῦσα νὰ βρῶ τὸν Μόρφη καὶ ὅταν συναντοῦσα κανένα τὸν κύτταζα πάντοτε στὰ μάτια ἐρωτηματικὰ καὶ μοῦ φαινόταν ὅτι ἔπερνα ἀρνητικὴ ἀπάντησι. Ἕνα βράδυ εἶχα τόσο πολὺ ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὶς σκέψεις μου, ὥστε ξεχάστηκα στὸ καφφενεῖο ποὺ πῆρα τὸν καφφέ μου καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἤμουνα σὲ περίεργη κατάστασι, γιατὶ ἐνῶ τὰ μάτια μου ἦταν ὀρθάνοικτα δὲν ἀντιλαμβανόμουν τίποτε καὶ ἐτρόμαξα ὅταν ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου, ποὺ στάθηκε μπρός μου καὶ μοῦ εἶπε «κύριε θὰ κλείσῃ τὸ κατάστημα».

Σηκώθηκα ἀπότομα, πῆρα τὸ καπέλλο μου καὶ ἔφυγα βιαστικὰ γιὰ τὸ σπίτι μου. Ἦταν ἀργὰ πολὺ καὶ ὅταν βρέθηκα στὸ δρόμο μία λεπτὴ ψύχρα μ' ἔκανε νὰ νοιώσω ρῖγος. Τὸ περίεργο εἶναι πὼς καὶ πάλι, ἔτσι ποὺ βάδιζα, νόμιζα πὼς ἤμουν ὁλομόναχος στὸ δρόμο καὶ δὲν διέκοψα καθόλου τὶς σκέψεις μου ὡς ποὺ φθάνοντας στὸ σπίτι μου ἔβγαλα τὸ κλειδὶ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσα κάποιον πλάϊ μου ποὺ ἔστεκε στὸ πεζοδρόμιο νὰ μοῦ λέῃ μὲ φωνὴ σβυσμένη, μὰ πολὺ γνωστή.

«Κύριε! μὲ συγχωρεῖτε». Ἔστριψα ἀπότομα καὶ εἶδα μονάχα μιὰ σκιὰ στὸ σκαλοπάτι μὲ δύο μάτια λαμπερά, ποὺ μὲ κύτταζαν κατάματα. Ἔμεινα ἀμίλητος καὶ κύτταζα καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ πῶ τίποτε.

Κάποτε - κάποτε περνᾶνε μαζεμένες ἀπὸ τὸ νοῦ μας τόσες σκέψεις, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε καμμιὰ καθαρὰ καὶ νομίζουμε πὼς κάθε ἐπικοινωνία τοῦ ἑαυτοῦ μας μὲ τὰ αἰσθήματά μας διεκόπει.

—Θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε ; ρώτησε ἡ γνώριμή μου σκιὰ καὶ μὲ κόπο σηκώθηκε ὄρθια, ὁπόταν ἀνεγνώρισα τὸ Μόρφη. Δὲν ἀποκρίθηκα ἀλλὰ τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξα μέσα στὸ σπίτι. Ἀνέβηκα σιγὰ-σιγὰ τὴ σκάλα καὶ χωρὶς θόρυβο τὸν πέρασα στὸ γραφεῖο μου, ποὺ εἶχε ἐξώστη πρὸς τὸν κῆπο. Ἐνῶ ἐγὼ ἔκλεινα τὴν πόρτα τὸν εἶδα ποὺ ἔρριξε μιὰ ἀργὴ ματιὰ γύρω στὶς βιβλιοθῆκες καὶ ὕστερα πῆγε στὸν ἐξώστη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ὕστερα γύρισε μὲ κουρασμένο βῆμα καὶ ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

«Ἔπρεπε νὰ μιλήσω πρὶν σβύσω μοῦ λέγει. Δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ μι-» λήσῃ κάποτε. Ἡ ψυχὴ δὲν ἀντέχει νὰ κρύβῃ τὸν πόνο. Φοβήθηκα τόσο...., τότε » ποὺ ἤσουν ἄρρωστος· γιατὶ ἂν σὲ ἔχανα σὲ ποιὸν θὰ μιλοῦσα ;....»

Ἡ μιλιά του ἦταν σβυσμένη ἀλλὰ εὐγενική, ἔτσι ποὺ μὲ μεγάλη βία κρατοῦσα τὰ δάκρυά μου. Νόμιζα πὼς εἶχα μπροστά μου ἕνα παλιὸ φίλο μὲ τὸν ὁποῖο μᾶς εἶχε συνδέσει μιὰ στενὴ σχέσι τόσο πολύ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε μυστικὸ μεταξύ μας.... « καὶ κάθε μέρα, συνέχισε ἤμουν στὴν πόρτα σου καὶ κύτταζα τὸ γιατρὸ γιὰ νὰ

» διαβάσω στὰ μάτια του. Εἶμαι ἐγωϊστὴς τὸ βλέπω. Φοβόμουν μήπως σὲ χάσω » γιατὶ καταλάβαινα πὼς κα- »νεὶς ἄλλος δὲν μὲ εἶχε νοι- »ώσει».

Κύριε! μὲ συγχωρεῖτε. Θέλετε νὰ μὲ ἀκούσετε;

Ἔγειρε τὸ κεφάλι στὰ στήθεια του, καὶ συνέχισε :

«Ἔμαθα ποὺ μὲ ζητοῦ- »σες τὸν τελευταῖο καιρό, ἀλλ' »ἀπόφυγα νὰ σὲ συναντήσω. »Σκέφτηκα πὼς θὰ σὲ κατη- »γοροῦσε ὁ κόσμος βλέποντας »πὼς κάνεις παρέα μ' ἕναν »ἀλήτη σὰν καὶ μένα.

» Καὶ ἦρθα σήμερα τὸ »βράδυ ἐδῶ γιὰ νὰ μιλήσω. »Εἶχα ἀποφασίσει νὰ πάρω »μαζί μου τὸν πόνο μου, ἀλλὰ »τώρα θέλω νὰ τὸν εἰπῶ γιατὶ »δὲ θὰ μπορέσω ἄλλη φορὰ »νὰ μιλήσω».

Ὕστερα σήκωσε τὸ βλέμμα του μὲ κύτταξε πάλι καὶ συνέχισε μὰ κάποια ἡρεμία.

» Θὰ ἦταν καλὰ νὰ σ' »ἀφίσω ἀλλὰ δὲν ξεύρω γιατὶ »αἰστάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ »σοῦ πῶ τὴ ζωή μου, ἀφοῦ »ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ τελειώ- »σουν ὅλα, ὥστε πρέπει νὰ »ξεύρῃς, πὼς ἂν μὲ ἀκούσῃς, »θὰ δώσῃς τὴ μεγαλύτερη »εὐτυχία ποὺ μπορεῖ νὰ νοιώ- »σῃ ἕνας ἀλήτης.

Σταμάτησε γιὰ λίγο, κύτταξε μὲ μελαγχολία ἕνα ἀγαλματάκι, ποὺ εἶχα πάνω στὸ γραφεῖον μου καὶ ὕστερα μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στῆθος του ἕνα δέμα ἀπὸ παληὰ χαρτιά, τὸ ἄφησε πάνω στὸ γραφεῖο καὶ συνέχισε. «Ὅταν » τελειώσω καὶ φύγω κυττάζεις τὰ χαρτιὰ αὐτά, εἶναι ἡ συνέχεια τῆς ζωῆς ἑνὸς » ἀλήτη, ποὺ δὲν ἔζησε στὸν κόσμο παρὰ μόνο μιὰ στιγμή». Ὅσο μιλοῦσε, τόσο φαίνονταν πιὸ γοητευτικὸς σὲ βαθμὸ ποὺ μ' ἔκανε νὰ μὴ λέγω τίποτε γιατὶ φοβόμουν μήπως σταματήσω τὶς σκέψεις του. Ἔβλεπα, πὼς εἶχε πάνω του κάτι τὸ ἀνώτερο καὶ προσπαθοῦσα πάντα νὰ δίνω τὶς ἀπαντήσεις μου ἄφωνα. Μὰ μοῦ φάνηκε ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ἔβλεπε ἐμένα, γιατὶ τὸ βλέμμα του πλανιώταν μακρυὰ σὲ κόσμους φανταστικοὺς καὶ ἔννοιωθα ὅτι πρὸς αὐτοὺς πρὸ πάντων γίνονταν ἡ ἐξιστόρησι τῆς ζωῆς του. Ἔτσι μὲ γαλήνη καὶ χωρὶς καθόλου νὰ κουνιέται ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὸ βιβλίο μιᾶς ζωῆς, ποὺ βάσταξε ὅπως ἔλεγε μιὰ στιγμὴ μονάχα καὶ νὰ διηγεῖται αὐτά :

(Συνεχίζεται)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὴν 22-9-1954 καὶ ὥραν 7.30' τὸ ἀπόγευμα μετεδόθη ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἡ πρώτη ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας πόλεων, τὴν ὁποίαν ὀργανώνει τὸ παρὰ τῇ 'Αστυν. Σχολῇ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς. 'Επὶ τῇ ἐνάρξει ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς 'Αστ. Δ]ντὴς κ. Νικ. 'Αρχιμανδρίτης εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Κυρίες καὶ κύριοι, νέες καὶ νέοι!

'Η 'Αστυνομία Πόλεων ἐθεώρησε ὑποχρέωσι νὰ ἐπικοινωνῇ μαζί σας μὲ τὸν ἐξαίρετο Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, τὸ Διευθυντὴ τοῦ ὁποίου κ. Ν. Φατσέαν εὐχαριστῶ θερμότατα, γιὰ τὴ μεγάλη προθυμία καὶ χαρὰ ποὺ ἐδέχθη τὴ συνεργασία μας.

'Ελπίζουμε, πὼς τὸ πρόγραμμά μας, θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ ἀπόλυτα, γιατὶ θὰ παρουσιάσῃ κάθε τὶ τὸ ἐκλεκτό, σὲ συνδυασμὸ τοῦ τερπνοῦ μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

'Η Φιλαρμονική μας, μὲ τὸ γνωστότατο καὶ πανελληνίου φήμης Κερκυραῖο ἀρχιμουσικὸ κ. Σπῦρο Δουκάκη, ποὺ θὰ καλύψῃ γιὰ σήμερα ὁλόκληρη τὴν ἐκπομπή μας μὲ τὸ μουσικό της πρόγραμμα θὰ ἑρμηνεύῃ καὶ θ' ζωντανεύῃ τὰ μουσικὰ ἀριστουργήματα 'Ελλήνων καὶ ξένων συνθετῶν.

Συγκροτήματα ἐλαφροῦ, μὰ ἐκλεκτοῦ τραγουδιοῦ, ἀπὸ γνωστοὺς ἐπαγγελματίας καλλιτέχνας ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐρασιτέχνας ἀστυνομικοὺς θ' ἀκουστοῦν συχνὰ στὶς ἐκπομπές μας.

Παράλληλα ὅμως πρὸς τὸ καλλιτεχνικό μας αὐτὸ πρόγραμμα, θὰ σᾶς μεταδίδουμε χρησιμώτατες πληροφορίες, ὁδηγίες, συμβουλὲς καὶ γνώσεις, σχετικῶς μὲ τὸν τρόπο, ὅπου πρέπει νὰ φυλάγεσθε ἀπὸ κάθε τι, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψῃ στὶς ποικίλες ἐνέργειες καὶ σχέσεις σας μέσα στὴν κοινωνία.

Θέλουμε γενικὰ νὰ ἐπικοινωνοῦμε μαζί σας σὰν φίλοι καὶ συνεργάτες, γιατὶ ἡ 'Αστυνομία πιστεύει στὸ δόγμα, ὅτι χωρὶς τὴν εἰδικὴ συμπαράστασι τὴ βοήθεια καὶ τὴν ἀγάπη τῶν πολιτῶν δὲν θὰ πετύχῃ, ὅσο πρέπει, στὸν προορισμό της.

'Αλλὰ καὶ σεῖς ἀγαπητοί μου καὶ πρὸ παντὸς οἱ νέες καὶ οἱ νέοι, ὅταν μᾶς παρακολουθῆτε θὰ μάθετε πολλὰ πράγματα, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸ μήτε μπορεῖτε νὰ τὰ ξεύρετε, γιατὶ ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, κάθε μέρα ἀγγίζουμε μὲ τὰ χέρια μας ὅλες τὶς κοινωνικὲς πληγές, βλέπουμε τόσα καὶ τόσα, ποὺ σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ ἀντιληφθῆτε, γιατὶ διάφοροι σκοτεινοὶ ἄνθρωποι, τὰ σκεπάζουν μὲ ἀραχνοΰφαντα πέπλα, ἔτσι ποὺ νὰ σᾶς δημιουργοῦν ψευδαισθήσεις καὶ ἀπατηλὲς ἐντυπώσεις.

Δὲν σᾶς μιλᾶμε σὰν ἱεροκήρυκες, σᾶς μιλᾶμε ρεαλιστικά, ὅπως ἀκριβῶς βλέπουμε τὰ πράγματα καὶ θὰ δῆτε, πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι στρωμένη πάντοτε μὲ ρόδα, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ τὰ ρόδα κρύβουν κάτω ἀπὸ τὰ ἀρωματισμένα πολύχρωμα πέταλά τους ἕνα κλῶνο γεμάτον ἀγκάθια, ποὺ ὅταν εἴμαστε ἀπρόσεκτοι ἢ ἀφελεῖς μᾶς αἱματώνουν τὰ χέρια.

Μὴ ξεχνᾶτε λοιπὸν ἀγαπητοί μου φίλοι κάθε Τετάρτη τὸ ἀπόγευμα καὶ ὥρα 7.30' μ.μ. νὰ παρακολουθῆτε τὴν ἐκπομπή μας γιὰ τὴν ὁποία θὰ καταβάλουμε κάθε προσπάθεια καὶ δὲν θὰ διστάσουμε σὲ τίποτα, ὥστε νὰ τὴν κάνουμε, εὐχάριστη, διασκεδαστικὴ καὶ διδακτική.

Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ εὔχομαι στὴ στενὴ καὶ φιλικὴ συνεργασία μας».

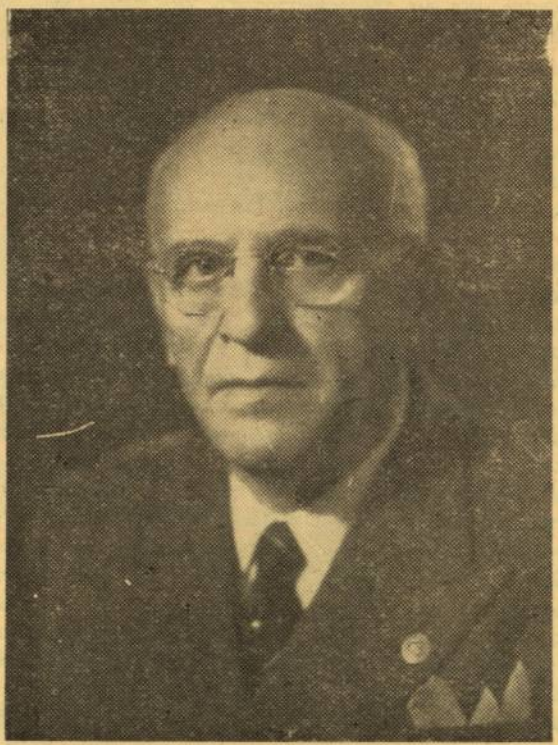
Οἱ ἀστυνομικοὶ πρέπει νὰ παρακολουθοῦν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἐκπομπὴν αὐτὴ καὶ νὰ γράφουν τὰς ἐντυπώσεις των καὶ ὅτι σχετικῶς νομίζουν ὅτι δύναται νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ σκοποῦ τῶν ἐκπομπῶν τούτων.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΧΑΡΤ

Ο ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

Τὴν αὐγὴν τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου ἐγκατέλειπε τὴν γηΐνην ζωήν του ὁ καθηγητὴς ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΧΑΡΤ.

Τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος καθηγητὴς τῆς Ἀκτινολογίας, ἡ Ἑταιρία Ἑλλήνων Ἀκτινολόγων, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Πρόεδρος, τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὸ ὁποῖον προσέφερε τὰς ἐπιστημονικάς του γνώσεις εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ θεσμοῦ ἐν Ἀθήναις, ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς ὁποίας διετέλεσεν Ἐπιστημονικὸς Σύμβουλος τῶν ἐργαστηρίων της,

ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΧΑΡΤ

ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διδάξας Ἐπιστημονικὴν Ἀνακριτικὴν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία, ἡ ὁποία ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἔτυχε τῆς ἐνθέρμου καὶ φωτεινῆς βοηθείας του, ὡς ὕστατον χαιρετισμὸν πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν ἐπιστήμονα καὶ στοργικὸν ἄνθρωπον, ἐσκόρπισαν ἐπὶ τοῦ τάφου του τὰ κατάλευκα τῆς εὐγνωμοσύνης των ἄνθη.

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς ἀνακύπτει ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θλιβεροῦ καθήκοντος ἀπονομῆς τῆς προσηκούσης διὰ τὸ ἔργον τοῦ ἐκλίποντος τιμῆς·

ἀλλ' ἡ σκιαγράφησις μορφῆς τοσοῦτον ἀκτινοβόλου ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς ὑγιοῦς κοινωνικῆς δράσεως, εἶναι ἔργον, ὅπερ βεβαίως διαφεύγει τὰς δυνάμεις ἡμῶν. Ἡ ὀφειλὴ τοῦ ἁπλοῦ μαθητοῦ πρὸς τὸν ἐμπνευσμένον διδάσκαλον, τὸν σοφὸν ἀρχιτέκτονα καὶ φωτεινὸν ὁδηγὸν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν προανακριτικῶν καθηκόντων ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἀσχολίας μου ταύτης, φέρει εἰς τὴν μνήμην μου τὴν πρόθυμον διάθεσιν καὶ τὴν ἀπέραντον καλωσύνην τοῦ ἀληθοῦς ἐπιστήμονος, ὅστις ὑπῆρξε κυψέλη ἀρετῶν καὶ πολυμαθείας.

Εὐλαβῶς σήμερον κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς ἐκλιπούσης παλεύκου μορφῆς, ἀναμιμνήσκομαι καὶ ὑπενθυμίζω εἰς τοὺς μαθητάς του Ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας τὴν διαυγῆ διάνοιαν, τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀδάμαστον θέλησίν του διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν δὶς ἀναδειχθεὶς διδάκτωρ τῶν Σχολῶν τοῦ Πανεπιστημίου, Φυσικομαθηματικῆς καὶ Ἰατρικῆς καὶ τὴν Ἀκτινολογίαν διερευνῶν, ὁ ἔγκλειστος τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῆς ἀπεράντου βιβλιοθήκης του, εὗρε τὸν χρόνον, ὁ ἀκαταπόνητος αὐτὸς ἐργάτης νὰ ἐπιδοθῇ μετ' ἀσυνήθους ζήλου καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μέσων ἐπιστημονικῆς ἐξιχνιάσεως τοῦ ἐγκλήματος. Νὰ μεταδίδῃ δὲ τὰς περὶ αὐτῶν πολυτίμου ἀξίας γνώσεις του ἀπὸ τῆς ἕδρας τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κατὰ τρόπον ἐμπνέοντα τὴν ψυχήν, φωτίζοντα καὶ καθοδηγοῦντα τὰ βήματα τῶν νέων προανακριτικῶν ὑπαλλήλων.

Ἡ εὐρύτης τῶν γνώσεών του εἰς τὰ θέματα τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀνακριτικῆς, ἡ διερευνητικὴ ἱκανότης καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν παρατηρήσεών του εἰς τὴν ἑτέραν του ἀσχολίαν τῶν ἐφαρμογῶν τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, ἀλλεπαλλήλως ἤγαγον εἰς τὴν ἐπίλυσιν δυσχερῶν προβλημάτων ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης καὶ κατέδειξαν τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τῆς φωνῆς τῶν ἀψύχων μαρτύρων, τὴν μετὰ τῶν ὁποίων συνομιλίαν ἐδίδαξε εἰς τοὺς μαθητάς του.

Τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ ἔκρινε χθὲς τὸ ἐπίγειον ἔργον του λῆξαν.

Αἰωνία ἡ Μνήμη του.

Ἀθῆναι τῇ 21-9-1954

Κ. Π. ΤΣΙΠΗΣ

***

Τὸ Σῶμα Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς μνήμην τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Εὐτυχίου Χάρτ, Ἐπιστημονικοῦ Συμβούλου τῶν Ἐργαστηρίων τῆς Δ]νσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ πρώτου Καθηγητοῦ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀνακριτικῆς ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Ὑπαστυνόμων προσφέρει πεντακοσίας δραχμὰς ὑπὲρ τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης.

***

Ἡ Σχολὴ Ἀστυνομίας Πόλεων τιμῶσα τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος ΕΥΤΥΧΙΟΥ ΧΑΡΤ, διατελέσαντος παρ' αὐτῇ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καθηγητοῦ τῆς Ἐπιστημονικῆς ἀνακριτικῆς καὶ ἐπιλέκτου συνεργάτου τοῦ περιοδικοῦ μας, κατέθεσεν εἰς τὴν σωρὸν τούτου, στέφανον ἐξ ἀνθέων τῆς Ἀττικῆς γῆς.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 51

«Περὶ συστάσεως Μηχανοκινήτων Ὑπηρεσιῶν, Εἰδικῶν Καθηκόντων, Ἐσωτερικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ κινήσεως τούτων».

ΤΜΗΜΑ Ι.

Σύστασις μηχανοκινήτων ὑπηρεσιῶν καὶ εἰδικὰ καθήκοντα αὐτῶν.

Ἄρθρον 1. 1. Τὸ ὑφιστάμενον Μηχανοκίνητον Τμῆμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀθηνῶν μετονομάζεται εἰς «Μηχανοκίνητον Ἀστυνομικὴν Ὑποδιεύθυνσιν Ἀθηνῶν».

2. Συνιστῶνται Μηχανοκίνητα Τμήματα εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις Πειραιῶς καὶ Πατρῶν μὲ δύναμιν καθοριζομένην ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθυντῶν τῶν Διευθύνσεων τούτων.

3. Τὸ Μηχανοκίνητον Τμῆμα Πειραιῶς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 2. Αἱ μηχανοκίνητοι Ὑπηρεσίαι (Ὑποδ)νσεις, Τμήματα ἢ Σταθμοὶ) ἑκάστης τῶν Πόλεων ἐν αἷς ἰσχύει ὁ Νόμος «περὶ Ἀστυνομίας Πόλεων» ἀποτελοῦν τὴν ἐφεδρικὴν δύναμιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἔχουν τὰ ἀκόλουθα εἰδικὰ καθήκοντα :

1. α) Παρέχουν προληπτικῶς καὶ κατασταλτικῶς ἄμεσον ἐνίσχυσιν εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως εἰς ἣν ἀνήκουν τῇ αἰτήσει τούτων καὶ μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν πάντοτε τοῦ οἰκείου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ, εἰς περιπτώσεις σοβαρᾶς διαταράξεως τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, σοβαρῶν ἐγκλημάτων ἢ ἄλλων γεγονότων προκαλούντων ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ καὶ ἐγκυμονούντων κινδύνους ταραχῶν, καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν καθ' ἣν κρίνεται ἐπιβεβλημένη ἡ χρησιμοποίησις δυνάμεως τῆς Μηχανοκινήτου Ὑπηρεσίας, ὡς σύλληψις λῃστῶν ἢ ἄλλων ἄκρως ἐπικινδύνων ἐγκληματιῶν, ἀσφαλὴς μεταγωγὴ κρατουμένων τοιούτων κλπ.

Εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιστάσεις καθ' ἃς εἶναι δυνατὴ ἡ ἄμεσος ἔγκρισις τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως πρὸς παροχὴν τῆς ἀνωτέρω συνδρομῆς, παρέχεται τοιαύτη τῇ αἰτήσει τοῦ οἰκείου Διοικητοῦ Τμήματος ἢ Ὑπηρεσίας, ἀναφερομένου τούτου τὸ ταχύτερον εἰς τὴν προϊσταμένην Διεύθυνσιν.

β) Τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως συνεργάζονται μετὰ τῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις μὲ σκοπὸν τὴν παγίωσιν τοῦ αἰσθήματος ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν, διὰ τὴν ἐνέργειαν περιπολιῶν ἐπ' αὐτοκινήτων, σωματικῶν καὶ κατ' οἶκον ἐρευνῶν, καθ' ἃς, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, οἱ ἄνδρες τῶν Μηχανοκινήτων Ὑπηρεσιῶν θὰ χρησιμοποιῶνται διὰ νὰ πλαισιώνουν τοὺς Ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῶν Ὑπηρεσιῶν μαθ' ὧν συνεργάζονται πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἐνεργειῶν τούτων.

γ) Βεβαιουμένων ἀδικημάτων, ἐπιλαμβάνονται τὰ ἁρμόδια Τμήματα ἢ Ὑπηρεσίαι εἰς ἃς οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι ἀναφέρουν σχετικῶς καὶ προσάγουν τοὺς τυχὸν συλλαμβανομένους.

δ) Ἀπαγορεύεται ἡ χρησιμοποίησις ὑπαλλήλων τῶν Μηχανοκινήτων Ὑπηρεσιῶν εἰς ὑπηρεσίας ξένας πρὸς τὰ εἰδικὰ αὐτῶν καθήκοντα (π.χ. φρουρῶν διαφόρων, δίωξιν μικροπωλητῶν κλπ.).

2. Παρέχουν τὰ ἀναγκαῖα μέσα κινήσεως συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυούσας ἑκάστοτε διαταγὰς εἰς τὰς διαφόρους Ὑπηρεσίας τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὴν καλυτέραν, ταχυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τούτων.

3. Παρακολουθοῦν τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν μηχανοκινήτων μέσων καὶ ἔχουν τὴν ὑπεύθυνον αὐτῶν διαχείρισιν.

4. Μεριμνοῦν διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐκπαίδευσιν ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ ἀνδρῶν, πάντως οὐχὶ μικροτέρου τοῦ τριπλασίου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀχημάτων, εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τούτων, τὴν συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν αὐτῶν.

ΤΜΗΜΑ ΙΙ.

Καθήκοντα Διοικητοῦ Μηχανοκινήτου Ὑπηρεσίας

Ἄρθρον 3. 1) Ὁ Προϊστάμενος Μηχανοκινήτου Ὑπηρεσίας διατελεῖ ὑπὸ τὰς ἀμέ-

σους διαταγὰς τοῦ οἰκείου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ ὑποχρεοῦται νὰ ἐκτελῇ ἁπάσας τὰς νομίμους γενικὰς ἢ εἰδικὰς διαταγὰς αὐτοῦ.

2) Ὑποχρεοῦται ἐπίσης ν' ἀναφέρῃ αὐτῷ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ πᾶν συμβὰν σχετιζόμενον μὲ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὰ ἰσχύοντα καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας.

3) Διοικεῖ τὴν ὑπ' αὐτὸν δύναμιν κατὰ τρόπον δυνάμενον ν' ἀποδώσῃ τὰ καλύτερα ἐφικτὰ ἀποτελέσματα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προλαμβάνηται πᾶσα παράλειψις ἢ κατάχρησις κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας καὶ νὰ ἐξασφαλίζηται ἡ κανονικὴ ἑκάστου ὀργάνου ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων του, ὡς οἱ Νόμοι καὶ αἱ διαταγαὶ ὁρίζουσιν.

4) Διατηρεῖ συνεχῆ ἐπικοινωνίαν καὶ συνεργάζεται στενῶς μετὰ τῶν διοικητῶν τῶν ἄλλων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν ὥστενὰ εἶναι ἐνήμερος τῶν ἀναγκῶν τούτων καὶ ἕτοιμος εἰς πᾶσαν περίπτωσιν δι' ἄμεσον δρᾶσιν.

Ἄρθρον 4. Ἓν τῶν σπουδαιοτέρων καθηκόντων τοῦ Προϊσταμένου Μηχανοκινήτου Ὑπηρεσίας εἶναι ἡ καλυτέρα διοργάνωσις τῶν τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν (Συνεργεῖον τεχνικῶν κατασκευῶν καὶ ἐπισκευῶν) καὶ ἡ συνεχὴς διδασκαλία καὶ ἡ καθοδήγησις τῶν ὑποδεεστέρων εἰς τὰ καθήκοντά των, ἐμπνέοντος τὴν πίστιν πρὸς αὐτά.

Πρὸς τοῦτο μεριμνᾷ ὅπως οὗτοι ὦσι κάτοχοι πάντων τῶν Νόμων καὶ Διαταγμάτων τῶν σχετιζομένων μὲ τὴν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν, εἰδικώτερον δὲ ὅπως ἔχωσι τὴν ἀναγκαίαν πεῖραν καὶ ἐπαρκῆ γνῶσιν τῶν Διατάξεων τῶν σχετιζομένων μὲ τὴν εἰδικὴν αὐτῶν (τεχνικὴ κατάρτισις εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ὁδηγοῦ, τοῦ χειρισμοῦ καὶ τῆς συντηρήσεως ὅλων τῶν ἐν χρήσει μηχανικῶν μέσων. Ἀντιμετώπισις εἰρηνικῶν συναθροίσεων, διαδηλώσεων καὶ ἀπεργιῶν ἐν γένει. Βιαία διάλυσις παρανόμων συγκεντρώσεων. Ἔνοπλος δρᾶσις εἰς περιπτώσεις σοβαρῶν ἐξεγέρσεων κλπ.).

Ἄρθρον 5. 1. Ἐνεργεῖ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Γραφείου Κινήσεως, ἔλεγχον τῶν Ἡμερολογίων Κινήσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὀχημάτων, τῆς διαχειρίσεως τῶν καυσίμων ὑλῶν καὶ τοῦ τροχαίου ἐν γένει ὑλικοῦ.

2. Ἐκδίδει τοὺς ἀναγκαίους εἰδικοὺς Κανονισμοὺς τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, τῶν μέτρων ἀσφαλείας κατὰ τοῦ ἐκ τοῦ πυρὸς κινδύνου καὶ τῆς ἐν γένει τάξεως διὰ τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὔρυθμον λειτουργίαν τῶν ὑπ' αὐτῶν ὑπηρεσιῶν.

3. Κατὰ τὰ λοιπὰ συμμορφοῦται μὲ τὰ εἰς τὰ ἄρθρα 60—64 τοῦ κωδικοποιηθέντος Κ.Α.Σ. καθοριζόμενα ἐν συσχετισμῷ μὲ τὰ εἰδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα ὡς Διοικητοῦ Μιχανοκινήτου Ὑπηρεσίας ὡς ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος καθορίζονται ταῦτα.

Ἄρθρον 6. 1. Ὑπὸ τῶν Μηχανοκινήτων Ὑπηρεσιῶν τηροῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία :

α) Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων.
β) Βιβλίον δυνάμεως.
γ) Βιβλίον ὑπηρεσίας.
δ) Μητρῷον ἀστυνομικῶν ὀχημάτων.
ε) Βιβλίον καταναλώσεως καυσίμων ὑλῶν.
στ) Βιβλίον Συμβάντων.
ζ) Βιβλίον τηλεφωνημάτων.
η) Βιβλίον Ἐπιθεωρήσεων

Καὶ πᾶν ἄλλο ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τούτου κρινόμενον ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον καὶ καλὴν λειτουργίαν τῆς ὑπηρεσίας.

2. Τὰ ἀρχεῖα τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων τηροῦνται συμφώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοτας περὶ ἀρχείων κανονισμοὺς τῆς Ἀστυνομίας.

ΤΜΗΜΑ ΙΙΙ.

Ἀστυνομικὰ Ὀχήματα

Ἄρθρον 7. 1. Διὰ τοῦ ὅρου «Ἀστυνομικὸν ὄχημα», νοεῖται πᾶν τροχοφόρον αὐτοκίνητον ὄχημα, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν δικύκλων ἢ τρικύκλων αὐτοκινήτων (μοτοσυκλεττῶν),

τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας χρησιμοποιουμένων τοιούτων. Πρὸς διάκρισιν τῶν κατηγοριῶν τῶν διαφόρων αὐτοκινήτων προστίθεται ἡ ἔνδειξις τῆς χωρητικότητός των π.χ. (ἐπιβατικὸν 15 θέσεων) φορτηγὸν 3 τόννων ἢ 3]4 τόννου, δίκυκλον μονοθέσιον ἢ διθέσιον, τρίκυκλον, τριθέσιον κλπ.).

2. Πᾶν ἀστυνομικὸν ὄχημα κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Τάξεως ἐγγράφεται κανονικῶς εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὀχημάτων διὰ τῆς Η.Δ. τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας καὶ καταχωρεῖται εἰς ἐπὶ τούτῳ τηρούμενον μητρῷον, λαμβάνον ἴδιον αὔξοντα ἀριθμόν, ἄσχετον πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργείου χορηγούμενον γενικὸν ἀριθμὸν κυκλοφορίας.

Δι' ἕκαστον ἀστυνομικὸν ὄχημα σχηματίζεται ἀτομικὸς φάκελλος μετὰ τῶν σχετικῶν ὑποφακέλλων, ἤτοι εἷς ὑποφάκελλος διὰ τὰς Προμηθείας καὶ μεταβολὰς ἕτερος διὰ τὰς βλάβας—ἐπισκευὰς καὶ τρίτος Καταλογισμοὶ—Διάφορα. Οὕτω θὰ εἶναι εὐχερὴς ἡ παρακολούθησις τοῦ ὀχήματος μέχρι τῆς ὁριστικῆς αὐτοῦ διαγραφῆς, εἰς τρόπον ὥστε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ τίθεται ὑπ' ὄψιν παντὸς ἁρμοδίου τὸ ἱστορικὸν τοῦ ὀχήματος.

Ὅμοιος φάκελλος τηρεῖται εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς ὑπηρεσίας, ἥτις ἐχρεώθη τὸ ὄχημα καὶ παρακολουθεῖ ἀπαραιτήτως τοῦτο, ἀποστελλόμενος ἀμέσως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἣν τυχὸν ἤθελε μετατεθῇ τοῦτο.

3. Πᾶν ἀστυνομικὸν ὄχημα δέον :

α) Νὰ φέρῃ κατὰ τὰ κεκανονισμένα τὰ καθιερωμένα στοιχεῖα καὶ ἀριθμούς. Ὀχήματα ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα ἀστυνομικῶν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φέρωσι τὰ καθιερωμένα διὰ τὰ ἀστυνομικὰ ὀχήματα σήματα καὶ στοιχεῖα ἄνευ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Τάξεως Ὑπουργοῦ.

β) Νὰ συνοδεύηται πάντοτε ὑπὸ τοῦ βιβλιαρίου 406 (Ἐπιθεωρήσεως) 412 (ἐργαλείων, ἐπισκευῶν καὶ καταναλώσεως καυσίμων) ὡς καὶ φυλλάδιον κινήσεως διὰ τὸν λεπτομερῆ ἔλεγχον ὑπὸ τοῦ Γραφείου Κινήσεως, τῶν πραγματοποιουμένων ὑπηρεσιακῶν διαδρομῶν, κατὰ τὰ ἑκάστοτε εἰδικῶς καθοριζόμενα.

γ) Νὰ ἔχῃ ἠσφαλισμένα ἐντὸς εἰδικῶν κιβωτίων τὰ ἐργαλεῖα καὶ λοιπὰ παρελκόμενα μὲ τὰ ὁποῖα χρεώνεται ὁ ὁδηγός, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὀχήματος ἐν τῷ βιβλίῳ 412 καὶ διὰ τὰ ὁποῖα εὐθύνεται διὰ πᾶσαν ἀδικαιολόγητον φθορὰν ἢ ἀπώλειαν.

δ) Νὰ φέρῃ ἐν λειτουργίᾳ (ἐν τῇ εἰδικῇ θέσει) τὸν ἀπαραίτητον πυροσβεστῆρα, τὰ καθιερωμένα φῶτα (πρόσθια, πλάγια καὶ ὀπίσθια), τοὺς προβολεῖς τὰ ἠχητικὰ ὄργανα καὶ τὰς εἰδικὰς ἀστυνομικὰς σειρῆνας.

ε) Νὰ ἔχῃ πάντοτε καθαρὰν καὶ κοσμίαν τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἐμφάνισιν, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς τοποθετήσεως ἐπ' αὐτοῦ οἱουδήποτε διακοσμητικοῦ ἢ εἰκόνων, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας καθιερωμένων διακριτικῶν στοιχείων καὶ σημάτων.

στ) Νὰ ἔχῃ ἀναλλοίωτον τὸν καθιερωμένον ὁμοιόμορφον χρωματισμὸν καὶ γενικῶς προκειμένου περὶ τῶν φερόντων τόξα μετ' ἀδιαβρόχων καλυμμάτων ἐπὶ τοῦ πήγματός των νὰ ἐμφανίζηται κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς ὁμοιομόρφως καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἑκάστοτε εἰδικῶς διατασσόμενα.

Ἄρθρον 8. 1. Πᾶν ἀστυνομικὸν ὄχημα παραδιδόμενον πρὸς χρῆσιν κατὰ κανόνα χρεώνεται εἰς ἕνα ὁδηγὸν διὰ τῆς Η.Δ. τοῦ οἰκείου Μηχανοκινήτου Τμήματος εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ὁποίου πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀνήκῃ οὗτος, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τῆς χρεώσεως εἰς ὁδηγὸν ὑπηρετοῦντα εἰς οἱανδήποτε ἄλλην ὑπηρεσίαν. Ἐκ λόγων ὅμως ἐπαρκείας τῶν ὀχημάτων, εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ χρησιμοποίησις καὶ δευτέρου ὁδηγοῦ ὅστις ὀνομάζεται «Συνοδηγὸς» καὶ πρέπει νὰ εἶναι νεώτερος τοῦ ὁδηγοῦ, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου εἶναι ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν ἀνωμαλίαν ἐπισυμβάσαν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὁριζόμενος καὶ οὗτος διὰ τῆς Η.Δ. Καθ' ὅμοιον τρόπον ἐνεργεῖται πᾶσα μεταβολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν προσωρινὴν ἢ ὁριστικὴν ἀντικατάστασιν τῶν ὁδηγῶν.

2. Ἅπαντα τὰ ἀστυνομικὰ ὀχήματα ἀνήκουσιν εἰς τὴν δύναμιν τῆς οἰκείας Μηχανοκινήτου Ὑπηρεσίας, ἥτις καθίσταται ἁρμοδία καὶ ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν τούτων συντήρησιν. Ὁριστικὴ ἢ προσωρινὴ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς διαχειρίσεως αὐτῆς πρὸς χρησιμοποίησιν ὑπὸ

Ὑπηρεσιῶν ἀναρμοδίων, ἀπαγορεύεται. Οὕτω ὁδηγοὶ καὶ ὀχήματα ὑπάγονται πάντοτε ὑπὸ ἑνιαίαν διοίκησιν.

3. Οὐδέποτε ἀστυνομικὸν ὄχημα ἐπιτρέπεται νὰ ἐξέρχεται τοῦ ὑποστέγου του, τοῦ χώρου σταθμεύσεως ἢ τοῦ αὐτοκινητοστασίου δι' οἱανδήποτε αἰτίαν, ἄνευ προφορικῆς ἢ γραπτῆς διαταγῆς τοῦ διοικητοῦ ἢ τοῦ ἐντεταλμένου ἐκπροσώπου τῆς ὑπηρεσίας παρ' ἧς τοῦτο χρησιμοποιεῖται.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ βαθμοφόρος ὁ δίδων τὴν ἐντολὴν ἐξόδου ἑνὸς ὀχήματος δι' ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας ὀφείλει νὰ προκαθορίσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τὸ ἀκολουθητέον μὲ βάσιν τὴν συντομωτέραν διαδρομὴν καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῶν κεντρικῶν ἀρτηριῶν.

ΤΜΗΜΑ IV.

Ἀστυνομικοὶ ὁδηγοί. Καθήκοντα ὁδηγῶν.

Ἄρθρον 9. Διὰ τοῦ ὅρου «Ἀστυνομικὸς ὁδηγὸς» νοεῖται ὁ ὁδηγὸς παντὸς ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου τροχοφόρου ὀχήματος.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὁδηγὸς ὀφείλει :

1. Νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν πληρότητα καὶ τὸν προσεκτικὸν χειρισμὸν τοῦ ὀχήματος, τῶν ἐργαλείων καὶ παρελκομένων του ὡς καὶ τοῦ φορτίου, ἐὰν φέρῃ, ἐν παντὶ καὶ πάντοτε. Θεωρεῖται ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν βλάβην ἢ ἀπώλειαν οἱουδήποτε μέρους τοῦ ὀχήματος φορτίου κλπ., ὀφειλομένην εἰς ἀμέλειαν ἢ ἀπροσεξίαν του.

2. Νὰ ὁδηγῇ, ὧν πάντοτε νηφάλιος, ἐπὶ δημοσίων ὁδῶν συμφώνως τῷ σχετικῷ κώδικι καὶ ταῖς ἐν ἰσχύϊ διατάξεσιν ὡς αὗται ἐφαρμόζονται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως ἐπειγούσης φύσεως διαδρομῆς, διευκολύνει τὴν πορείαν τῶν ἰδιωτικῶν ὀχημάτων, παρέχων ἑαυτὸν ὑπόδειγμα διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τροχαίας κινήσεως.

3. Νὰ εἶναι διακριτικὸς ἔναντι τῶν διαβατῶν καὶ νὰ ἀποφεύγῃ νὰ καλύπτῃ τούτους διὰ κονιορτοῦ ἢ βορβόρου.

4. Νὰ ἐμποδίζῃ τὸν ἐμπειρικὸν χειρισμὸν τοῦ ὀχήματός του ὑπὸ μὴ ἁρμοδίων προσώπων καὶ ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ ἐμπιστεύηται τὴν ὁδήγησιν αὐτοῦ εἰς τρίτον πρόσωπον, ἕστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἀνωτέρου. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελε ὁπωσδήποτε διαταχθῇ ρητῶς νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς αὐτὸν ἢ ἄλλον ἄνευ ἀποχρώσης δεδικαιολογημένης αἰτίας, ὀφείλει, τηρῶν τοὺς κανόνας τῆς πειθαρχίας νὰ καταβάλῃ προσπάθειαν πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ Κανονισμοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὀφείλει νὰ ἀναφερθῇ τὸ ταχύτερον ἁρμοδίως, ἄλλως καθίσταται καθ' ὅλα συνυπεύθυνος.

5. Νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ πέραν τοῦ δέοντος φορτίον δημιουργεῖ κινδύνους, φθορὰν καὶ βλάβας εἰς τὸ ὄχημα τοῦ ὁποίου κατὰ συνέπειαν βραχύνει τὸν βίον.

6. Νὰ κάμνῃ πάντοτε αὐστηροτάτην οἰκονομίαν καυσίμου ὕλης καὶ νὰ μὴ ἀφήνῃ ποτὲ τὸ ὄχημα ἄνευ ἐπιτηρήσεως.

7. Ἅμα τῷ πέρατι τῆς ὑπηρεσίας του νὰ ἐπανέρχηται εἰς τὸν Σταθμόν του διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ τοῦθ' ὅπερ πράττει εἰς πᾶσαν διαδρομήν, ἀποφεύγων κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς πολυσυχνάστους κεντρικὰς ἀρτηρίας.

Πᾶσα ἀνωφελὴς καθυστέρησις ἢ ἀδικαιολόγητος διαδρομὴ εἴτε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας εἴτε μετὰ ταύτην κατὰ τὴν ἐπάνοδον, ἀπαγορεύεται.

8. Ὁδηγῶν ὄχημα ἢ ἐκτελῶν χρέη ἐκπαιδευτοῦ νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του : α) ὅτι οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀποσπᾷ τὴν προσοχήν του πέραν τῶν καθηκόντων του, β) ὅτι ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως ἀπονομῆς χαιρετισμοῦ καὶ γ) ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ καπνίζῃ.

9. Νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐπιβίβασιν ἄνευ διαταγῆς ξένων πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν προσώπων ἢ πραγμάτων, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων ἀτυχημάτων καὶ νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν ἐπιβίβασιν οἱουδήποτε, τοῦ ὀχήματος ὄντος ἐν κινήσει.

10. α) Νὰ χειρίζηται μετὰ πάσης φειδοῦς τὰ ἠχητικὰ ὄργανα, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς συνθηματικῆς ἠχήσεως.

β) Νὰ κάμνῃ πάντοτε χρῆσιν τῶν μικρῶν φώτων κατὰ τὴν νύκτα ἐντὸς τῶν πόλεων καὶ

πειθαρχῶν εἰς τὴν χρῆσιν τῶν φώτων, ὁπουδήποτε πορευόμενος, νὰ διευκολύνῃ τὰ ἀντιπορευόμενα ὀχήματα.

γ) Νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ὑπερβολικὴν τροφοδότησιν τοῦ ἐξαεριωτῆρος (φουλάρισμα) καὶ γενικῶς τὴν δημιουργίαν ἀσκόπου καὶ ἐνοχλητικοῦ θορύβου.

11. Νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ὀχήματος καὶ τῶν παρελκομένων του συμφώνως πρὸς τὰς κατωτέρω ἀρχάς.

α) Καθαριότης τοῦ ὀχήματος καὶ τῶν παρελκομένων.

β) Ἀνεφοδιασμὸς τοῦ ὀχήματος διὰ καυσίμου ὕλης, ἐλαίου καὶ ὕδατος ἵνα εἶναι ἕτοιμον πάντοτε πρὸς ἀναχώρησιν.

γ) Τήρησις ἁπάντων τῶν ὑπηρεσιακῶν ἐγγράφων τοῦ ὀχήματος (βιβλιάρια 406, 412 καὶ φύλλον κινήσεως), ἅτινα παρουσιάζονται πάντοτε προθύμως εἰς κάθε ὑπηρεσιακὸν ἔλεγχον.

δ) Ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος καθηκόντων συντηρήσεως, ὡς καθορίζεται ἐν τῷ βιβλιαρίῳ 412.

ε) Ἔγκαιρος ἀναφορὰ περὶ τῶν ἐλαττωμάτων, ὧν ἡ θεραπεία ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς ἁρμοδιότητός του.

στ) Ἀνελλειπὴς προσωπικὴ παρακολούθησις τοῦ ὀχήματός του ὅταν τοῦτο εἰσέρχεται πρὸς ἐπισκευὴν εἰς τὸ Συνεργεῖον καὶ παροχὴ οἱασδήποτε βοηθείας εἰς τοὺς ἐπιλαμβανομένους τῆς ἐπισκευῆς του τεχνικούς.

ζ) Κατάλληλος προφύλαξις ἐναντίον πυρκαϊᾶς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε.

η) Κατάλληλοι προφυλάξεις πρὸς ἀποφυγὴν βλαβῶν ἐκ ψύξεως κυρίως κατὰ τὴν διάρκειαν περιόδων αἴτινες καθορίζονται διὰ διαταγῶν ἑκάστοτε.

12. Οὐδέποτε ὁ ὁδηγός, ὁσάκις ὁδηγεῖ ἢ πρόκειται νὰ ὁδηγήσῃ ὄχημα, κάμνει χρῆσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Οἱ ρέποντες εἰς τὴν χρῆσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, οὐδέποτε εἶναι κατάλληλοι ὡς ὁδηγοί, δι'ὃ δὲν προσλαμβάνονται ὡς τοιοῦτοι καὶ ἀπομακρύνονται εὐθὺς ὡς ἤθελε διαπιστωθῇ τοιαύτη ἕξις.

Προετοιμασία τῶν ὀχημάτων δι' ὑπηρεσίαν.

Ἄρθρον 10. 1. Πρὸ τῆς μεταβάσεώς του εἰς ὑπηρεσίαν, ὁ ὁδηγὸς ὀφείλει νὰ βεβαιῶται ἐπὶ τῶν ἀκολούθων σημείων.

α) Τοῦ ὕδατος ὅτι τὸ ψυγεῖον εἶναι πλῆρες καὶ τὸ σύστημα ψύξεως δὲν παρουσιάζει διαρροάς.

β) Τοῦ ἐλαίου, ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀκριβὲς ὕψος.

γ) Τῆς καυσίμου ὕλης, ὅτι εἶναι πλήρης ἡ βενζινοαποθήκη καὶ δὲν παρουσιάζει διαρροὰς εἰς τὸ σύστημα τροχοπεδήσεως.

δ) Τῶν φώτων, ὅτι πάντα ἀνάπτουσι καλῶς.

ε) Τῶν ἐλαστικῶν, ὅτι εἶναι καλῶς πεπληρωμένα δι' ἀέρος ἐν ψυχρῷ.

στ) Τοῦ πήγματος, ὅτι εἶναι καλῶς στερεωμένον ἐπὶ τοῦ πλαισίου, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου παρελκομένου.

2. Εἰς τὴν ἀρχὴν πάσης διαδρομῆς, ὁ ὁδηγὸς ὀφείλει ἐπίσης νὰ βεβαιῶται ἐπὶ τῶν κάτωθι σημείων.

α) Περὶ τῆς καλῆς λειτουργίας τοῦ συστήματος λιπάνσεως, καὶ τηρήσεως τῆς ἀκριβοῦς πιέσεως (ἐνδείξεως μανομέτρου).

β) Περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τοῦ συστήματος διευθύνσεως.

γ) Περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τοῦ συστήματος πεδήσεως (φρένα).

Ἀπαγόρευσις ὁδηγήσεως ὀχημάτων ὑπὸ προσώπων τρίτων ἐκτὸς τοῦ ὑπευθύνου ὁδηγοῦ.

Ἄρθρον 11. 1. Ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως ἐπιβαλλομένης τινὸς ἀνάγκης, εἴτε ἐλλείψεως νηφαλιότητος τοῦ ὁδηγοῦ, εἴτε ἕνεκα ἄλλης δεδικαιολογημένης αἰτίας, οὐδὲν πρόσωπον, ἐκτὸς τοῦ ὁρισθέντος ὡς ὑπευθύνου ὁδηγοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν διὰ τὰς δοκιμάς, τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν ἢ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν ἐκπαιδευομένων ἀνδρῶν οἵτινες ἐκτελοῦσιν εἰδικῶς διαταχθεῖσαν διαδρομὴν ἐκπαιδεύσεως, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὁδηγῇ ἢ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ὁδηγήσῃ οἱονδήποτε ἀστυνομικὸν ὄχημα.

2. Ἀξιωματικοὶ οἵτινες κατὰ παράβασιν τῶν ἀνωτέρω ἤθελον καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀναγκάσῃ τὸν ὁδηγὸν νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτοὺς ἢ ἄλλον τὴν θέσιν του, καθίστανται ἔνοχοι σοβαροῦ παραπτώματος. Εἰς ἃς δὲ περιπτώσεις ὁ ὁδηγὸς ἤθελεν ὁπωσδήποτε παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του, ἐὰν δὲν διετάχθη ρητῶς πρὸς τοῦτο καθίσταται καὶ οὗτος ἀπολύτως συνυπεύθυνος.

Ὁπωσδήποτε οἱ ὁδηγοῦντες Ἀξιωματικοὶ ἢ τεχνικοὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ὀφείλουσι νὰ εἶναι κάτοχοι τῆς συνήθους ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ.

ΤΜΗΜΑ V.

Σταθμοὶ αὐτοκινήτων (Αὐτοκινητοστάσια) καὶ μέτρα ἀσφαλείας κατὰ κινδύνου πυρός.

Σταθμοὶ Αὐτοκινήτων.

Ἄρθρον 12. 1. Διὰ τοῦ ὅρου «Σταθμὸς Αὐτοκινήτων ἢ αὐτοκινητοστάσιον» νοεῖται πᾶς χῶρος ἔνθα σταθμεύουσι μονίμως ἀστυνομικὰ ὀχήματα μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὑπηρεσίας των πλαισιωμένος δι' ἀναλόγου φρουρᾶς εἴτε ὑπαίθριος εἶναι εἴτε ἐστεγασμένος.

2. Τὰ ὀχήματα ὁπουδήποτε σταθμεύοντα, τοποθετοῦνται μὲ ἀνάλογον τοῦ χώρου τάξιν, ἐπιτρέπουσαν τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν μικροτέραν κατάληψιν χώρου καὶ τὴν εὐχέρειαν τῶν ἐλιγμῶν (μανόβρες) πρὸς ἀποφυγὴν βλαβῶν. Προκειμένου περὶ ἐστεγασμένου χώρου, λαμβάνεται πάντοτε πρόνοια ὥστε ταῦτα νὰ δύνανται νὰ ἐξέρχωνται ταχέως εἰς πᾶσαν περίπτωσιν.

3. Τὰ δάπεδα τῶν ὑποστέγων νὰ τηρῶνται ἀπολύτως καθαρά. Οὔτε ἔλαια, οὔτε καύσιμοι ὕλαι ἐπιτρέπονται νὰ χύνωνται ἐπ' αὐτῶν.

Ἐπίσης ἀπαγορεύεται ἡ ὕπαρξις στυπίων ἐμπεποτισμένων δι' ἐλαίου κλπ.

4. Οἱ ὁδηγοὶ εἰσερχόμενοι ἢ ἐξερχόμενοι τῶν αὐτοκινητοστασίων ἀναφέρουσιν εἰς τὸν ἐπόπτην τοῦ Σταθμοῦ τὴν ἄφιξιν ἢ ἀναχώρησιν, ὑποχρεοῦνται δὲ νὰ συμμορφῶνται ἐπακριβῶς πρὸς τοὺς ἰσχύοντας ἐσωτερικοὺς κανονισμούς, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ ἰδίως τὴν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν ἀπὸ τοῦ κινδύνου ἐκ τοῦ πυρὸς κλπ.

5. Πρὶν ἢ ἐγκαταλείψωσι, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὑπηρεσίας, τὸ ὄχημά των ἐπιθεωροῦσι τοῦτο γενικῶς καὶ εἰδικώτερον βεβαιοῦται :

α) Ἐὰν οἱ διακόπται τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἶναι κλειστοί.

β) Ἐὰν τὰ φῶτα εἶναι πάντα ἐσβεσμένα.

γ) Ἐὰν ἔχωσι πεδήσῃ τὸ ὄχημα διὰ τῆς πέδης χειρὸς (χειρόφρενον).

δ) Ἐὰν ἐκ τοῦ ὀχήματος δὲν προέρχεται οὐδεμία χαρακτηριστικὴ ὀσμὴ προδίδουσα ἡλεκτρικὴν ἔνωσιν καλωδίων ἢ καῦσιν οἱουδήποτε ἄλλου ἀντικειμένου.

ε) Ἐὰν τὰ κιβώτια τῶν ἐργαλείων καὶ τῶν παρελκομένων ἐξαρτημάτων τοῦ ὀχήματος εἰσὶν ἠσφαλισμένα.

6. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καθ' ἣν ἤθελον ἐπιφέρῃ ζημίαν τινὰ εἰς οἱονδήποτε ὄχημα κατὰ τοὺς ἐλιγμοὺς (μανόβρες) διὰ τὴν στάθμευσιν (ρεμιζάρισμα) τοῦ ὀχήματός των, ὀφείλουσι νὰ ἀναφέρωσιν ἀμέσως τοῦτο εἰς τὸν ἐπόπτην τοῦ αὐτοκινητοστασίου ἢ ἄλλον ἁρμόδιον.

7. Ἐν ἀναποτρέπτῳ ἀνάγκῃ ζητεῖται ἡ ἔγκρισις τοῦ οἰκείου ἐπόπτου ἢ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ἑτέρου ὀχήματος, παρουσίᾳ τῶν ὁποίων ἐπαναφέρονται ταῦτα εἰς τὴν θέσιν των.

Μέτρα ἀσφαλείας κατὰ κινδύνου πυρός.

Ἄρθρον 13. 1. Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ εἰς οἱανδήποτε ποσότητα ὕπαρξις ἢ ἀποθήκευσις βενζίνης ἢ ἄλλης καυσίμου ὕλης ἐντὸς τῶν ὑποστέγων.

Ταῦτα ἀποθηκεύονται εἰς καταλλήλους ἀποθήκας.

2. Ἐντὸς τῶν ὑποστέγων δέον νὰ ὑπάρχωσι πάντοτε πρόχειρα καὶ πλούσια τὰ μέσα κατασβέσεως τοῦ πυρὸς (πυροσβεστικοὶ δι' ὕδατος σωλῆνες, εἰδικοὶ πυροσβεστῆρες διάφοροι, δοχεῖα πλήρη ξηρᾶς ἄμμου, πτύα καὶ λοιπὰ πρόσφορα μέσα).

3. Αἱ ἠλεκτρικαὶ ἐγκαταστάσεις δέον νὰ πληρῶσιν πάντας τοὺς ὅρους ἀσφαλείας καὶ νὰ ἐλέγχωνται παρ' ἁρμοδίου εἰδικοῦ κατὰ συχνὰς περιόδους.

4. Ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁπωσδήποτε ἀσχολούμενοι εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι τὴν χρῆσιν τῶν διαφόρων πυροσβεστικῶν μέσων. Ὀφείλουσιν ἐπίσης νὰ γνωρίζωσι τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἀναφλεγομένης καυσίμου ὕλης καὶ τὰ εἰδικὰ μέτρα, ἅτινα δέον νὰ λαμβάνωνται ὅπως παρεμποδισθῇ ἡ ἐξάπλωσις τοῦ καιομένου ὑγροῦ.

5. Μεγάλη προσοχὴ δέον νὰ ἀσκῆται ὅπως μὴ ὑπάρχῃ πλησίον γυμνὴ φλὸξ κατὰ τὴν πλήρωσιν τῶν βενζινοαποθηκῶν τῶν ὀχημάτων καὶ ὅπως μὴ χύνηται βενζίνη ἐπὶ θερμῶν σωλήνων κλπ.

6. Οἱ κινητῆρες δέον νὰ μὴ τηρῶνται ἐν κινήσει καὶ ἅπαντα τὰ δι' ἠλεκτρισμοῦ κινούμενα ἐξαρτήματα (ἐξαιρέσει τῶν πλαγίων καὶ ὀπισθίων λαμπτήρων, ὅταν ἡ πλήρωσις γίνεται ἐν τῷ σκότει) δέον νὰ διακόπτωνται, καθ' ὃν χρόνον γίνεται ὁ ἀνεφοδιασμός. Αἱ βενζινοαποθῆκαι τῶν ὀχημάτων δέον νὰ πληρῶνται ἐν ἡμέρᾳ. Ἐὰν ἡ πλήρωσις πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ γίνῃ ἐν τῷ σκότει, θὰ γίνηται, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐφικτόν, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν βαθμοφόρου, ὅστις καθίσταται ὑπόλογος ὅπως μὴ ὑπάρχῃ εἰς ἀπόστασιν 15 μέτρων γυμνὴ φλὸξ καὶ ὅπως οὐδεὶς καπνίζῃ ἐντὸς ἀκτῖνος 18 μέτρων.

7. Πρὸς πληροφορίαν τῶν ὁδηγῶν καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, ἀναρτῶνται εἰς περιόπτους θέσεις πάντων τῶν ὑποστέγων καὶ τῶν σημείων στάσεως ἢ σταθμεύσεως ὀχημάτων παντὸς εἴδους, ὡς καὶ εἰς τὰ πέριξ συνεργεῖα ἡ ἀποθήκας βενζίνης, ἐπιγραφαὶ καὶ ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ καπνίσματος χρησιμοποιήσεως πυρείων, ἀναπτήρων ἢ ἄλλων μέσων δυναμένων νὰ προκαλέσωσι σπινθῆρας.

8. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ κινητῆρος ἑνὸς ὀχήματος, ὁ ὁδηγὸς αὐτοῦ ἐξετάζει τὸ σύστημα τροφοδοτήσεως καὶ ἐὰν παρουσιάζῃ διαρροὴν τινὰ καὶ δὲν θέτει εἰς κίνησιν τὸν κινητῆρα πρὶν σταματήσῃ ταύτην.

9. Πρὸ τῆς εἰσόδου ὀχήματος εἰς ὑπόστεγόν τι, ὁ ὁδηγός του ἐξετάζει λεπτομερῶς τὸ σύστημα τροφοδοτήσεως καὶ ἐὰν παρατηρήσῃ διαρροήν, τὴν ὁποίαν ἀδυνατεῖ νὰ διορθώσῃ, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἁρμόδιον τεχνικόν. Οὐδὲν ὄχημα τοῦ ὁποίου τὸ σύστημα τροφοδοτήσεως ἔχει παρομοίας διαρροὰς ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὑπόστεγον, ἂν μὴ προηγουμένως τὸ βεβλαμμένον ἐξάρτημα δὲν ἐπισκευασθῇ ἢ ἀπομονωθῇ ἀπὸ τῆς κυρίως βενζινοαποθήκης τοῦ ὀχήματος.

Ἐπόπτης Αὐτοκινητοστασίου.

Ἄρθρον 14. 1. Ὁ Ἐπόπτης τοῦ αὐτοκινητοστασίου, ὢν ὑπεύθυνος διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐσωτερικῶν κανονισμῶν εἰς ὅτι ἀφορᾷ : α) τὴν εὐταξίαν ἐντὸς καὶ πέριξ τοῦ αὐτοκινητοστασίου, β) τὴν φρούρησιν τοῦ τροχαίου καὶ παντὸς ἄλλου ὑλικοῦ, γ) τὴν ἀσφάλειαν ἀπὸ παντὸς κινδύνου ἐκ τοῦ πυρὸς ἀσκεῖ διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐπιβλέψεως καὶ διὰ τῶν ὑπηρεσίᾳ ὑπαλλήλων αὐστηρὰν καὶ ἄγρυπνον παρακολούθησιν, λαμβάνων κατὰ τὴν κρίσιν του πᾶν πρόσφορον καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων ἐνδεικνυόμενον μέτρον.

2. Ἐπιμελεῖται διὰ τὴν ἀπόλυτον καθαριότητα τοῦ χώρου σταθμεύσεως, τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν πυροσβεστικῶν μέσων καὶ τὴν ἀφὴν τῶν κεκανονισμένων φώτων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας πρὸς διευκόλυνσιν τῆς κινήσεως τῶν ὀχημάτων.

3. Πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ὀχημάτων ρυθμίζει διὰ τοῦ σκοποῦ τῆς πύλης τὴν κίνησιν.

4. Ἐπιβλέπει καὶ ἐλέγχει ὅπως μὴ ἐξέρχηται ἄνευ ἀδείας διὰ τῶν αὐτοκινήτων οὐδὲν ἀντικείμενον ἀνῆκον εἰς τὸ αὐτοκινητοστάσιον ἢ εἰς ἕτερα ὀχήματα καὶ γενικῶς ὅπως ἕκαστος ὁδηγὸς παραλαμβάνῃ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὸ ὄχημά του μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ.

Ἐπιβλέπει ἐπίσης κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὀχήματος ἐὰν τοῦτο εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ δὲν φέρει καταφανεῖς βλάβας καθὼς καὶ ἐὰν φέρῃ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά του (ἐφεδρικοὺς τροχοὺς κλπ.), ζητῶν ἀπὸ τῶν ὁδηγὸν πᾶσαν σχετικὴν χρήσιμον πληροφορίαν.

5. Εἰς περίπτωσιν εἰδοποιήσεώς του περὶ βλάβης ἀστυνομικοῦ τινος ὀχήματος ἐν πορείᾳ, ὀφείλει, μετὰ προηγουμένην ἐπαλήθευσιν τῆς πληροφορίας, νὰ παρέχῃ ἀμελητὶ τὴν ἀναγκαίαν συνδρομήν, εἴτε διὰ τοῦ εἰς τὴν διάθεσίν του κινητοῦ συνεργείου, εἴτε δι' ἄλλου καταλλήλου τρόπου.

6. Γενικῶς μεριμνᾷ διὰ πᾶν προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Κ.Α.Σ. ὡς καθῆκον ἐπόπτου Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος.

ΤΜΗΜΑ VI.

Ἐπιβάται.

Ἄρθρον 15. 1. Τὰ ἀστυνομικὰ ὀχήματα προοριζόμενα διὰ τὴν ἀποκλειστικὴν ἐξυ-

πηρέτησιν τῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν ἐν γένει, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἐπιτρέπεται νὰ διατίθηνται πρὸς ἐξυπηρέτησιν ξένων σκοπῶν (1).

2. Διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ προσήκοντος ἐλέγχου, πρὸς διαπίστωσιν τῆς καλῆς διαχειρίσεως ἐν γένει τῶν ἀστυνομικῶν ὀχημάτων, ὁ Διοικητὴς τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἑκάστης Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, εἴτε κατ' ἰδίαν πρωτοβουλίαν, εἴτε τῇ διαταγῇ τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων του, δύναται νὰ διαθέτῃ ἕνα ἢ καὶ περισσοτέρους ἀξιωματικοὺς ἐπόπτας, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, οἵτινες κινούμενοι ἐλευθέρως κατὰ τὴν κρίσιν των, προβαίνουσιν εἰς ἔλεγχον τῶν κινουμένων ἀστυνομικῶν ὀχημάτων κατὰ τὰ ἑκάστοτε διατασσόμενα. Οἱ ὁδηγοὶ ὀφείλουσι ἀπροφασίστως νὰ σταματῶσιν εἰς τὸ σχετικὸν σῆμα, ἀναφέροντες προθύμως περὶ πάσης πληροφορίας ἥτις ἤθελε ζητηθῇ.

Οἵκοθεν νοεῖται ὁσάκις συμβαίνει νὰ ἐπιβαίνωσιν ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐνεργοῦντος τὸν ἔλεγχον, ὅτι ὁ ἔλεγχος δέον νὰ ἀποφεύγηται καὶ ἐν πάσει περιπτώσει οἱ ἐπιβαίνοντες ἀνώτεροι, δέον νὰ μὴ θεωρήσωσι ἐνόχλησιν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀξιωματικοῦ τούτου, ἐνεργοῦντος χάριν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ συμφέροντος.

3. Οἱ ἐπιβαίνοντες ἀστυνομικῶν ὀχημάτων ἀστυνομικοὶ καὶ ὅταν ἀκόμη εὑρίσκονται ἐν πολιτικῇ περιβολῇ, ὀφείλουσι νὰ κάθηνται ἐπ' αὐτῶν κατὰ τρόπον ὁμοιομόρφως κανονιζόμενον μὲ τὴν ἐμπρέπουσαν ἀξιοπρέπῃ, σοβαρὰν καὶ ἐπιβλητικὴν ἐμφάνισιν. Τοῦτο εἶναι περισσότερον ἀναγκαῖον ὅταν οἱ ἐπιβαίνοντες φέρουσιν ὅπλα, τὰ ὁποῖα δέον νὰ κρατῶσιν ἀνὰ χεῖρας, ὁμοιομόρφως καὶ μὲ τὴν κάνην πάντοτε ἐστραμένην κατακορύφως πρὸς τὰ ἄνω, ἀπαγορευομένου ἐν ταύτῳ οἱουδήποτε χειρισμοῦ τούτων ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἤθελε παραστῇ δεδικαιολογημένη ἀνάγκη χειρισμοῦ τῶν ὅπλων, ἐπιβάλλεται ἡ λῆψις προληπτικῶν μέτρων πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων εἰς βάρος προσώπων ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν ὀχημάτων εὑρισκομένων.

4. Τὸ κάπνισμα, τὰ ἄσματα, οἱ ἀστεϊσμοί, αἱ ἄσκοποι συζητήσεις καὶ αἱ παντὸς εἴδους χειρονομίαι ἢ οἱ χαιρετισμοὶ προσώπων ἐκτὸς τοῦ ὀχήματος εὑρισκομένων ἀπαγορεύονται ἀπολύτως.

5. Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ ἀπασχολῇ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τὸν ὁδηγὸν ὁδηγοῦντα ἓν ὄχημα, οὔτε νὰ παρεμβαίνῃ εἰς τὰ καθήκοντά του διὰ τὰ ὁποῖα οὗτος καὶ μόνον εἶναι ὑπεύθυνος. Κατ' ἐξαίρεσιν μόνον ὅταν ὁ ὁδηγὸς ὁδηγῇ κατὰ τρόπον ἄτακτον ἢ ἐπικίνδυνον, δύναται νὰ ἀξιωθῇ παρ' αὐτοῦ ὅπως παύσῃ νὰ ὁδηγῇ οὕτω, ἀλλὰ κανονικῶς καὶ μετὰ τῆς ἐπιβαλλομένης πάντοτε συνέσεως. Εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπιβάλλεται ἐξ ἀνάγκης ἡ ἀνάπτυξις μεγαλυτέρας ταχύτητος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, ἀνακοινοῦ τοῦτο εἰς τὸν ὁδηγόν, εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ὁποίου ἐπαφίεται νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς δυνατότητας τῆς ἐνεργείας ταύτης, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε οὐδεὶς νὰ δημιουργηθῇ ἐκ τούτου κίνδυνος.

6. Εἰς πάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ὁ ἀνώτερος κατὰ βαθμὸν ἢ ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἐπιβαινόντων ἀστυνομικῶν, εὐθύνεται ἀπολύτως διὰ πᾶσαν ἀκοσμίαν, ἄτακτον καὶ ἀντικανονικὴν ἐνάργειαν.

Ἄρθρον 16. Καταργεῖται ὁ ὑπ' ἀριθ. 35]1-3-1934 Κανονισμὸς «περὶ χρησιμοποιήσεως τῶν ὑπηρεσιακῶν μοτοσυκλεττῶν».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1946.

Ὁ Ἀρχηγὸς Ι. ΣΠΥΡΟΥ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 52

«Περὶ τρόπου ἐνεργείας διοικητικῶν ἐξετάσεων ἐπὶ παραπτωμάτων καὶ παραβάσεων Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων ὡς ὁδηγῶν Μηχανοκινήτων μέσων καὶ διοικητικαὶ ἢ ποινικαὶ εὐθύναι αὐτῶν».

Τρόπος ἐνεργείας διοικητικῆς ἐξετάσεως.

Ἄρθρον 1. 1. Ὁ ὑπ' ἀριθ. 19 Κανονισμὸς ἀφορῶν τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας διοικητικῶν ἐξετάσεων συμπληροῦται ὡς ἕπεται μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ.

2. Εἰς περίπτωσιν αὐτοκινητικοῦ ἀτυχήματος εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάμιξιν ἀστυνομικὸν ὄχημα ἢ μοτοσυκλέττα ἢ ποδήλατον ἀνῆκον εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Ἀστυνομίας προξενῆσαν θάνατον ἢ σοβαρὰν ζημίαν ἢ ὑπέρμετρον βλάβην εἴτε εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν ὄχημα ἢ εἰς ἄλλο, ἢ περιουσιακὴν φθοράν, ὁ ἁρμόδιος Διοικητὴς ἢ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται τὸ βλαβὲν ὄχημα ἢ τὸ προξενῆσαν τὴν βλάβην τοιοῦτον, διατάσσει ἀμέσως τὴν ἐνέργειαν διοικητικῆς ἐξετάσεως.

3. Ἡ ἐνέργεια τῆς διοικητικῆς ἐξετάσεως ἀνατίθεται εἰς ἀξιωματικὸν φέροντα βαθμὸν Ἀστυνόμου β' καὶ ἄνω ἔχοντα γνώσεις αὐτοκινήτου ἢ μοτοσυκλέττας μὴ ὑπάρχοντος δὲ τοιούτου ἡ διοικητικὴ ἐξέτασις ἀνατίθεται εἰς ἀξιωματικὸν ὑπηρετοῦντα εἰς τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Τροχαίας Κινήσεως ἢ τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος,

4. Ὁ ἐνεργῶν τὴν τοιαύτην ἐξέτασιν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς πλήρη καὶ

1. Ὅρα καὶ Ν.Δ. 2396]53 «Περὶ Κανονισμοῦ χρήσεως καὶ κινήσεως αὐτοκινήτων ὀχημάτων τοῦ Δημοσίου κλπ.», ὅπερ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 2ον τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν χρονικῶν».

σαφῆ διευκρίνισιν τῶν περιστατικῶν καὶ αἰτίων τοῦ ἀτυχήματος καὶ τῆς προξενηθείσης βλάβης εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθορισθῇ ἐπακριβῶς ἡ εὐθύνη τοῦ ὁδηγοῦ τόσον ὡς πρὸς τὸ τυχὸν προκῦψαν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀτυχήματος (θάνατος, τραυματισμός, φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας) ὡς καὶ πρὸς τὴν προξενηθεῖσαν ὑλικὴν βλάβην τοῦ ὀχήματος (ζημία, καταστροφὴ κλπ.) καὶ τελικῶς θ' ἀναγράψῃ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς προξενηθείσης βλάβης καὶ φθορᾶς.

'Η ἀναγραφὴ τῆς ἐκτιμητέας βλάβης γίνεται δι' ἐξετάσεως ὑπὸ εἰδικῶν τῆς 'Υπηρεσίας τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἢ ὅπου δὲν ὑφίσταται ἡ 'Υπηρεσία αὕτη ὑπὸ ἄλλων εἰδικῶν, αἵτινες καὶ θὰ καθορίσωσι τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτουμένης δαπάνης διὰ τὴν τυχὸν ἐπανόρθωσιν τῆς προξενηθείσης ζημίας εἰς τὸ βλαβὲν ὄχημα.

5. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19 Κανονισμοῦ.

Διοικητικαὶ Συνέπειαι.

"Αρθρον 2. 1. Εἰς περίπτωσιν ἀτυχήματος ὡς ἀναφέρεται καὶ περιγράφεται ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ὁ Προϊστάμενος τῆς 'Υπηρεσίας εἰς ἣν ἀνήκει τὸ ἀστυνομικὸν ὄχημα, ὅπερ ὑπέστη βλάβην ἢ ἐπροξένησε τοιαύτην, μέχρι πέρατος τῆς ἐνεργουμένης διοικητικῆς ἐξετάσεως καὶ ἐκδόσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν ληπτέων διοικητικῶν καὶ πειθαρχικῶν κυρώσεων κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ὀχήματος ἀπαγορεύει τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τοῦ ὁδηγοῦ ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἁρμόδιος 'Υποδιευθυντὴς τῆς 'Αστυνομικῆς 'Υποδιευθύνσεως ἢ ἐλλείψει τούτου ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς ἀποφασίσῃ ἄλλως βάσει τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων.

2. Εἰς ὁδηγὸν ἐνεχόμενον εἰς ἀτύχημα ὅπερ ἀπεδείχθη ὅτι ὀφείλεται εἰς ἀμέλειαν τούτου, ἀπαγορεύεται ἡ ἄσκησις τοῦ ὁδηγοῦ ἐπὶ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ 'Αρχηγοῦ τοῦ Σώματος τῇ προτάσει τοῦ οἰκείου 'Αστυνομικοῦ Δ)ντοῦ στηριζομένην εἰς πρότασιν τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν διοικητικὴν ἐξέτασιν, εἰδικοῦ ἀξιωματικοῦ.

3. Εἰς ὁδηγὸν ἐνεχόμενον εἰς ἀτύχημα ἔστω καὶ ἐξ ἀμελείας ὁ ὁποῖος τρὶς ἐγένετο ὑπαίτιος βλάβης ἢ φθορᾶς Μηχανοκινήτου μέσου, ἀπαγορεύεται τοῦ λοιποῦ ἡ ἄσκησις καθηκόντων ὁδηγοῦ.

4. 'Ωσαύτως ἀπαγορεύεται ὁριστικῶς ἡ ἄσκησις καθηκόντων ὁδηγοῦ ὁσάκις ὁ ὁδηγός, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ 'Αρχηγοῦ τοῦ Σώματος, ἤθελεν θεωρηθῇ ὅτι ὑπέπεσεν ἐκ προθέσεως εἰς σοβαρὸν παράπτωμα ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51 Κανονισμοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος «περὶ συστάσεως Μηχανοκινήτων 'Υπηρεσιῶν, Εἰδικῶν καθηκόντων κλπ.».

5. Κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς διοικητικῆς ἐξετάσεως ὁ ἐνεργήσας ταύτην κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς ἐκθέσεως καὶ εἰς τὸ συμπέρασμα θὰ ἀναφέρῃ α) ἐὰν ὁ ὁδηγὸς ἐτέθη ἐκτὸς ὑπηρεσίας ὁδηγοῦ ἢ ἀνεκλήθη ἐκ ταύτης ὡς ἡ παράγραφος 1 τοῦ παρόντος, β) θὰ ἀναφέρῃ τὸ κατὰ τὴν κρίσιν του χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ οὗτος δέον νὰ μὴ ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ ὁδηγοῦ ὡς καὶ ἡ 2 παράγραφος τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ γ) ἐὰν καὶ ἄλλοτε καὶ κατὰ ποῖον χρονικὸν διάστημα ἐγένετο ὑπαίτιος, φθορᾶς, βλάβης ἢ συγκρούσεως.

Πειθαρχικαὶ ποιναί.

"Αρθρον 3. 1. 'Εὰν ἐκ τῆς διοικητικῆς ἐξετάσεως κριθῇ ἔνοχος ἀμελείας ὁ ὁδηγὸς καὶ ἀναλόγως τῶν προξενηθεισῶν βλαβῶν ἢ ζημιῶν, ἐλέγχεται κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις.

2. 'Η πειθαρχικὴ ποινὴ εἶναι ἄσχετος μὲ τὴν ποινικὴν δίωξιν ἥτις ἀσκεῖται κατὰ τὰ διατεταγμένα.

3.....(Κατηργήθη δι' ὑπ' ἀριθ. 14945 Φ. 1]52 ἀπὸ 16-9-1948 ἀποφάσεως 'Αρχηγοῦ 'Αστυνομίας Πόλεων (Φ.Ε.Κ. 169 Τ.Β. 1948).

4. 'Ο οἰκεῖος 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς τῆς Πόλεως εἰς ἣν συνέβη τὸ ἀτύχημα ὑποβάλλων τὴν σχετικὴν διοικητικὴν ἐξέτασιν συντεταγμένην κατὰ τὰ ἀνωτέρω, δι' ἀναφορᾶς του γνωματεύει α) διὰ τὴν ἔκτασιν τῆς εὐθύνης τοῦ ὁδηγοῦ, β) εἰς ποῖον ποσὸν ἀνῆλθεν ἡ προξενηθεῖσα βλάβη, γ) τὰς συνεπείας τοῦ ἀτυχήματος (βλάβη, τραυματισμός, θάνατος), δ) ἐὰν ὁ ὁδηγὸς ἐτέθη ἐκτὸς τῆς ἀσκήσεως τοῦ ὁδηγοῦ ἢ ἀνεκλήθη ἐκ ταύτης, ε) πόσον χρόνον προτείνει νὰ τεθῇ ἐκτὸς ἀσκήσεως ὁδηγοῦ, στ) τὸ ἐπιβλητέον ποσὸν τοῦ καταλογισμοῦ καὶ ζ) ἐὰν ἠσκήθη ποινικὴ δίωξις.

5. 'Ο 'Αρχηγὸς ἀποφασίζει ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω καὶ δι' ἀποφάσεώς του ἐπιβάλλει τὰς δεούσας κυρώσεις καὶ ὑποβάλλει ταύτην εἰς τὸν 'Υπουργὸν Δημ. Τάξεως διὰ τὸν καταλογισμόν.

"Αρθρον 4. Τῇ προτάσει τῶν Διοικητῶν τῆς 'Υποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως ἢ Μηχανοκινήτου Τμήματος ἢ τῆς ἁρμοδίας 'Αστυνομικῆς 'Υποδιευθύνσεως καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ ἁρμοδίου 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ δι' ἀποφάσεως ἡμῶν δύναται νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ ἄσκησις καθηκόντων ὁδηγοῦ δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀνωτέρω ἐπιβάλλεται τοῦτο λόγῳ κακῆς ἀσκήσεως ἢ καταχρήσεως περὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ὁδηγοῦ.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἀνάκλησις.

'Αθῆναι τῇ 20 Φεβρουαρίου 1947.

'Ο 'Αρχηγὸς Ι. ΣΠΥΡΟΥ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυν. Σώματος, οἱ ἀστ]κες Σακελλαρίου Ξ., 'Αργύρης Χ., Κεχρημπάρης Π., Πετρογιαννάκης Ι., Ρίγγος 'Αγ., Διαμαντᾶκος Ν., Παπαιωάννου Γ. καὶ Νάστος Δημ.

—'Απελύθη διὰ λόγους ὑγείας ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Γιαλαμᾶς Γ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος προήχθη ὁ ἀστυφύλαξ Σαλῆς Νικόλαος, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπαρχιφύλακος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 34 § 1 ἐδ. Β' τοῦ κωδ. Ν. 4971]1931, διότι οὗτος τὴν 12-5-54 κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας ἐκτὸς ὑπηρεσίας καὶ ἐν πολιτικῇ περιβολῇ, ἐντὸς λεωφορείου παρὰ τὴν πλατ. Λαυρίου ἐπέτυχε ν' ἀφοπλίσῃ τὸν ἰδιώτην Στασουλᾶκον 'Ηλίαν ὅστις ἐντὸς τοῦ ἰδίου λεωφορείου ἐπεχείρησε νὰ φονεύσῃ, διὰ λόγους τιμῆς, τὸν Τσιρίβαν 'Ηλίαν, ἐπιδείξας ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν καὶ ἐκθέσας τὴν ζωήν του εἰς ἄμεσον καὶ προφανῆ κίνδυνον, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ ὅτι ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ταύτῃ ἐτραυματίσθη ὑπὸ τοῦ δράστου διὰ σφαίρας περιστρόφου εἰς τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς χειρός.

★

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΙ

'Ο 'Υφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Β. Βραχνὸς ἀπέστειλε τὴν ὑπ' ἀριθ. Ε 1441/7/11 ἀπὸ 3-9-1954 Διαταγὴν πρὸς τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυν. Πόλεων, ἔχουσαν οὕτω :

Διὰ τὴν τηρηθεῖσαν τάξιν κατὰ τὸ ἐν τῇ Πλατείᾳ Συντάγματος συγκροτηθὲν τὴν 20-8-1954 πάνδημον Συλλαλητήριον ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς Κύπρου, ἐ κ φ ρ ά ζ ω π ρ ὸ ς ἅ π α ν τ α ς τ ο ὺ ς ἀ σ τ υ ν ο μ ι κ ο ὺ ς ὑ π α λ λ ή λ ο υ ς τ ὴ ν ἄ κ ρ α ν ε ὐ α ρ έ σ κ ε ι ά ν μ ο υ.

Οἱ διατεθέντες, πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως, ὑπάλληλοι, ἐπεδείξαντο εὐψυχίαν, θάρρος, δραστηριότητα, θαυμαστὴν ψυχραιμίαν καὶ ὑπομονὴν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, καὶ ἐπέτυχον, παρὰ τὰς ἐπιθέσεις ἀναρχικῶν στοιχείων, εἰσχωρησάντων μεταξὺ τῶν διαδηλωτῶν, διὰ ξύλων, λίθων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων καὶ τὸν τραυματισμὸν ἀστυνομικῶν, ν' ἀποφευχθῇ ἡ διασάλευσις τῆς τάξεως καὶ ἡ δημιουργία ἀσχημιῶν εἰς βάρος συμμάχου χώρας.

★

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 14ην καὶ 15ην Σεπτεμβρίου εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἐτελέσθησαν Διεθνεῖς 'Αγῶνες Στίβου μεταξὺ τῶν 'Εθνικῶν 'Ομάδων 'Ελλάδος—Νορβηγίας. Εἰς τὴν 'Εθνικήν μας ὁμάδα μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφ. ἀθληταί: 1) Σίλλης Βασ. ὅστις λόγῳ ἀσθενείας ὑπελήφθη τῶν ἐπιδόσεών του τερματίσας 4ος μὲ χρόνον 53'', 2) Σύριος 'Ιωάννης 3.00μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων 3ος εἰς χρόνον 9'56''4]10, 3) Κόρμαλης Λεων. 200μ. εἰς χρόνον 23''2]10 καὶ 4) Πολίτης Κων]νος 3ος εἰς ἅλμα εἰς ὕψος μὲ 1.80μ.

—Τὴν 15/9/54 εἰς τὸ Γήπεδον Π.Α.Ο. ἡ ποδοσφαιρικὴ 'Αστυνομικὴ ὁμὰς ἀντιμετώπισεν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα τὴν "Ενωσιν Ποντίων Πειραιῶς τὴν ὁποίαν κατόπιν ἐνδιαφέροντος ἀγῶνος κατέβαλε μὲ σκὸρ 4 ἔναντι 2 τερμάτων.

—Τὴν 17ην καὶ 19ην τρέχ. μηνὸς εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων, διεξήχθησαν Διεθνεῖς ἀγῶνες πυγμαχίας μεταξὺ 'Ελλήνων καὶ Αἰγυπτίων πρωτοπυγμάχων. Μετέσχον καὶ οἱ ἀστ]κες πυγμάχοι Σταμπουλόπουλος Γεώργιος καὶ Κωνσταντόπουλος Σωτήριος. 'Αμφότεροι ἂν καὶ ἀντιμετώπισαν Διεθνῶς ἀναγνωρισμένης ἀξίας ἀντιπάλους, κατώρθωσαν νὰ ἐπιβληθοῦν τῶν ἀντιπάλων των τιμήσαντες ἐπαξίως τὰ ἐθνικά μας χρώματα καὶ τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥρα 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων θὰ μεταδίδῃ τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.